

ILIE CIOARĂ

Spiritism și spiritualitate mistic-creștină

Lucrarea, în ansamblul său, relatează despre activitatea unui cerc de înaltă spiritualitate, care s-a desfășurat pe o perioadă de peste trei decenii sub îndrumarea unei călăuze astrale pe fond mistic-creștin.

Contactul cu lumea de dincolo se realiza printr-un mediu care cădea în transă, oferindu-și corpul ca instrument de legătură între cele două lumi. Rude, prieteni, cunoscuți și necunoscuți din lumea de "dincolo" au adus celor prezenți în ședințe un imens material informativ, de o incontestabilă valoare, despre nemurirea sufletului, reîncarnare, inexistența diavolului ca entitate separată de om, Legea universală a cauzalității etc.

De asemenea aceste contacte infirmă existența Raiului și a Iadului ca loc de răsplată și respectiv pedeapsă pentru faptele omenești.

În final, ghidul astral confirmă realitatea celor două modalități de evoluție spirituală: Calea directă prin "Cunoașterea de sine" și Calea indirectă prin nenumăratele sale aspecte.

ISBN 973-99234-8-8

EDITURA HERMES

Grafică:

Viorel Dragomir

Prelucrare computerizată:

Radu Amariței

Corectura textului:

Mirela Șandru

ISBN 973-99234-8-8

© Toate drepturile aparțin Editurii Hermes-București.
Reproducerea integrală sau parțială a textului sau a
ilustrațiilor din această carte poate fi făcută numai cu
acordul editorului.

ILIE CIOARĂ

Spiritism și spiritualitate mistic-creștină

EDITURA HERMES
București, 2002

Cuprins

PREFAȚĂ	5
INAUGURAREA ȘEDINȚELOR 1, 2 ȘI 3 ÎN ANUL 1948 ..	25
ȘEDINȚA 4 DIN 5 MARTIE 1949	30
ȘEDINȚA 5 DIN 17 AUGUST 1949	31
ȘEDINȚA 6 DIN 23 DECEMBRIE 1949	34
ȘEDINȚA 7 DIN 30 MARTIE 1950	36
ȘEDINȚA 8 DIN 13 MAI 1951	39
ȘEDINȚA 9 DIN 3 SEPTEMBRIE 1951	42
ȘEDINȚA 10 DIN 18 SEPTEMBRIE 1951	43
ȘEDINȚA 11 DIN 7 DECEMBRIE 1951	46
ȘEDINȚA 12 DIN... 1952	52
ȘEDINȚA 13 – DUMINICĂ, 28 Iunie 1952	57
ȘEDINȚA 14 – VINERI, 3 Iulie 1952	57
ȘEDINȚA 15 – FĂRĂ DATĂ	64
ȘEDINȚA 16 DIN 23 APRILIE 1954	68
ȘEDINȚA 17 DIN 28 SEPTEMBRIE 1954	73
ȘEDINȚA 18 DIN 21 OCTOMBRIE 1955	80
ȘEDINȚA 19 DIN 20 MAI 1956	81
ȘEDINȚA 20 DIN 18 Iunie 1956	81
ȘEDINȚA 21 DIN 3 DECEMBRIE 1956	87
ȘEDINȚA 22 DIN 21 APRILIE 1957	89
ȘEDINȚA 23 DIN 30 OCTOMBRIE 1957	95
ȘEDINȚA 24 DIN 23 MARTIE 1958	101
ȘEDINȚA 25 – FĂRĂ DATĂ	105
ȘEDINȚA 26 DIN... 1959	109
ȘEDINȚA 27 DIN MAI 1960	111
ȘEDINȚA 28 DIN 1961	117
ȘEDINȚA 29 DIN 5 SEPTEMBRIE 1961	123
ȘEDINȚA 30 DIN 1962	128
ȘEDINȚA 31 DIN 1962	132
ȘEDINȚA 32 DIN 1962	139
ȘEDINȚA 33 DIN 29 Iulie 1962	140
ȘEDINȚA 34 DIN 1963	145
ȘEDINȚA 35 Din 1963	146

ȘEDINȚA 36 DIN 1963	150
ȘEDINȚA 37 DIN 29 AUGUST 1964.....	152
ȘEDINȚA 38 DIN 30 IANUARIE 1965	153
ȘEDINȚA 39 DIN 26 IULIE 1965	157
ȘEDINȚA 40 DIN 11 NOIEMBRIE 1965	160
ȘEDINȚA 41 DIN 30 IANUARIE 1966	163
ȘEDINȚA 42 Din 20 MAI 1966.....	166
ȘEDINȚA 43 DIN 30 DECEMBRIE 1966	169
ȘEDINȚA 44 DIN 20 IULIE 1967	172
ȘEDINȚA 45 DIN 29 DECEMBRIE 1967	175
ȘEDINȚA 46 DIN 9 AUGUST 1968.....	181
ȘEDINȚA 47 DIN 20 MARTIE 1969.....	189
ȘEDINȚA 48 DIN 30 OCTOMBRIE 1969 (orele 18).....	192
ȘEDINȚA 49 DIN 20 MARTIE 1970.....	195
ȘEDINȚA 50 DIN 10 AUGUST 1970 (ORA 18 ³⁰ - 19 ⁰⁰)	199
ȘEDINȚA 51, FĂRĂ DATĂ (18 ²⁰ - 19 ¹⁰).....	201
ȘEDINȚA 52 DIN 23 NOIEMBRIE 1971	204
ȘEDINȚA 53 DIN 26 MAI 1972.....	207
ȘEDINȚA 54 DIN 23 MARTIE 1973.....	213
ȘEDINȚA 55 DIN 23 IULIE 1973	213
ȘEDINȚA 56 DIN 9 MAI 1976	214
ȘEDINȚA 56 BIS Din NOIEMBRIE 1976	215
ȘEDINȚA 57 DIN 27 FEBRUARIE 1977	216
ȘEDINȚA 58 DIN 9 MAI 1977	217
ȘEDINȚA 59 DIN 28 IULIE 1976	219
ȘEDINȚA 60 DIN 21 IULIE 1977 (orele 19 ¹³ - 19 ⁴¹)	220
ȘEDINȚA 61 DIN 28 APRILIE 1978.....	222
ȘEDINȚA 62 DIN 3 NOIEMBRIE 1978 (18 ²⁵ - 19 ⁰⁰)	225
ȘEDINȚA 63 DIN 17 NOIEMBRIE 1979	229
ÎNCHEIERE - REFLECȚII, CONCLUZII DE REȚINUT ...	232

Cărți de același autor:

MOARTEA MORȚII ȘI DESĂVÂRȘIREA
Editura All, 1993

O CĂLĂUZĂ ASTRALĂ. FERESTRE SPRE INFINIT
Editura All, 1994

INTEGRITATEA FIINȚEI UMANE
Editura All, 1998

OMUL ATEMPORAL ȘI DIVINITATEA
Editura All, 1998

FIINȚA UMANĂ ȘI ADEVĂRUL ABSOLUT
Editura Herald, 1998

REDRESAREA MORALĂ ȘI SPIRITUALĂ A OMENIRII
Editura Metropol, 1999

**MINUNATA CĂLĂTORIE SPRE ADÂNCURILE
PROPRIEI FIINȚE**
Editura Herald, 2000

ETERNITATEA CLIPEI
Editura Herald, 2000

PE URMELE ABSOLUTULUI
Editura Herald, 2001

PREFAȚĂ

Minunate sunt căile Domnului și infinit de subtile îndemnurile Sale, concretizate prin impulsuri intuitive.

Absorbit fără vrerea mea într-un asemenea context, iată cum s-a desfășurat în timp, fenomenul ce m-a adus la această lucrare pe care voi încerca să o prezint cât mai fidel posibil, pe înțelesul și folosul deplin al celor interesați.

În urmă cu aproximativ două luni, am terminat lucrarea „Murim și înviem în fiecare clipă”. După această împlinire a urmat o perioadă de relaxare; eu însoțit de simplitatea trăirii cât mai complete a Unimii cu mine însumi (trinitate unitară), cu semenii, restul existenței și Sublimul Creator.

Credeam că misiunea mea era încheiată prin cele nouă cărți apărute, una aflată la tipografie în curs de tipărire și ultima în așteptarea unui eventual editor. Dar cum Viața se manifestă ca permanentă surpriză, îmi scoate în cale o nouă perspectivă însoțită în mod pregnant de îndemnuri corespunzătoare precis conturate.

Iată prima surpriză: În ziua de 25 decembrie 2001 un impuls interior mă îndeamnă să pun mâna pe pix și, aflat în fața unui caiet, încep să scriu tot despre eterna „Cunoaștere de sine”. Astfel am compus începând de la acea dată un număr de șapte teme exprimate cu ajutorul versului și însoțite simultan cu trăirea celor așternute pe albul imaculat al filei.

Apoi, după câteva zile – mai precis în ziua de 4 ianuarie 2002, zi în care m-am născut în urmă cu 86 de ani – apare un alt îndemn cu aceleași caracteristici ca cel anterior. De data asta cu precizarea de a amâna pe mai târziu ceea ce începusem și să redau în totalitate activitatea Cercului Antal. Despre acest subiect am făcut doar un simplu rezumat cuprins în cartea „O călăuză astrală. Ferestre spre Infinit” apărută la editura ALL în 1994.

De-acum, antrenat în noua misiune, voi relua cele șapte dosare care mi-au parvenit la câțva timp după decesul ing. Vasile Vasiliu (Ică), dosare ce cuprind un număr de 63 ședințe, desfășurate pe parcursul perioadei 1948 - 1979, cât a durat această școală de înaltă spiritualitate pe fond religios.

Pentru a ușura înțelegerea și împrejurările în care a apărut și continuat să funcționeze acest cerc, apreciez ca util să reținem câteva date, referitoare la familia Ivanciu și Paraschiva Ionescu, formată din opt copii, unii prezenți ca ființe întrupate pe plan fizic, alții trăitori conștienți în lumea astrală.

În acest sens voi indica anul nașterii și al decesului fiecărui ins în parte – potrivit unei notițe aflată la dosar: Ivanciu 1865-1917, Paraschiva Ionescu 1869-1941 – părinți. Apoi copiii: Eugen 1905-1926, Aurel 1889-1928, Octavian (Otta) 1910-1948, Ionel 1897-1957, Eta 1886-1965, Gina 1900-1976, Didi 1902-1957 și Dina 1903-1989.

În continuare, să vedem împrejurările în care a avut loc tragedia care a impresionat atât membrii familiei, existenți pe acest plan, cât și pe cei aflați în viața de dincolo de mormânt.

Octavian Ionescu (Otta) înainte de 6 martie 1945 – când comuniștii ajutați de trupele sovietice au preluat conducerea statului – a făcut parte ca funcționar de stat din Brigada de Informații și Contrainformații de pe lângă Marele Stat Major al Armatei Române.

După o scurtă perioadă de timp, de la data amintită anterior, el împreună cu alți colegi au fost îndepărtați din serviciu și apreciați apoi ca potențiali dușmani ai P.C.R.

Să mai subliniem, de asemenea, că acel amalgam de compromisuri și oportunități guvernamentale condus de către dr. Petru Groza și compus din comuniști, socialiști, agrarieni și câțiva disidenți din partidele istorice, nu puteau să-și impună autoritatea decât prin intimidări, amenințări, violență, teroare și arestări. Întreaga lor propagandă – condusă din umbră de către mentorii sovietici – s-a îndreptat în primul rând împotriva partidelor istorice, ca și a funcționarilor de Stat, care au asigurat ordinea și siguranța în perioadele respective de guvernare. Din această categorie amintim Ministerul de Interne și alte instituții de stat, existente în mod firesc în fiecare stat organizat de pretutindeni.

Așadar, în aceste împrejurări atât de vitrege pentru marea majoritate a populației întregii țări, printre sutele de mii de urmăriți se afla și Octavian Ionescu. Pentru a scăpa de agenții Securității, de curând înființată, el se refugiază în locuința cumnatului său Toia Constantin (Tatian), fost locotenent colonel (genist), demisionat din armată, nemulțumit de noua orientare impusă acestei instituții de către comunism. Aici, în strada Intrarea Ghercu Constantin nr. 1,

într-o cameră de la parter, Otta își pune capăt zilelor printr-un glonț tras în tâmpla dreaptă.

La scurtă vreme după consumarea acestei tragedii fratele mai mare colonel dr. Ionel Ionescu, deblocat la rândul său din armată de către noul regim, începe să se intereseze despre lumea de dincolo de mormânt. Câteva cărți studiate îl determină să treacă la experiențe – singurele în măsură să ofere convingeri certe.

Dorința lui puternică, alimentată zilnic și de încurajările celorlalți frați ai victimei, îi scoate în cale și oportunitatea respectivei împliniri.

Într-o zi se prezintă în cabinetul său de stomatologie un hipnotizator, Florian Căciulă, fost coleg în aceeași instituție cu sinucigașul. După o scurtă discuție, ambii sunt de acord să se încerce capacitatea hipnotică asupra mai multor voluntari, membri ai familiei și câțiva prieteni aflați în vizită.

Dintre cei prezenți este adormită de îndată Dina, sora doctorului, de profesie învățătoare. Apoi – după cum mi-a precizat chiar Florian – el a părăsit camera însoțit de Ionel în cabinetul acestuia pentru a continua discuția asupra existenței duhurilor. După câteva minute cei doi sunt chemați în prima cameră unde se afla Dina, care era pur și simplu asaltată de mai multe spirite, fiecare dorind să-i ocupe corpul chiar de mai multe ori, în dauna celorlalte spirite. Totul decurgea în mod dezordonat în dauna sănătății mediului.

În final a venit Paraschiva, care i-a sfătuit pe cei prezenți să solicite trimiterea unei călăuze. După o scurtă invocare a apărut o entitate, care s-a recomandat Macedonski. O dată cu apariția acestui ghid astral, ședința s-a desfășurat în ordine perfectă, fiecare având posibilitatea să se întrețină cu câte o ființă dragă din lumea cealaltă.

La ședința următoare a apărut o altă entitate care le-a spus că se numește Antal și că pe viitor el va fi conducător și că-i va ajuta în evoluția lor spirituală.

Florian Căciulă fiind și el urmărit pentru aceeași vină ca Otta, a părăsit capitala, întrerupând astfel orice relație cu grupul respectiv. Mai târziu a fost arestat și trimis la închisoarea Făgăraș, unde ne-am cunoscut și împrietenit de la primul contact. De la el am aflat despre activitatea cercului Antal, eu povestindu-i, la rândul meu, despre experiențele de dedublare. Ne-am dat reciproc adresele, cu promisiunea de a ne întâlni după eliberare. Amândoi am fost condamnați la câte șase ani de închisoare. În toamna anului 1956, după eliberare,

eu am venit în București, la fratele meu, unde m-a întâlnit Florian. Cu acest prilej, el mi-a relatat că după eliberare a reluat legătura cu dr. Ionescu căruia i-a povestit despre experiențele mele. Acesta și-a exprimat imediat dorința de a mă cunoaște.

Și iată cauza acestei urgente solicitări. În ședința nr. 11 din anul 1952, cercul primise din partea lui Antal următorul mesaj: „Mai târziu va veni în mijlocul vostru cineva. Să nu-l alungați. Este bărbat”. Doar atât. La cele relatate de Florian, conducătorul cercului s-a întrebat dacă acel mesaj, transmis cu ani în urmă, nu cumva se referea la mine!

Așadar, urmând îndemnul amicului meu, m-am prezentat la cabinetul dr. Ionel Ionescu și, pe loc, au început discuțiile, care s-au continuat în câteva reprize. Pe mine m-a impresionat în mod deosebit multitudinea cunoștințelor acestuia în domeniul religiilor, filozofiei și spiritualității, în general. La data aceea, pentru mine, Ionel era apreciat ca minte enciclopedică. Eu eram doar un simplu practicant pe o perioadă de 8 ani de dedublări și diverse experiențe avute în lumea de dincolo de moarte. Acest fenomen – spontan declanșat – a continuat să se desfășoare pe un fond alb, necontaminat de vreo cunoaștere anterioară. O bună parte din ceea ce eu îi spuneam se potriveau cu ceea ce el citise și se informase din cărțile proprii bibliotecii. Altele constituiau noutăți absolute care-l entuziasmau. Numai după ce am epuizat tot ce făcusem și aflasem în acest domeniu, am avut acces la biblioteca sa, despre care spunea că l-a costat o avere.

La prima lor ședință din 20 decembrie 1956 a fost întrebată călăuza referitor la fenomenul meu. Iată răspunsul: „Fiindcă vă interesează chestiunea Ilie este întrebare prețioasă. Ilie este în astral prin suferință”. Apoi urmează ceva cu întrerupere și ezitare vădită de-a spune mai mult.

La următoarea ședință din 21 aprilie 1957 am fost primit ca membru, prilej când am cunoscut pe toți cei admiși la acea dată, ca și modul cum se derula asemenea întâlniri. Exprimându-mi dorința de a-l întâlni în lumea lui, Antal mi-a spus: „Mai târziu” pe un ton de evidentă autoritate.

Iată condițiile în care se desfășura fiecare întâlnire cu ghidul astral – observate direct de mine și completate cu informații culese de la ceilalți.

Data întâlnirii era fixată de către Antal, prin mediu, direct, cu câțva timp înainte. Cu acest prilej, tot el numea și persoanele admise la ședință. În perioada respectivă fiecare era sfătuit să se pregătească sufletește prin post și rugăciune, iar în ziua întâlnirii – cine putea – era îndemnat să nu mănânce nimic.

Asistenții își spălau mâinile la chiuvetă. Se aprindea tămâie și smirnă în scopul creării unui climat de pioșenie.

Mediul era instalat într-un fotoliu. Restul de asistenți erau așezați în jurul mesei, cu posibilitatea de închidere a cercului prin atingerea mâinilor, în cazul când era nevoie de revigorarea mediului. Se lăsau perdelele, se stingeau luminile, creându-se astfel un climat de semiobscuritate. O mică veioză lumina măsura aflată de o parte, la care secretara înregistra desfășurarea convorbirilor.

Conducătorul ședinței, cu vocea domoală rostea de câte trei ori rugăciunile: Împărate Ceresc, Tatăl nostru și Sfinte Dumnezeule. Ceilalți făceau același lucru, dar numai în gând. În final, invocarea – în aceleași condiții – În numele lui Dumnezeu atotputernic rugăm călăuza să ni se manifeste.

O subtilă zvâcnire și mediul este scos din corp, care, fiind de-acum ocupat de entitatea astrală, urmează binecuvântarea, însoțită de semnul crucii cu deschiderea largă a brațului drept.

Sfârșitul ședinței are loc tot printr-o binecuvântare sau pur și simplu călăuza părăsește corpul și cere trezirea mediului.

După trezire mediul nu știa nimic din cele petrecute. În câteva rânduri, deși ședința durase mai bune de 30 minute, Dina – cu un aer de nedumerire – întreba dacă a fost sau nu ceva!

Separat de aceste ședințe, grupul în totalitatea lui se întâlnea în fiecare săptămână, când se comentau ședințele și se ofereau soluții, pentru ameliorarea spirituală. De asemenea, aveau loc discuții și despre diferite cărți citite care ofereau soluții în același sens, ca și despre eventuale experiențe personale, din care fiecare se putea inspira în propria înțelegere și ameliorare spirituală.

Aceste precizări, ca și cele ce urmează, le apreciez absolut necesare, pentru ca dumneavoastră, cititorul, să înțelegeți cât mai corect posibil destăinuirile făcute de lumea de dincolo, așa cum rezultă din copierea întregului material de arhivă. În acest sens, pentru o cât mai completă oglindire a împrejurărilor care mi-au impus popularizarea activității acestui cerc, privind interferența celor

două planuri existențiale – fizic și astral – ne vom referi dintr-un început la stadiul acestei arhive.

Marea majoritate a ședințelor sunt scrise cu pixul de ing. Vasile Vasiliu, căruia i-a revenit și sarcina îndosarierii lor, urmărindu-se fireasca succesiune în timp, așa cum ele au avut loc.

Am reținut totuși unele excepții cu totul evidente, și anume: ședința 54 din 23 martie 1973 lipsește cu desăvârșire, notarea acestei ședințe fiind făcută pe lista de întrebări. În schimb, ședința din 9 mai 1976 și din noiembrie același an, poartă numărul 56 și, respectiv, 56 bis; iar ședința 59 din 28 iulie 1976 a fost îndosariată între ședința 58 din 9 mai 1977 și ședința 60 din 21 iulie 1977 – despre care vom mai avea prilejul să comentăm ceva mai târziu, către sfârșit.

Primele 40 ședințe nu au fost datate, ca măsură de prevedere, în cazul când arhiva ar fi ajuns în mâna securității. Totuși, încă, în mod cât mai camuflat, a indicat anul și uneori luna – rareori data precisă a ședințelor.

O dată cu lămurirea și asupra acestor nepotriviri și lipsuri să revenim la activitatea mea desfășurată de acum înainte în acest grup interesat de cele nepieritoare.

La prima ședință cerusem ghidului permisiunea să-l întâlnesc. Între timp l-am întâlnit cu adevărat. Într-o decorporalizare m-am gândit puternic la un Antal fără figură. Am urcat puțin și iată-l pe Antal în fața mea. O față de culoare închisă brăzdată de riduri foarte adânci, cum nu mai întâlnisem nici în lumea duhurilor și nici pe plan fizic. Cu ocazia următoarei ședințe l-am întrebat ce semnifică acea înfățișare. Mi-a răspuns că acele cute de pe figura sa reprezintă nenumăratele ore de adâncă meditație.

La scurt interval a urmat o nouă întâlnire, în care eu am urcat la vertical – ceva mai mult decât o făcusem anterior. Mă aflu la picioarele lui. Și orice tentativă de a-i vedea din nou fața, era zădărnicită de către un copil, care avea o umbreluță, ce o interpunea între mine și Antal, cu intenția clar exprimată de a nu-i vedea înfățișarea chipului său.

A mai trecut o vreme și am luat hotărârea să-l întâlnesc la el acasă, adică la nivelul astral, unde momentan își duce existența. Am urcat mult – dar nu atât de mult ca în cazul întâlnirii mele cu Brunhilda sau când am întâlnit pe Sf. Ecaterina, de care fac mențiune în cartea: „Moartea morții și desăvârșirea” (Editura ALL, 1993).

În fața mea întâlnesc o clădire cu fundație și un brâu de granit colțuros. Într-un dormitor spațios, bine aranjat, întregul climat inspira respect și timiditate totodată. Dintr-un pat de proporții mult mai mari decât patul din lumea noastră se ridică un bărbat frumos ca înfățișare și de o bunătate cu totul impresionantă. Îi cer scuze că l-am deranjat și-l întreb despre Antal. Mi-a dat un răspuns evaziv, din care am dedus că acesta nu vrea să mă vadă. Nemaiștiind ce să întreb, mi-am cerut din nou scuze privind deranjul făcut. „Nu mai este nevoie” mi-a răspuns el. Cu alte cuvinte, ceea ce făcusem o dată era suficient.

La una dintre ședințe Antal a mărturisit că în ultima sa întrupare nu a avut o înfățișare frumoasă. De asemenea, a mai afirmat că a apărut în visul cuiva ca bătrân, gârbov și urât.

Ce să înțelegem din aceste atitudini?

Antal nu a vrut el cumva să mă impresioneze în mod neplăcut prin înfățișarea sa – drept copie fidelă a ultimei întrupări?

Oare pe plan fizic, semenii noștri, bărbați și femei nu fac același lucru?

Pentru camuflarea cheliei, unii bărbați își pun meșă. În ceea ce privește surorile noastre, ce să mai vorbim... Ele fac totul ca să pară cât mai frumoase ca înfățișare!

Din atitudinea și destăinuirea lui Antal rezultă clar că în lumea astrală, indiferent de nivelul de evoluție al planului respectiv în care se află cineva, acesta nu poate să-și modifice înfățișarea dublurii corpului fizic avută în ultima sa întrupare. Mai deducem de aici că brutalizarea corpului carnal prin diferite practici bazate pe voință și eforturi, determină degradările respective.

Din momentul acceptării mele de către ghidul astral, Ionel mi-a pus la dispoziție, cu toată generozitatea, biblioteca sa. Însetat de a afla cât mai multe despre tainele Universului și ale Vieții în ansamblul și intimitatea Ei, am studiat toate religiile, filozofiile și metodele preocupate de cunoașterea și perfecționarea structurii psihologice și spirituale ale ființei umane. Din studierea amănunțită a acestora mă interesa îndeosebi latura practică, pe care o puneam de-ndată în aplicare.

Când am aflat despre existența Rugăciunii Inimii, am trecut direct la însușirea ei – drept punct de sprijin în preocupările mele zilnice. La câțiva timp, într-o ședință, a fost întrebat Antal dacă o recomandă. El a răspuns că este bună, dar că nu toți pot să și-o

insușească. După trecere de câțiva ani el a cerut ca toți să o practice, impunând-o drept canon – o oră pe zi pentru începători, iar pentru cei vechi două ore.

Să vedem, progresiv, cum s-a desfășurat activitatea acestui cerc pe parcursul celor 31 ani de existență.

La început călăuza avea nevoie de încredere din partea discipolilor. În urmărirea acestui scop el a făcut legătura elevilor săi cu rude și prieteni din lumea astrală, aducându-le nenumărate dovezi despre realitatea nemuririi. Mai mult decât atât, celor aflați în acea dimensiune le-a arătat greșelile săvârșite de ei din necunoaștere sau cu bună știință din vremea când trăiau pe pământ și consecințele care sunt nevoiți să le suporte acum în lumea în care se află.

Concomitent cu aceste revelații el ne recomanda lupta împotriva tendințelor negative ca lăcomia, egoismul, ambiția, vanitatea, megalomania, parcimonia, violența, disprețul și ura.

Pentru ameliorarea comportamentală începătorii au fost îndrumați spre biserică și ascultarea de sfaturile date de către preoți. Apoi examen de conștiință și trecerea într-un carnet intim a tuturor faptelor neconforme credinței respective. Spovedanie măcar o dată pe lună. Miluirea săracilor după posibilitățile fiecăruia cu vorba, gândul și fapta.

Ne-a mai arătat și diferența existentă între bisericosi și adevărații evlavioși. De asemenea, a făcut și diferența între preotul adevărat și simplul slujitor al bisericii, ca „preot în haine de mătase și sufletul în beci sau cu miros de stârv”.

Să mai amintim că într-o ședință afirma despre o persoană că rățăcește din cauza catolicismului.

În anul 1957, la ședința 22, odată cu sinuciderea fetei Smărăndița Serafim, el desființează cercul, asumându-și răspunderea prin „greșita lui îndrumare”. Apoi, în continuare, cere ca fiecare să se analizeze și să vină lângă el numai aceia care își iau angajamentul de a lucra cât mai mult asupra pornirilor negative, existente în toți, fără nici o excepție. Între timp el ne-a cerut să devenim călugări și din întregul grup trei inși ne-am călugărit.

Peste câțiva ani, în ședința 49 din 20 martie 1970 a desființat din nou cercul care pe viitor „se va numi Cerc devotat numai lui Dumnezeu”. În vremea care s-a scurs după această nouă denumire a Cercului, el a continuat să ne conducă manifestându-și de fiecare

dată nemulțumirea însoțită de aceleași calificative atribuite tuturor: meschinărie, perfidie, dezmăț, prefăcătorie, lenevie, îndiavolire etc. La un moment dat numărul celor admiși la întâlnirea cu Antal s-a redus tot mai mult, până ce am rămas doar trei: mediul, Ică și cu mine. În final Cercul este definitiv desființat – despărțirea fiind înregistrată în ședința 63 din 17 noiembrie 1979.

Iată și unele aprecieri pe care le face: „Nu v-ați schimbat nimeni. Este în zadar venirea mea”. La întrebarea pusă de mine: „Suntem aici trei care mergem convinși pe calea «Cunoașterii de sine», spune ceva pentru noi”:

“Dacă credeți că puteți merge, mergeți înainte. Prezența mea nu vă ajută cu nimic”. Apoi, mai precizează: „Vocea interioară – aceea este Dumnezeuul vostru. Ascultați-o! Nu aveți nevoie de însoțirea mea, după ce ați ajuns la «Cunoașterea de sine». Ascultați vocea! Vocea divină! Cine va munci și va lăsa totul în urma sa, poate va realiza. Prezența mea nu vă ajută acum cu nimic. V-am ajutat, am cules și bucurii, am cules și deziluzii, și astăzi a sosit ora plecării mele. Fie ca să putem să ne vedem dincolo... Vedeți-vă fiecare de drum. Lăsați sfaturile pentru alții. A trecut.”

Răspunsurile neclare, confuze, adesea contradictorii ne obligă să reluăm explicarea întregii probleme dintr-o altă perspectivă.

În desfășurarea Existenței din Interiorul Imensului Univers nimic nu este simplă întâmplare, hazard sau coincidență. Totul, dar absolut totul se desfășoară potrivit determinării Nețărmuritei Iubiri a Celui numit în multe feluri: Adevăr Sublim, Dumnezeu, Neclintitul Mișcător etc.

În cazul de față, iată cum această Infinită Energie răspunde unor oameni obișnuiți, cuprinși de disperare în urma sinuciderii unui frate, trimițându-le un semn dintr-o altă dimensiune, pentru a le aduce mângâierea, dezvăluindu-le în același timp lor, ca și altora inexistența fenomenului atât de temut – moartea.

Entitatea trimisă este tot o făptură umană care-și duce existența într-o dimensiune superioară celei fizice. Simpla afirmare a acestei entități ne demonstrează în mod cât se poate de evident că moartea nu este altceva decât dezbrăcarea unei haine devenită inaptă continuării asocierii Spiritului cu natura densă.

Antal, în ultima sa viață legată de un corp fizic, a fost o făptură umană ca noi toți. Însă preocuparea lui de competență a fost mântuirea

sufletului – un termen bisericesc folosit frecvent de către credincioșii creștini. El, ca făptură condiționată de religia creștin-ortodoxă, a făcut eforturi disperate ca să-și amelioreze latura sa spirituală, folosind în acest scop voința. Toată lupta s-a purtat deci în interiorul ființei sale, între gânduri, imagini, sentimente, senzații etc. Voința fiind singurul instrument ce-l avea la îndemână, potrivit căreia prin eforturi permanente aspira la idealul religios respectiv.

Acest lucru reiese clar din îndemnurile sale insistente, oferite discipolilor, de a-i urma în mod neabătut propria practică. Adică ceea ce a făcut el ca întrupat în ultima sa existență, l-a urmat și la trecerea dincolo, prin acea patină adânc imprimată a obișnuinței de care nu s-a putut elibera.

Mintea aglomerată de un mănunchi mai mare sau mai mic de cunoștințe prin care se supraevaluează, va da naștere în mod firesc la credința superiorității – care-l determină pe știutor să împlinească prin trăire proprie experiența respectivă, ca realitate.

Or, un ins astfel îndoctrinat și ferm hotărât la împliniri pe potrivă, se găsește în permanent conflict cu ceea ce apare în oglinda propriei conștiințe, ca urmare a provocărilor inerente ale Vieții, aflată în continuă mișcare.

În cazul nostru este vorba de misticul creștin care renunță la viața obișnuită și se dedică supremei realizări, potrivit îndrumărilor oferite de către religia respectivă. Amintim în acest sens, pe anahoreții care se izolează de lume și îndrăgesc singurătatea, chinându-și în mod flagrant propriul corp care ne este, de fapt, asociat și prieten de drum pe calea de întoarcere la Unica destinație – Corpul Divinității.

Condiționarea psihologică și spirituală din această viață ne urmărește și la trecerea dincolo. Am părăsit deci corpul – devenit inutilizabil – dar ducem cu noi întregul conglomerat de cunoștințe și practici avute aici pe pământ. Filmul vieții înregistrat cu corpul carnal se derulează cu aceeași intensitate în lumea astrală. Activitatea de pe pământ se repetă dincolo, la nivelul acelorași parametrii, ca existență funcțională. Și cu cât a fost mai îndârjită lupta în viața terestră, cu atât mai îndelungată va fi petrecerea în noua dimensiune. Locul unde vom fi nevoiți să ne continuăm existența este determinat de gradul nostru de evoluție.

Antal s-a exprimat în câteva rânduri la bătrânul Antal, înțelegând bătrânețea sa legată de experiența vieții de pe pământ și

planurile următoare: astral, mental, cauzal. Sute sau chiar mii de vieți, determină această îndelungă bătrânețe în asociere cu materia brută.

Prin urmare, în planurile de după abandonarea corpului fizic nu scăpăm de structura pe care noi înșine am creat-o, la nivel de minte sau capacitate intelectuală. Altfel exprimat, suntem tot timpul prizonier al „sinelui personal” sau „ego”, iar gândirea, vorbirea și înfăptuirea ne caracterizează, în mod incontestabil, existența de trăire și manifestare în Împărăția Relativității.

În problematica prezentă, iată cum călăuza noastră singură își afirmă prin propria comportare, întreaga sa condiționare:

1. Se socotește autoritate absolută cu putere de transformare a discipolilor. „Prin mine ajungeți la Cristos, la Dumnezeu”, spune în mai multe rânduri.

2. Întrucât ne citea cu ușurință întreaga activitate mintală și nevăzând efectele, pe care spera să le imprime prin sfaturile sale, se plânge, se înfurie și deși spunea că ne iubește, în critica sa folosește o gamă variată de cuvinte aspre. Folosind toate acestea el credea că poate transforma comportarea cuiva. Ba chiar se laudă cu ceea ce face: „Am eu metodele mele”.

3. Cum este posibil ca cineva să se considere în măsură să producă efecte benefice spirituale asupra altcuiva prin porunci, amenințări sau rugăminte chiar. Această evidentă atitudine se demască prin ea însăși ca fiind iluzie clară, de necontestat.

4. Condiționat de propria credință, Antal trăiește în lumea astrală iluzia superiorității – de care este coplesit – ca experiență a realității. Și asta, o face fără să-și dea seama de incontestabila eroare.

Absorbit în trăirea acestei irealități, ne-a oferit și câteva previziuni care, prin trecerea timpului, nu s-au adeverit, el fiind nevoit, pentru o parte din ele, să recunoască – mai mult sau mai puțin evident – propria greșală.

În două rânduri anunță cercul despre un adevărat cataclism cu morți, multă suferință și scurgere de sânge.

Despre o gravidă anunță nașterea unei fete, căreia îi dă și numele Elisabeta. La scurtă vreme respectiva a născut un băiețel. La fel s-a întâmplat și cu prezicerea referitoare la refacerea mănăstirii Vladimirești, desființată la acea dată de către comuniști. El prevestea redeschiderea și funcționarea acestei mănăstiri de către persoane străine. Nici în acest caz nu s-au adeverit afirmațiile sale.

Un alt aspect al relativității sale comportamentale, determinat de propria condiționare psiho-somatică deficitară, a constituit-o atitudinea neîndoieinică avută în cazul ședințelor 59/1976 și 60/1977. În această ultimă ședință s-a pus problema confirmării sau infirmării fenomenului de Eliberare, demonstrat prin ceea ce am scris și comentat timp de cinci ani până la acea dată, atât cu membrii cercului și alte grupuri sau persoane la solicitarea acestora. La această întrebare a oferit formula: „Cine spune că s-a eliberat, nu s-a eliberat”. Și el susține acest lucru, deși în ședința 57 din 27 februarie 1977, privind aceeași temă afirmă textual: „Trebuie familiarizare cu această splendoare... treptat... treptat... treptat”, Este vorba tot despre „Cunoașterea de sine”.

De asemenea, aceeași ambiguitate a manifestat-o și când l-am întrebat despre discuțiile mele purtate la Cercul Yoga, unde fusesem invitat să vorbesc despre același subiect. Răspunsul a fost însoțit de cunoscuta notă de duritate: „Cine ți-a permis să te duci acolo?”

În ceea ce privește practica, pe care a încercat să ne-o ofere, sperând să-i aducă satisfacții și merite iată ce spune la un moment dat: „Dacă eu reușeam cu voi, m-aș fi eliberat”. Mai mult n-a vrut să explice. Aici este desigur vorba despre eliberarea sa din planul astral și trecerea în planul următor, mintal.

Ne-a mai spus în câteva rânduri că superiorii săi fie l-au lăudat cu ocazia împlinirii sarcinilor date de aceștia, fie l-au muștrat în nenumăratele încercări cu noi, datorită eșecului suferit de fiecare dată.

De fapt, existența ca cetățean al planului astral se încheie prin eliberare din acest plan și continuarea vieții pe celelalte planuri mai subtile, până la consumarea filmului ultimei existențe, ca făptură întrupată.

În final, singuri vom descoperi că în profunzimea ființei noastre există anumite deficiențe, ca resturi ale trecutului, înregistrate în asociere cu materia de care trebuie să ne eliberăm. Aceste reziduuri memoriale ne atrag întocmai ca un magnet puternic spre efemerul existenței terestre.

În această conjunctură „Sinele impersonal” sau „Scânteia divină” din adâncul ființei noastre, ne sfătuiește să ne alegem cele mai prielnice condiții, privind noua întrupare în vederea desăvârșirii evoluției spirituale proprii. Astfel ne vom alege țara, neamul, familia, cu un cuvânt întreaga ambianță necesară idealului urmărit.

Însă la coborâre, în clipa legăturii de corpul fizic, prin naștere, uităm totul din existențele trecutului. Ceva totuși rămâne și acest ceva are o importanță colosală și anume îndemnul și înclinația care vin din interior, sub formă de impulsuri intuitive.

Lucrurile se petrec în această modalitate, deoarece greșelile și păcatele săvârșite în nenumăratele noastre vieți anterioare trebuie eliminate tot în asociere cu cei doi însoțitori de drum: mintea și corpul fizic.

În consecință Eliberarea sau Iluminarea numai în aceste condiții se realizează. Ea îmbracă, în general vorbind, două aspecte bine distincte. Mai întâi este Calea directă, care se remarcă prin efecte benefice transformatoare ușor sesizabile încă din prima clipă a aplicării respective.

Apoi Calea indirectă, cea mai des întâlnită, care îmbracă o multitudine de aspecte, prin diversitatea formelor și condițiilor de aplicare. Ea este recomandată de obicei de către sfetnicii subiectivi, dominați de interese personale: glorie, renume sau pur și simplu, însetați de venituri materiale. Îi întâlnim pe toți acești îndrumători în toate religiile ierarhic organizate, care oferă asigurări de mântuire sau evoluție spirituală, fapt ce nu se confirmă nici în comportarea lor și nici a discipolilor prin imitarea celor recomandate. În acest caz se folosește voința, imaginația, lupta dărză care, prin înverșunare lasă urme adânci asupra partenerului de drum – trupul carnal – punându-i în pericol buna funcționare.

Masca omului de bine, adesea atât de înșelătoare, creează multe victime pe fondul naivității lumescului de pretutindenea. Dar, departe de mine gândul absolutizării! În fiecare întrupare, fie că ne interesează sau nu ne interesează propria evoluție, progres totuși există prin însăși natura lucrurilor. Așa cum un râu, în scurgerea sa continuă își limpezește apele lăsând în urmă impuritățile, la fel se întâmplă și cu evoluția omului care în mod inconștient chiar tinde spre Unica Sursă – Sânul Tatălui Ceresc de unde cândva a pornit în marea experiență a vieții în asociere cu materia.

Drept urmare și calea indirectă, prin oricare dintre nenumăratele ei aspecte, este destinată sublimei înfăptuirii. Însă, întrebarea pe care ar trebui să și-o pună fiecare pământean este viteza cu care ne deplasăm la noi Acasă. Noi putem alege – de exemplu deplasarea melcului lentă, anevoioasă, pentru că nu cunoaștem altă soluție. Dar

dacă aflăm că ne putem deplasa cu ajutorul unei mașini, a avionului sau, de ce nu, cu o rachetă – descoperite de mintea omului – atunci rațiunea și bunul simț ne îndeamnă să folosim modalitatea cea mai avantajoasă.

Dar mai presus de toate acestea, există – așa cum am arătat deja – Calea directă în aplicarea căreia folosim lumina Atenției și viteza gândului. Despre ea însă vom reveni la momentul potrivit și ori de câte ori va fi nevoie spre a-i scoate în evidență reala însemnătate.

Acum să vedem ce anume ne-a oferit Antal:

Într-una dintre ședințe el recomandă calea de urmat, luând drept exemplu scara. Și iată cum „pui piciorul pe prima treaptă și vezi dacă te ține, te fixezi bine și apoi încet... încet prin efort te ridici pe treapta următoare și tot așa până ce vei ajunge în vârful scării”. Iar în continuare, pentru a spulbera orice altă posibilitate, vine cu următorul exemplu: „Te afli la poalele unui munte. Nu poți să ajungi în vârful muntelui decât urcând pas cu pas, la fel ca pe o scară cu multe trepte”.

Pe plan fizic lucrurile se petrec așa cum le descrie el și comparația este, desigur, valabilă și în ceea ce privește calea indirectă prin natura ei anevoioasă și de lungă durată.

Din acest exemplu rezultă clar că Antal exclude de la bun început calea directă, fie din necunoaștere, fie din neputința aplicării acestei modalități de realizare a Adevărului Absolut.

Să nu rămânem doar la înșiruirea unor cuvinte ci să încercăm iarăși și iarăși trăirea fenomenului respectiv, chiar dacă suntem nevoiți să o facem folosind aceleași cuvinte. Căci numai repetând mereu trăirea, ne recreăm fără încetare pe calea fără întoarcere a procesului de evoluție în care suntem antrenați prin „Cunoașterea de sine”.

Această cale directă se realizează – așa cum am subliniat mai înainte – cu viteza gândului și se concretizează în totalitate prin starea de „A FI” sau Starea de Pură Conștiință, în care se revelează individualizările Întregului. Totul se realizează fără să folosim voința. Simpla acceptare a „ceea ce este”, a ceea ce apare în câmpul Conștiinței, ne deschide calea spre Eternitate.

Iar cheia universală care, practic, ne deschide poarta de aur înspre Sublimul Adevăr este Atenția lucidă, globală și dezinteresată. Folosind acest instrument – care este chiar „Scânteia Divină”, aflată

în profunzimea ființei noastre – realizăm pacea sufletului și Unimea cu Tatăl Ceresc, aflat în noi ca și pretutindenea.

Despre această spontană înfăptuire Antal posedă doar vagi informații, căci iată ce declarație face în ședința 18/1956: „Este prima oară când încerc dorința de a întreba, dacă este bine să ascuți fără gândire”.

Or, acest mod de întâmpinare a Vieții este începutul Cunoașterii de Sine, realizată pe clipe în desfășurare continuă. În acest fel se destramă proiecțiile imaginative ale trecutului care se interpun ca umbre între corp, minte și Spirit. Aceste umbre sunt realmente cauzele care ne fac prizonieri ai existențelor terestre prin șirul imens de întrupări. Pentru Antal acel moment de trăire a fost doar o spontană scânteiere a Întregului și atât!

Ne-a mai destăinuit încă ceva, tot la fel ca minte știutoare. Ne-a vorbit, de pildă, despre perioada în care adunăm cunoștințe, informații și în final, din tot ceea ce am adunat facem o Flacăra – o Lumină. Și suntem doar noi și Flacăra și nu mai avem nevoie de nimeni și de nimic pe drumul nostru de evoluție spirituală.

Între afirmarea acestei capacități reale de funcționare cu firească valoare intrinsecă și repetarea sa insistentă devenită în final, obsesie: „Numai prin mine veți ajunge la Cristos, numai prin mine veți ajunge la Dumnezeu” contradicția este evidentă prin ea însăși.

În schimb, în cursul ședinței 63 din 11 noiembrie 1979 afirmă: „Vocea interioară este Dumnezeuul vostru. Ascultați-O!”

O altă întrebare i-a fost pusă în legătură cu adevărul biblic. În Vechiul Testament – spune el – s-au strecurat și greșeli, prin intervenția omului, dar în Noul Testament este adevăr de necontestat. Răspunsul său atât de categoric este pus totuși sub semnul întrebării. Potrivit relatărilor înregistrate de istorici și Noul Testament a suferit modificări și încă esențiale în legătură cu reîncarnarea – fenomen înregistrat pe vremea împăratului Justinian. Și acest lucru confirmă în mod cert condiționarea sa de crezul religios respectiv.

Într-un alt caz – ședința 9 din 18 septembrie 1951 – fiind vorba de uciderea unui arhiereu, el își manifestă ostilitatea față de evrei astfel: „Mizerabilii jidovi asasinează pe rând pe fiecare din cei care înfruntă pretensele instituții”.

Pentru a nu lăsa ceva nelămurit vom reveni iarăși la ședința 60 din 21 iulie 1977 în care cineva din foștii membrii ai cercului întreabă

dacă eu citesc gândurile altora și dacă m-am eliberat. În ceea ce privește citirea gândurilor nu am spus niciodată că aş avea o astfel de capacitate. Despre fenomenul Eliberării am vorbit în mod permanent la întâlnirile noastre săptămânale, începând cu luna august 1971. Nu a fost vorba doar de o simplă afirmare, ci de o realizare demonstrată prin discuții privitoare la „Cunoașterea de Sine” și fixarea în scris a împlinirii revelatoare, printr-un număr de peste 300 de teme.

Răspunsul dat de către Antal este tot la fel de simplu ca al oricărui om obișnuit: „Nu știți ce este Eliberarea. Cine spune că știe, n-a realizat-o.”

Oare el nu știa ceea ce am discutat atâția ani de zile și cu persoana care a pus întrebările și care fusese în mai multe rânduri exclusă de la ședințe?!

De asemenea, și acest răspuns demonstrează că Antal se află în lumea relativității. Mai mult decât atât, chiar el, în repetate rânduri, își afirmă planul existenței astrale, bazat pe ierarhie, când ne spune că a fost certat de către superiorii săi.

Deoarece am fost întrebat adesea despre importanța Cercului, privind evoluția mea care a condus la eliberarea din cătușele „ego”-ului, voi încerca și aici să redau cât mai fidel posibil, peripețiile efectiv trăite până la acel fenomen drept surpriză incontestabilă.

O dată cu acceptarea mea în acest grup de inițiere – potrivit îndrumărilor date de către Antal – am folosit voința, luptând aprig cu pletora de gânduri, dorințe, imagini, sentimente, care-mi apăreau în oglinda conștiinței. Unele dintre aceste apariții năvăleau drept revărsări copleșitoare, sub formă de reacții ale minții, ca urmare a provocărilor permanente ale mișcării Vieții; altele ca simple amintiri propulsate la suprafața conștiinței de energii proprii în momente de negândire. Întreaga frământare psihologică determinată de către mintea știutoare înarmată cu instrumentul voinței – prin natura ei violentă – avea în mod evident o influență negativă, traumatizantă asupra corpului fizic.

Îndată ce am aflat despre practicarea Rugăciunii Inimii, am pus-o imediat în aplicare cu insistența corespunzătoare. După mai bine de opt ani, se rostea în mod mecanic, pe formula simplă Doamne miluiește...

În anul 1966, la sugestia călăuzei astrale, m-am călugărit și am luat hotărârea de a nu mai consuma produse animaliere, nici măcar pește. Așa am devenit un adept frecvent al regimului lacto-fructo-

vegetarian – regim alimentar pe care nu l-am încălcat niciodată. Pe întreaga perioadă nu am consumat nici un fel de medicamente și în prezent mă bucur de o sănătate multumitoare.

Nemulțumit de modul cum funcționăm la nivel psihologic, influențat de literatura religioasă, m-am hotărât să duc viața de sihastu – recomandată de religia creștină, ca fiind cale sigură de mântuire. În această alternativă corpul este nevoit să sufere, în completă singurătate foamea, setea, frigul sau căldura, fără să cârtească, acesta fiind prețul împlinirii sale spirituale.

Antal ne-a spus în nenumărate rânduri că plăcerea din lumea noastră, dincolo este suferință. Iar în viețile sfinților am întâlnit următoarele sfaturi: „Dacă mâncarea îți face plăcere, presară asupra ei puțină cenușă”. Un alt îndemn apreciat tot ca folos duhovnicesc și anume: „Dacă îți este scârbă de păduchi, adună câțiva și strivește-i între dinți, ca să te vindeci de acea repulsie a propriului tău suflet”.

Într-o descriere amănunțită a vieții monahale de pe muntele Athos, aflatam că acolo se găsesc o seamă de chilii săpate în piatră, care oferă posibilități optime de însingurare și lupta cu „sinele” propriu drept împlinire a idealului spiritual.

Bunele mele intenții de a ajunge acolo au fost zădărnicate de către securitate care, în schimbul pașaportului, mi-a cerut colaborarea, fapt refuzat categoric. Această posibilitate fiind eliminată, am rămas în continuare legat de aceleași împrejurări de existență, căutând totuși cu asiduitate propria sfințenie.

Și iată că într-o bună zi – ca orice contabil – am trecut la întocmirea bilanțului întregii mele activități pe plan spiritual. Un rezultat cu totul surprinzător: orice mișcare a minții mele, care urmărea sfințenia, pornea dintr-un centru precis conturat și anume propriul „ego”. Așadar, întreaga activitate se definea prin ea însăși egocentrică. „Eu și al meu” îmi dirija întreaga activitate, punându-mă în conflict cu mine însumi, ca și cu semenii și restul vieții.

Finalul meditației s-a concretizat într-o descoperire revelatoare, urmată de o decizie firească. Dacă mintea nu poate în nici o împrejurare să mă conducă dincolo de frontierele ei, care o dimensionează, potrivit acumulărilor proprii, să încercăm destrămarea activității acesteia prin simpla observare și ascultare.

Adică am devenit un simplu martor – total obiectiv – în fața minții haotice. Însușindu-mi această simplitate a întâlnirii cu mișcările

propriei minți am observat încă de la început că aceste înscrisuri memoriale își pierd atât frecvența, cât și energia însoțitoare. Drept urmare, și-au rărit apariția, ca, în final, să dispară cu desăvârșire.

Așadar energiile deficitare care mă dominau din profunzime, prin reacții mecanice, s-au eliminat de la sine doar prin simpla lor conștientizare. Concomitent „ego”-ul – structurat și întreținut prin aceste activități – a început să se anemieze în mod vizibil, pierzându-și puterea decizională.

Într-o zi din luna august 1971, dimineata, la trezire, am constatat cu vădită surprindere că nu mai funcționam ca înainte. Adică mintea, corpul și spiritul se contopeau într-o singură mișcare și orice nedumerire pe plan lumesc îmi oferea prilejul să mă contopesc cu Infinitul, care îmi oferea soluția prin impulsuri intuitive. „Sinele personal” și-a pierdut din acel moment propria însemnătate.

Practicarea religiei cu Rugăciunea Inimii s-a desprins de mine, fără să fac vreun efort în acest sens. De asemenea, dedublările – odinioară atât de îndrăgite – și-au pierdut orice însemnătate.

Apoi, chiar din acea zi am simțit îndemnul să practic „Cunoașterea de sine” și să fixez în scris propria experiență, folosind calea versului. Înainte de acest fenomen surpriză nu am avut asemenea predilecție de versificare.

În continuare toate discuțiile mele, atât cu grupul Antal cât și cu cei interesați sau purtat numai și numai pe această simplă modalitate de întâlnire a fiecărui ins cu el însuși.

„Cunoașterea de sine” – cum am arătat deja de câteva ori, și o voi face mereu, pentru ca cititorul să și-o însușească mai ușor – este cale directă, fulgerătoare și spontană care, prin conștientizare a tot ceea ce apune în oglinda minții, face ca totul să dispară fără nici un fel de efort. Iar în „golul” sau „vidul psihologic”, care se instalează în mod natural, firesc, se realizează uniunea noastră cu semenii, cu Viața în general sau Tatăl Ceresc. În acest moment, indescriptibil prin cuvinte, dar perfect înțeles prin trăire personală, ne manifestăm ca iubire necondiționată, adică înfăptuim Natura Noastră Divină.

Drept urmare, într-o fracțiune de secundă, în totală tăcere, părăsim Împărăția Relativității și realizăm contopirea cu Sublimul Adevăr din Împărăția Absolutului.

Despre acest mod de trăire, în asociere cu lumea fizică, au predicat toți mesagerii trimiși de Unicul Creator. Dar, din păcate,

pământenii nu i-au înțeles și au dat naștere la diverse religii adaptate la condițiile mărginite ale minții omenești. Prin dogme, ritualuri și ceremonii ele denaturează și chiar neagă bunătatea și înțelepciunea Necuprinsei Realități.

Apropiindu-ne de finalul acestei prefațări să vedem meritele acestui vajnic luptător pentru aflarea Marelui Adevăr și împlinirea propriei sale mântuiri. Din întreaga lui comportare rezultă că în ultima întrupare a fost monah sau pustnic pe fondul credinței creștin-ortodoxe. Fiind profund marcat de iluzia superiorității credinței sale, el a trăit această iluzie ca realitate a propriei existențe. La trecerea în lumea astrală a continuat să-și ducă mai departe propria experiență iluzionistă, primind de la superiorii săi sarcini corespunzătoare. În acest context a fost trimis pe pământ la un grup de credincioși ai aceleiași religii, ca sfetnic și îndrumător. În munca lui anevoioasă, fiind obligat să coboare într-un climat greu de suportat, el ne-a mărturisit adesea că a fost obligat să recurgă la ajutorul unor prieteni din același plan.

Marele merit al lui constă în aceea că ne-a oferit dovezi incontestabile, privitoare la continuitatea Vieții după desprinderea sufletului de trupul carnal. Rude, prieteni, cunoscuți și necunoscuți au fost aduși în ședințe, fiecare confirmând că teama sau groaza față de moarte a majorității oamenilor nu este deloc justificată. De asemenea, o parte dintre aceștia ne-au vorbit despre suferința ce o suportă dincolo, ca urmare a unor fapte personale reprobabile săvârșite în timpul ultimei lor existențe de pe pământ. În acest fel ei ne confirmă existența Legii Universale a Cauzalității.

Nu există deci, la trecerea dincolo, nici un judecător separat de noi și nici un diavol care să influențeze cântărirea faptelor noastre în balanța dreptății – după cum arată frescele tuturor bisericilor creștine.

Raiul și Iadul nu sunt decât consecințe firești ale modului nostru de întâmpinare a Vieții în eterna Ei desfășurare ca prospețime și noutate absolută de la o clipă la alta. Cât timp vom funcționa ca făptură unitară în comuniune cu Sublima Energie realizăm, aici pe Pământ, adevăratul Paradis. Prin propria trăire vom contribui, conștient sau inconștient, la fundamentarea unei alte civilizații cu totul diferită de cea actuală.

Despre cealaltă ipostază – a Iadului – ce am putea să spunem? Ea este atât de evidentă pe plan social, economic, politic și religios, încât orice comentarii le apreciem ca fiind de prisos.

Totuși o singură subliniere se impune a fi din nou scoasă în evidență și anume: atitudinea mult trâmbitată a religiilor. Toate religiile confirmă existența Marelui Creator. La fel, toate, prin promisiuni ieftine, garantează celui credincios evoluția sa imediată prin intermediul duhovnicului respectiv. Întrucât religiile, fiecare în parte, se supraevaluează, chiar de la bun început; prin această atitudine separă și învrăjesc întreaga populație a planetei.

Evoluția pe această planetă, aflată în continuă desfășurare, obligă religiile să-și spargă tiparele învechite, care nu mai corespund realității și să înregistreze un nou salt calitativ – aidoma petrecut în diversele epoci ale istoriei omenirii.

Iar bătrânul Antal reprezintă un extraordinar exemplu de adept convins al unei religii și de ceea ce înseamnă evoluție – folosind calea indirectă, prin natura ei anevoioasă, de lungă durată și adesea marcată de nenumărate derapaje.

În desfășurarea acestei prefațări, intenționat v-am oferit și calea directă ca singuri să vă dați seama de nenumăratele avantaje care o însoțesc. De-acum depinde de fiecare ins în parte, privind aprecierea și selecția totodată, între cele două modalități de funcționare.

Dacă optați pentru calea directă, unde veți fi mereu în confruntare cu simplitatea întâlnirii proprii activității mintale, să nu spuneți niciodată „Nu pot!”. Formula comodă a neputinței vă face cu adevărat un neputincios.

Dacă, dimpotrivă, veți începe în mod corespunzător întâlnirea cu propriul „sine”, singuri veți descoperi – prin trăire directă – efecte benefice încurajatoare, neanticipate și neașteptate.

Și acum, la despărțire țin să mulțumesc din profunzimea ființei mele, călăuzei Antal pentru tot ce a făcut pentru mine, aducându-mă în grupul de creștini – care i-a purtat numele – oferindu-mi posibilități de informare despre rostul existenței terestre, ca și despre Sublima Realitate.

De asemenea, îmi exprim toată recunoștința pentru cele trei familii prietene, care m-au primit în casa lor, oferindu-mi adăpost câțiva ani, începând din anul 1957 când întreaga țară era pusă sub ochiul iscoditor al securității. La acea dată, fiind marcat de califi-

cativul „fost condamnat politic”, îmi câştigam existenţa ca muncitor în construcţii, fără buletin de Bucureşti şi fără locuinţă.

Şi, în sfârşit, o ultimă precizare: în apariţia acestei lucrări eu nu am avut decât rolul de simplu instrument, oferindu-mă cu toată dragostea, pentru ca toţi semenii – fără nici un fel de discriminare – să afle că nu există moarte şi că datoria fiecăruia este aceea de a-şi descoperi Natura Divină a propriei fiinţe.

INAUGURAREA ŞEDINTELOR 1, 2 ŞI 3 ÎN ANUL 1948

Cercul nu are conducător. Este chemată Paraschiva Ionescu, care vine plângând. Mi-aţi omorât copilul! De ce nu l-aţi ajutat? Apoi, vin diferite spirite în debandadă, până vine din nou Paraschiva, care spune că a sosit cu mare greutate din cauza miasmelor fluidice şi sfătuieşte: „De ce nu vă rugaţi lui Dumnezeu să vă trimită un ghid?”

Se face o rugăciune şi se cere un ghid. Vine Alexandru Macedonski. Din acea clipă şedinţa decurge în mod liniştit, spiritele vin pe măsură ce sunt chemate.

În a doua şedinţă, la evocarea lui Alexandru Macedonski, vine un alt spirit, care spune: „Mă numesc Antal şi am venit să vă ajut în evoluţia voastră”. Şedinţa decurge foarte ordonat; spiritele chemate vin şi se manifestă, spunându-şi numele. La una din şedinţe vine Ivanciu Ionescu. Întinde braţele, bătând aerul şi arătând fenomene de sufocare (mort înecat). Spune că este tata şi aşa cum a arătat cu braţele, aşa a luptat cu moartea.

„A fost groaznic” spune el. Întrebat unde i se află corpul, cere un răgaz, pleacă şi revine, spunând că oasele lui fărâmiţate (mort în 1917) se află pe lângă Capul Caliacra (s-a înecat la gura braţului Sulina (Stari Stambul). Promiţându-i-se o cruce, spune:

– Bine faceţi!

Spunându-i-se că are deja o cruce, răspunde:

– „Nu e crucea mea”.

Într-adevăr, numele lui este scris pe crucea soţiei sale. La întrebarea fiului său, Ionel, dacă „Este mulţumit cum a reuşit în viaţă”? – răspunde:

– Fleac! Ce ai făcut?! Ce ai făcut pentru suflet? Nimic!

Când i se spune că, fiind în viață, el ne sfătuia să luptăm pentru situație materială, răspunde:

– Da, am zis, dar nu știam ce știu acum; voi știți, de ce nu faceți? Milă, dragoste – asta e totul!

Apoi, întrebat dacă fata lui Otta va pleca în Palestina, răspunde:

– „Nu”. Și adaugă: „Fata lui Otta, fata lui Otta! Fata jidoavcei! Nu mă pot debarasa de sentimentul meu antisemit”.

Călăuza, întrebată despre soarta lui Otta, spune că acesta a plătit karmic, fiindcă în altă viață a persecutat pe un vecin care, disperat, s-a sinucis, lăsând soția și un copil orfan. Mama, la fel spune că în noaptea sinuciderii lui Otta, toate spiritele, care încercau să-l oprească de la actul funest (spirite din familie), erau oprite ca de un bici de foc, să se apropie de locul unde se găsea Otta.

La una din ședințe, mediul se apleacă, plângând și gemând – spre pământ – spunând:

– Mă trage pământul, mă trage pământul!

Scena durează câteva minute, după care Otta pleacă, iar călăuza, spune că l-a adus pe Otta pentru a-l vedea cum suferă (scena a fost foarte impresionantă – toți cei prezenți plâneau.

Mama lui Valy: „Sufăr pentru că am fost egoistă. N-am iubit decât pe copiii mei și acesta este un mare rău, pe care acum îl ispășesc. Nu iubiți numai pe ai voștri! Iubiți pe toată lumea!”

Ana Bucher vine fără să fie chemată: „Pe mine nu m-a iubit nimeni. Vali va ajunge în mizerie! Vali, să ai mare grijă de Doina, mare grijă! Sisi se va căsători cu acela pe care-l iubește! El o iubește mult. Va pierde însă fetița, mai târziu”.

Jana este întrebată ce impresie a avut după moartea ei. Răspunde:

„Când m-am trezit, am văzut-o pe mamaia plângând și pe Smărăndița în curte. Mi-am văzut corpul în coșciug. Am urmărit înmormântarea cu multă durere în suflet; am văzut pe cei care m-au condus, mi-am văzut corpul coborât în groapă. Am țipat, am plâns, nimeni nu mă auzea. Eu mă vedeam vie. Apoi, toți au plecat acasă; am venit și eu acasă, apoi din nou la groapă și așa de mai multe ori. Eram deznădăjduită. Nu știu câtă vreme a trecut așa. După 40 de zile văd niște umbre, care se apropie de mine. M-am speriat, dar ele îmi spun: „Nu-ți fie frică și noi suntem ca tine. Hai cu noi, căci locul tău

nu mai este aici”! Am plecat cu ele și am fost dusă în fața Arhanghelului, care mi-a dat misiuni. De atunci am mereu misiuni (explică apoi cum le execută, cum însuflă oamenilor curaj și cum dă, la înapoiere, raportul de ceea ce a făcut).

Altă dată se începuse ședința – întineric în cameră – vine Etta întârziată și se așează pe scaun. Jana îi spune:

– Mamaie, ai plâns; îți lipsesc niște bani, dar nu mai plânge, banii n-ai să-i mai găsești, dar nici n-ai să-i mai plătești, fiindcă vei fi iertată.

Într-o altă ședință, Jana vine și spune că suferă mult, pentru că Smărândița este maltratată. Întrebată dacă se poate face ceva pentru ea, răspunde:

– Nu, este karma ei să sufere.

Maria Cornescu, vine nechemată:

– Sufăr mult din cauza egoismului meu. Eu n-am știut să iubesc pe nimeni. Nici chiar pe Mircea nu l-am iubit, l-am aruncat la orfelinat să ducă o viață de câine. Am dat bani cu camătă, chiar și vouă v-am luat camătă. Eu n-am știut să alin o suferință; n-am știut să alin o lacrimă, n-am mângâiat un copil. Lacrimile pe care nu le-am uscat, le-am găsit aici și frig. Am vrut de multe ori să intru în comuniune cu voi, dar n-am putut.

Dr. Herman: „Vreau să te rog, Ionescule, să spui surorii mele să nu mai plângă, căci lacrimile ei îmi fac rău, mă țin legat și nu mă pot ridica”.

Altă dată, la o altă ședință:

– Te rog să spui familiei mele să nu facă ceea ce au de gând: Au încercat o dată și au renunțat apoi: acum vor din nou să facă. Te rog să le spui să nu facă, pentru că va fi rău de ei și de mine aici.

La întrebarea ce i-a fost pusă: că nu se înțelege nimic din expunerea lui, cerându-i-se explicații mai largi, răspunde:

– Spune-le așa cum ți-am spus și ei vor înțelege.

Tot timpul cât a vorbit spiritul, trupul mediului stătea ghemuit, exact cum decedatul stătea pe patul de suferință, având cancer intestinal (fapt verificat ulterior și neștiut de nimeni din cei prezenți).

Aurel Ionescu povestește impresii de după moarte: „Mă trezesc și văd pe tata lângă mine. Îl întreb: cum se face că este aici, că eu știu că el e mort; iar el îmi răspunde: „Păi și tu ești mort”. La

mirarea mea îmi răspunde: „Vino și vezi”. Și mă trezesc în capelă și mă văd întins pe catafalc. În clipa aceea m-am gândit la Sofița și o văd îmbrăcată în doliu. Abia atunci mi-am dat seama că într-adevăr murisem”.

La întrebarea dacă a văzut și pe Neta, răspunde: „Da, suntem împreună. Acum este chiar lângă mine, stă coala (arată spre un colț al camerei). În viață am fugit eu după ea, acum fuge ea după mine! Nu știu ce am însă, căci sunt neliniștit, am mereu o neliniște. Ce fericiti sunteți voi că credeți în viața de dincolo. Dar ce știți voi ce este astralul?” La replică, că și el făcea spiritism când trăia, răspunde: „Da, dar eu îl făceam din distracție”.

Mai târziu, în altă ședință, spune că și-a terminat epoca de purificare și este fericit și tot timpul aleargă în toate părțile. Repetă mereu: „Sunt fericit!... Sunt fericit!”

Mircea Betuni este chemat și, întrebat dacă este mulțumit că i s-a pus o cruce la mormântul său părăsit de 42 de ani, răspunde:

– Da, dar crucea nu este a mea.

Întrebat de ca a plecat din viață așa de timpuriu, răspunde:

– Am venit aici în locul altuia.

Octavian Ionescu (Otta), vine de mai multe ori și, de câte ori vine, spune că are amețeli și dureri mari de cap, în special în locul unde a intrat glonte. Întrebat dacă vrea să vorbească cu soția lui, răspunde enervat:

– Nu vreau s-o văd, ea m-a ucis!

La replică:

– Trebuie s-o ierți!, răspunde:

– Acum nu pot, mai târziu poate!

De fetiță, spune că-i este dor, dar nu poate s-o vadă pentru că stă încătușat pe locul și în camera unde s-a sinucis și nu o poate părăsi. Stă pe fotoliu din camera Dinei și adaugă, zâmbind: „Să nu-i spunei lui Tatian că se sperie”. În continuare, cere să vie fetița unde este el, ca s-o poată vedea și adresându-se lui Ionel, spune: „Ionele, tu vei crește pe Gaby! Te rog însă să n-o bați!” La protestul lui Ionel, zice: „Nu tu, Marga (soția) să n-o bată!”

– Dar, Marga o iubește, i se spune.

– Acum o iubește, dar mai târziu... Tu ai vrut s-o iei, dar va veni tot la voi, mai târziu.

1. Fata lui Otta nu a plecat în Palestina. La cererile făcute, actele au fost respinse – tatăl fiind creștin. A plecat în anul 19.... În prezent, 1969, se află la Geneva.

2. În lucrările de spiritism se află ideea că sinucigașii sunt atrași de pământ.

3. Căsătoria Sisiei s-a făcut în...

4. Verificarea a fost făcută ulterior.

5. După doi ani această fetiță vine singură, fugită de acasă, unde era maltratată de tatăl său în mod groaznic. Înfiată de bunici, karma ei a continuat la fel, cu bătaii... etc... iar în anul... se sinucide.

6. Membrii familiei mortului (dr. Herman) puși la curent cu mesajul primit, au plâns și au mărturisit că vroiau să se răzbune pe soția mortului, care-l chinuse în ultimul timp al vieții sale, răzbunare cerută chiar de răposat pe când era încă în viață, sub jurământ. Încercaseră o dată și acum se pregăteau să ducă la îndeplinire planul de răzbunare.

7. Mircea Betuni, prieten și coleg de copilărie cu dr. Ionel Ionescu, moare la vârsta de 8 ani și jumătate. Pe mormântul părăsit Ionel pune să i se așeze o cruce, dar omul de la Tulcea, însărcinat să facă aceasta, a pus o cruce veche pe care o vopsise.

8. În Vechiul Testament s-a găsit textual că un om poate fi chemat în locul altuia.

9. Tatian, cumnatul său, soțul Dinei – mediul.

10. Marga Ionescu, soția dr. Ionescu Ionel.

Un timp, ședințele au avut loc în casa conducătorului ședințelor (dr. I. Ionescu - str. Calea Griviței 109), după care s-au mutat în casa, mediumului (intr. Ghercu C-tin nr. 1) din cauza ambianței fluidice nefavorabile din prima locuință.

Călăuza spune: „Aici nu e bine, este ceva neplăcut; faceți slujbe băieți”... Apoi, „Este aici în casă cineva care vă va face mult rău, veți avea mari neplăceri din cauza ei”.

Altă dată, către Ionel: „Afară cu mișei din viața ta” (este vorba de Zoe, care locuia în același apartament).

Antal, ghidul spiritual, vine și spune:

– Ferice de voi ce ați fost aleși, aveți o menire pentru care v-am întors din drum. Aveți dragoste, aveți milă, ajutați! Răspândiți lumina pe care ați aflat-o!

Apoi, el întreabă ce vrem să știm. Este întrebat când vine. Răspunde:

– Peste patru săptămâni. Valuri, valuri se ridică spre cer rugăciunile lui. Credea că el e totul, astăzi prin umilință a ajuns să creadă că numai drumul umilinței este drumul ce duce la Dumnezeu.

– Care este drumul pe care trebuie să meargă Vali?

– Vali își va urma destinul. Să facă ceea ce-i spune instinctul.

Se întreabă dacă poate participa și Ana B. (1) și Luminița (2)? Admite numai pe prima.

– Vă moare cineva din familie. Nu vă speriați... este prin alianță. Asta v-o spun pentru verificare, căci vreți mereu verificări.

Este chemat Telemac Apostol (3), care spune:

– Eu sunt, dar nu știu ce este cu mine, nu văd, este întuneric. De când am venit aici stau în întuneric și nu vine nimeni să mă vadă, să mă întrebe ceva.

I se spune:

– Bine, dar de ce n-ai încercat să te rogi lui Dumnezeu?

– Să mă rog lui Dumnezeu? De ce să mă rog?

– Ca să te ajute. Roagă-te acum cu mine! (Rugăciunea)

– Vai, Ionele! Ce văd?! Lumina! S-a luminat! Doamne, e lumină, văd lumina! Ce fericit sunt! Iată, acum iar s-a întunecat, iar nu văd nimic!

– Ia mai roagă-te o dată! (Se roagă)

– Vai, ce minune, iar văd lumina! Ce fericit sunt! De ce n-a venit nimeni să-mi spună?! Îți mulțumesc Ionele. Tu ai fost bun cu mine și pe pământ și acum. Îți mulțumesc!

– Tu singur trebuia să găsești calea aceasta.

Vine din nou Antal. Este întrebat de ce face atât de rar adunarea?

– La ce folosesc adunările dese?

Ionel întreabă dacă să studieze cabala.

– Nu, nu e pentru tine, nu este drumul tău, alta e menirea ta.

– Dar, Biblia se poate interpreta?

– Da! Rămâneți pe drumul pe care vi l-am arătat eu. Aduceți alinare și lumină acolo unde este nevoie. Reflectați, munciți și aduceți-mi roade! Roadele, pe care mi le-ați adus până acum sunt mici și crude (răsete).

Să vă ajute Dumnezeu!

Binecuvântează și pleacă.

1. Ana Boian.

2. Lenuța Ștefănescu.

3. Verificare făcută prin moartea mamei.

4. Telemac Apostol, coleg al dr. Ionescu.

ȘEDINȚA 5 DIN 17 AUGUST 1949

Am venit!... Dar nu m-ați ascultat! Am venit să vă spun că ceea ce faceți, nu este ceea ce vă spun eu. Nu vă acomodați cu ceea ce vă spun eu, cu ceea ce aveți de îndeplinit. Aveți de îndeplinit o misiune. Am spus de atâtea ori, să aduceți lumină.

Inimile voastre să fie pătrunse de icoana Dumnezeirii. Aveți misiunea de a împrăștia lumina acolo unde este mizerie. Nimeni nu se gândește la acest lucru. Acolo este adevărul unde puteți face lumină, unde puteți ajuta și consola; singur mediul care-și duce menirea la îndeplinire; ea singură m-a înțeles; ea este alături de mine. Aș vrea să am puterea să vă pătrund pe fiecare; inima mea este alături de fiecare, dar eu am alături de mine manechine, n-am suflete. Am crezut... N-am puterea să vă spun cum vreau. Înțelegeți, vreau energii alături de mine. Nu pot alina mizeria decât prin voi, și voi nu vreți să mă ajutați. Mi-e milă de voi că nu înțelegeți și nu vă dați seama că trăiți în mizerie și eu *n-am puterea să vă spun mai mult; am și eu aici alte legi – n-am voie.*

Vă spun că este timpul să vă pregătiți, mizeria vă așteaptă, iar voi nu sunteți decât niște manechine. Am nevoie de altă lume, n-am nevoie de manechine. Mizeria colcăie în lumea voastră, e lumea voastră; aici e lumea mea. Voi trăiți în lumea mizeriei, aveți timp să vă gândiți,... să alegeți... Am plecat la drum așa cum pleacă un om, n-am avut noroc de voi! Dacă nu puteți fi ceea ce vreau eu, mai bine

să mă lăsați. Eu am nevoie de ajutorul vostru. Am cerut o dată, am cerut de două ori, de patru ori și nu am avut nimic din partea voastră. Nimeni nu se mișcă; veniți aici cu alte gânduri, nimeni nu vine cu inima curată, veniți întinați.

Am crezut, am sperat, dar m-am înșelat. Aveți nevoie de ajutorul meu și nu m-ați ascultat. Știu că v-am sfâșiat inima, dar ce să fac? Sufletul meu a plâns pentru voi când erăți în încurcături. Voi nu înțelegeți că am și eu o răspundere? Nu mă ajuta nimeni, am nevoie de cei ce vin cu inima curată. Aici este biserică, aici este altar! (plânge). Plâng pentru că mă doare pentru voi. N-ați venit cu gânduri... nu aveți nimic care să vă miște. Am dorit... Mediul este obosit... Am să-l las puțin.

Eu sunt Antal, am venit să vă mai vorbesc. Lupta voastră este grea, este foarte grea. N-aveți nimeni în voi căldura care arde, n-aveți lumină care să vă lumineze drumul, n-aveți speranțe, n-aveți ideal. Idealul vostru este aici, icoana voastră este banul, madona care vă desfată, icoana voastră este alunecarea, desfrăul, minciuna.

Nu înțelegeți că icoana voastră este alături de mine? Că idealul vostru este lângă mine? Inima voastră trebuie să înalțe apeluri către mine în orice clipă; apelul vostru este pentru mine alinare, înălțare!

Am o dorință de a vă spune ce am pe suflet; fiecare să se analizeze și să vadă singur dacă mai poate veni aici. Acei care vin aici, n-au voie să mintă. Afară cu minciuna! Analizați-vă! Cuvintele mele acum sunt scrise, controlați! Să nu vină nimeni cu minciuna. Nu pot să ating pe nimeni direct în față, nu pot să primesc aici pe cine nu e de mine; să vină numai acela care este demn să mă urmeze.

Știu că inima voastră sângerează... (câteva clipe tace, apoi)... Mila nu este milă dacă n-o aplicați unde trebuie! Am milă de tine, dar tu meriți mila mea? Mângâiați acolo unde într-adevăr trebuie; trebuie să aveți discernământ; nu acolo unde vi se întinde mâna lipicioasă, ci acolo unde este suferință tăcută, umilă și nu cere. Acolo revărsați mila voastră!...

Așa de mult m-ați supărat! Eu vin să vă duc de mână ca pe niște copii, însă voi vă lăsați atrași de lumea voastră, unde mizeria colcăie și voi o divinizați. Nu divinizați mizeria omenească! Știu, e greu pentru voi, vă obosesc.

V-am muștrat, dar vă rog coborâți în sufletele voastre, cadavre, în sufletele voastre, mizeria colcăie în sufletele voastre. Idealul meu

a fost altul, de ce n-ai urmat drumul meu? De ce aici sunteți altfel și când plecați în lumea voastră vă schimbați? Cei ce nu pot să meargă pe drumul meu să nu mai încerce, căci vor rătăci în bălării (sunt multe erezii credincioase pe pământ).

Fiecare să-și însemne ce am spus. Acei care vor să meargă pe drumul meu să se desfacă de minciună, căci văd că ați presărat acest drum cu gândurile voastre murdare. Foarte, foarte greu să te scoți din mocirlă. Mediul știe drumul meu, acest drum nu este greu, este simplu și drept. Salvați-vă, gândiți-vă! Este menirea mea să vă ridic, dar faceți și voi eforturi.

– Cum se află Emilia Constantinescu?

– Este greu cu ea, e în tulburare mare, a păcătuit mult în viață.

Am s-o ajut.

– Elena Ștefănescu poate veni?

– Are să vină când am s-o chem eu. Este încă nepregătită; mai târziu va veni. E suflet care are menirea să ajute.

– Elena Stănescu poate veni?

– Nu are voie, are altă atitudine. Acei care vin aici au nevoie de mine, nu toată lumea are nevoie de mine.

– Care este sănătatea mediului?

– Are anemie adâncă, are nevoie de multe. N-are nevoie de alinare, are nevoie de ajutor. Mi-e milă de ea cât are de suferit. Băiatul ei (1) are să vină mai curând decât crede. Așa să-i spuneți, ca să se bucure. El vine. Am avut grijă să-i scap acel copil. L-am scăpat de boală. Mila ei mă înduioșează. Spuneți-i că acela pe care-l iubește, va veni, să n-aibă grijă!

(2) Mizeria care a fost aici am alungat-o.

Nu vine nimeni aici până nu chem eu; eu anunț pe cei ce trebuie să vină; atunci vor veni acei care voi vedea că au luat drumul meu. Se adresează secretarei:

– Ai obosit?! Are să-ți fie aceasta răsplătit. Ai suflet bun, ești miloasă, dar n-ai noroc! Mă ierți că ți-am spus. Drumul meu duce la fericire. Am văzut ce crezi (numele ei nu a fost divulgat).

– Ce vreți să mai întrebați?

– Dacă va fi război?

– Da, toți vreți să știți când va fi război, dar ce vă interesează pe voi? Da, lumea suferă, este dreptul ei să sufere. Lumea se prăbușește. Are să fie foarte greu; va fi mult mai târziu, nu însă în anul acesta.

Veți trece prin momente grele, are să vă moară din familii unul, altul... Lumea va trece prin chinuri. Vor veni mulți să vă spună așa-zise lucruri adevărate, dar vă vor minți. Nu vă apropiați de foc! Aveți să suferiți cum n-a suferit nimeni. Nu vă întristați. Fericirea morții este adevărata fericire. Obișnuiți-vă gândind la moarte.

Știu, vreți să treacă războiul ca să petreceți. Viața nu este petrecere. Alta este menirea omului. Unii se îndoiesc. Acela care se îndoiește prea mult se rupe.

Se adresează apoi către Mia Carlan (provocase un avort):

– Am fost supărat și am să fiu supărat. Mereu aduci acuzații nedrepte acolo unde n-ai dreptul să te amesteci! De ce aduci învinuiri nedrepte? De ce ai ajutat mârșăvia? Nu te mai admit, m-ai supărat rău. Am crezut că am găsit în tine un suflet înțelegător; ai dus acolo suferință. Ai avut atitudinea pe care n-ar fi trebuit s-o ai. Acum m-ai dezamăgit, m-ai supărat. Acum vă las!

Binecuvântează și pleacă.

1. Este vorba de dr. Gigel Toia. Nu era bolnav, ci arestat.

2. Este vorba de dâra de negativism adusă data anterioară de către sectanta tudoristă Lia Mănoiu, într-o cameră alăturată.

Comunicare scrisă către mediu în 10 decembrie:

La 23 decembrie 1949 avem ședință. Mia Constantinescu nu vine la ședință.

ȘEDINȚA 6 DIN 23 DECEMBRIE 1949

Am venit să vă spun că n-am venit de atâta vreme pentru că am așteptat roade de la voi. Acesta este drumul pe care vi l-am arătat și pe care aveți să-l urmați. Eterna atmosferă de dezbinare s-a ameliorat. Aveți misiunea de a anunța evenimentul acesta – evenimentul milei. Evenimentul, care s-a petrecut cu voi, a fost acela pe care l-am așteptat. N-am venit să vă aduc elogiul, dar nici să vă cert. Alunecarea voastră însă mă înspăimântă. Am venit să vă ajut.

Eterna descătușare a pornit în voi; descătușarea voastră este bucuria mea; e drumul meu și al vostru. Hai copii cu mine spre

lumină, spre lumină adevărată (ridică mâinile la față cu expresii de fericire).

Asprimea mea a fost simțită; v-am muștră, dar sunt mulțumit că nu m-am înșelat cu voi. Elanul meu însă este numai pentru o clipă. Acum reculegere și... înainte pe drum! În primul rând milă și iubire – apoi inițiere.

Cineva cere să se pună o întrebare, la care Antal răspunde:

– Nu mă întrebați meschinării omenești!

Este chemată Laura Pană (8 ani):

– Mamă, de ce m-ai lăsat să mor? Mi-a fost grea despărțirea de tine! Tăticu este aici și vrea și el să-ți vorbească. (bate mereu din palme).

Întrebată de ce face asta, răspunde că așa îi plăcea ei.

– Alice! Am venit să-ți vorbesc. M-am rugat mult să fiu lăsată să-ți vorbesc. Am suferit mult.

La regretul Alicei că a murit singur și departe, răspunde:

– Nu! N-am fost singur, am fost cu EL (arată spre cer). Alice, eu n-am avut lumina pe care o ai tu, Alice! Ridică-te, lasă totul și ridică-te din noroi! Este o minune ceea ce este la voi. Este o ocazie unică să te poți ridica.

La cererea Alicei s-o ajute, răspunde:

– Eu nu pot să te ajut, ajută-te singură! Adio!

– Antal: Ionele, vreau să vorbesc cu tine. Nu vreau să-ți fac amărăciune, dar mai îndepărtează-te de acele lucruri care nu pot să-ți aducă fericirea, pe care o urmărești. Drumul tău e drum luminos. N-ai curaj, nu lupti cum trebuie. Învață să cunoști adâncurile celor pe care-i ai în jurul tău; inimile suferă.

Nu arunca podoabele pe care le primești aici, aruncă acele resturi pe care le ai. Înălță-te! Menirea ta este alta. Nu aștepta timpurile bune, acum este timpul vostru; timpurile bune aduc mizerie; acum, curățați-vă de mizeriile din sufletele voastre. Chinurile alinate atârână în balanța voastră. Biciuiți-vă patimile! Înălțați-vă!

Drumul e greu, foarte greu, dar liniștea de la sfârșit vă despăgu-bește de suferință. Vreau ca inimile voastre să se zbuciume și să se înalțe.

Vali a venit din nou aici. Mi-e dragă Vali. Ea a lipsit din cauza... ea știe de ce. Este drumul pe care trebuie să meargă și ea. Vreau să vă urcați pe culmi cu toții. Mila ei este bună, e mare. Ai milă, dar

adâncurile le-ai scrutat? Controlează-te mai mult! Aleargă spre desăvârșire! Eterna poveste dispare. eterna poveste dispare din viața ta. Iubește pe cei din jurul tău, tu iubește-i până la sacrificiu.

– Kati este fericită?

– Da, dar fericirea nu este aici, fericirea e acolo în viața ta de toate zilele. Mai multă amărăciune să alini, mai multă milă să ai!

Ana! Egoismul tău e mare, greutate pentru tine. Avântă-te pe drumul tău! Misiunea mea este să vă îndrept. Mergeți cu mine, ridicați-vă! Înălțați-vă!

– Didi și Elena pot veni?

– Alexandru mai are drum de făcut. A făcut doar primii pași și vrea să alerge?! Elena merită să vină aici, dar mai târziu, acum nu. Are altă atitudine. Să se cerceteze adânc, să-și vadă adâncurile și când va fi liniște în adâncurile ei, să revină.

Otta spune că îl doare mereu capul, e obosit.

Vine din nou Antal.

Binecuvântează și pleacă.

ȘEDINȚA 7 DIN 30 MARTIE 1950

V-am chemat pentru că... aproape de noi este adevărul, dar adevărul zace în întuneric (are nevoie de energie). Am venit să vă spun că adevărul este aproape de voi. Ridicați rugi, ridicați rugi către Atotputernicul!

Astăzi mi se deschide inima pentru a primi în ea pe cei ce m-au prigonit. Inima mea este aproape de voi, dar cei ce n-au ajuns încă la înălțimea pe care am cerut-o eu, n-au ce căuta alături de mine, acel ce-a îndrăznit să calce legea antică. Mi se pare că inima voastră a închinat osanale pentru altă entitate, entitatea aceea este demonică. Inima voastră să nu se apropie de mine; acesta este scopul ei. Inima voastră e întruparea celor ce gândiți voi și gândirea voastră se lasă amăgită. Mizeria din sufletele voastre a început să alunece spre prăpastie. Blestemat a fost acela care a venit aici cu inima îndoită. Nu mai veniți, decât să veniți așa.

Entități din jurul vostru așteaptă, vă așteaptă.

Mama voastră este aici și vrea să vorbească cu voi.

– Am venit, mamă, am venit lonele, nimic cu bucurie. Mi-e dor de voi! Am venit să vă mai vorbesc. Sunt aici lângă voi și totuși nu pot să spun, n-am putere. Am venit să vă spun că adunarea voastră nu are acel scop pe care l-ați urmărit voi. N-ați adus nimic din inima voastră. Inima voastră este pustie. N-aveți avânt. Antal a avut grijă de voi. Este greșală ce faceți. Adunarea voastră n-are scopul care trebuie. Mă doare când văd că Antal nu poate să facă nimic cu voi. Alunecați în prăpastie. Ghidul vostru m-a adus să vă spun, că poate așa va străbate în sufletul vostru lumina. Acesta este drumul vostru, de ce nu ascultați? Nu sunteți aleși? Antal v-a condus acolo unde este lumină și n-ați ascultat. Biserica din fundul sufletului vostru a fost murdărită. Mi-e milă de voi. Aș vrea să vă mai spun ceva și n-am putere (căci e ambianță neplăcută, nu ca altădată). Alunecați dacă nu vă conduce pas cu pas. Aplecați-vă către Biserica din sufletul vostru; spiritul vostru alunecă. Antal spune să vă transmit. Atenție! Atenție! Atenție! Am să plec. Antal vine în locul meu.

– Am ascultat ce v-a spus. Mama voastră are menirea aceea pe care ați fi avut-o și voi. Ea a izbutit să se înalțe deasupra mizeriilor, alături de acei ce mai sus se ridică. Am venit să vă atrag atenția. Atenție! Atenție! Atenție!

Mi se pare că așteptați să vă spun ceva. A pierit acea atmosferă pe care o aveți înainte.

Atenție! Atenție! Atenție! Inima mea se îndepărtează de acei cărora nu le place drumul drept. Atenție! Izbește în diavol! Izbește în diavol! Biruiți-l! Biruiți-l! Biruiți-l! Am fost învins! Avântul pe care l-am luat pentru a vă înălța pe voi, s-a zdrobit. Am eu vreo vină? N-am știut să vă adâncesc inspirațiile? De ce m-ați alungat din sufletul vostru?

(2) Aceea care a părăsit ședința este pe drumul pierzaniei. Mizeria o așteaptă, mizeria, mizeria... Acea pe care am iubit-o!

Diavolul îmi ia copii. Diavolul mă alungă din sufletul vostru. N-am putere să vă atrag. Inima voastră are puterea să aleagă. Am avut dorința să vă îndrept. Inima mea a plâns pentru voi și s-a bucurat cu voi și am adus mir pe creștetul vostru și am avut speranța reușitei și astăzi n-am decât un suflet care plânge. Atenție! Pierdeți din sufletul vostru comoara pe care v-am sădit-o. Suferința se apropie de voi. Datoria mea este să vă anunț. Pericolul pierzaniei sufletului vostru vă așteaptă. Alarmă am venit să vă aduc. Pizma din sufletul vostru

atârnă greu. Aveți energie să vă ridicați! Nu știu dacă alarma pe care v-o dau se va strecura în sufletul vostru. Divinitatea din sufletul vostru apune.

Am dorința să vă spun câte ceva. Am impresia că atunci când veți pleca de aici inima voastră se va îndoi de mine (este greu să înțelegeți ceea ce vreau să vă spun).

Mascarada din viața voastră atinge moralul vostru. Alunecați cu toții, alunecați în prăpastie și nu vă dați seama. De ce nu mă credeți? De ce vă îndoiți de mine?

(Instrumentul acesta e obosit, mediul e obosit.)

(3) Femeia care aleargă în noroi, va fi înghițită de mizerie.

Biserica arde! Arde biserica acolo unde aveți icoana diavolului. În sufletul vostru zace icoana diavolului. Alungați-o! Atenție! Vă spun din nou. De ce nu aveți curajul să întrebați ceva? Veniți aici ca și cum ați... veniți aici în silă. Acesta este cel care lucrează în sufletul vostru și vă năpădește cu gânduri meschine. Vrea să vă atragă.

Bine ați venit! Bine ați venit!

Priviți în față și ascultați acum vocea din biserica voastră. Este urlat, urlat de fiară. Dragostea pentru aproape a scăzut! Inițiați-vă! Inițiați-vă! (în ironie). Scânteia divină ați ascuns-o, ați distrus-o, ați acoperit-o. Mi-e silă de voi. Am avut drag de voi și v-am arătat calea. Mi-ați adus măhnire. Sprinteneala celui alt a câștigat. Balaurul așteaptă prada. Aceasta sunteți voi. Am încercat să vă atrag atenția. Este ultima mea venire.

Apelul celor ce adâncesc vorbele mele va fi auzit (cu ironie). Adunați-vă acolo unde altarul se adâncește în imaginea celui alt!

Icoana Dumnezeirii a fost întinată!

Binecuvântez pe cel care aprinde... nu... nu...

Biruiți-vă, pe voi întâi! Biruiți-vă patimile!

Acolo unde duce drumul meu și nimeni nu vrea să meargă pe el!... Dacă v-am lăsat mult timp între ședințe, v-am lăsat să văd cum lucrați. Nimic n-am aflat care să mă bucure. Îngâmfarea voastră pământească vă ține departe de tot ce este înălțător. Acesta este ultimul meu mesaj. Am încercat dar n-am putut să fac nimic. Bravați viața! Întinați-vă ca și ceilalți! Am crezut că sunteți cei aleși. V-am iubit, dar n-am avut nimic în schimb. Nimic! Nimic! Nimic!

Vă atrage pământul, vă atrage adâncul, vă înghite... Nimeni nu se teme de răspundere. Efectul faptelor voastre se va vedea mai

târziu. Vă pare bine că nu mai veniți să vă pierdeți nopțile, timpul cu Antal, Antal care vă aduce neplăceri. Antal este... Antal nu este... Îndoiala voastră mă ucide, mă nemulțumește.

Prindeți-vă de mână! (cei prezenți sunt nelămuriți). Prindeți-vă de mână! (cei prezenți se iau de mână și încearcă să-l ia de mână și pe ghid, care refuză). Prindeți-vă de mână! (prezenții se iau din nou de mână). Adio!

1. Timp de trei luni cercul făcuse antropozofie, crezând că a găsit adevărul.

2. Vali Buchner.

3. În urma acestei ședințe s-a părăsit antropozofia.

8 Mai 1951, Comunicare scrisă către mediu:

Mama voastră vrea să vă vorbească.

La 13 mai avem ședință

La întrebarea dacă am fost iertați, răspunde:

– Da! V-am certat și acum vă iert!

ȘEDINȚA 8 DIN 13 MAI 1951

Am venit din nou. Aflați că dacă am venit din nou, am venit pentru a spune ceea ce am pe suflet. Mi-e drag că avem azi printre noi pe mama, pentru care am mare dragoste. Inima ei alături de mine caută să aline inimile fraților noștri, pentru care am mare dragoste. Inima ei, alături de mine, caută să aline inimile fraților noștri care sunt aici pe pământ. Nu știu dacă atunci când am spus că n-am să mai vin... nu pot, nu pot să spun... aici s-au petrecut anumite lucruri...

Este vina voastră pământească ... Spectacolul... Mama voastră vrea să vă vorbească:

– Am venit Ionele! Vreau să-ți spun că nu vreau acolo. Aici am apucat... aici vreau.

– Dar Aurel?

– Aurel ar vrea, dar nu pot eu să plec de acolo. M-ai lasă-mă acum. Mai târziu am să mă duc.

– Dar Geni?

– Acum l-am întrebat și spune că ar vrea să plece. N-am să pot să viu pe la voi multă vreme. Am o misiune mare. Am să plec mai departe. Mă duc spre adâncurile atmosferei. Mai târziu am să vin să aflu de oasele mele. Voi veni și asista. De asta spun că nu pot. Vreau să fiu atunci când se va face. Nu se poate în lipsa mea. Am să anunț când vin. Dar de ce n-ați adus pe Vali? Eu mă duc, dar să știți că Antal este mereu cu voi și mie are să-mi aducă alinare faptele voastre îndreptate spre altarul din sufletul vostru.

Adâncurile voastre ascultați-le! Eu am să plec. Antal vine lângă mine și mă ceartă. Am păcătuit că v-am spus anumite lucruri. Rugați-vă! Fizicul vă atrage. Am să aflu acum acel pe care... (este întreruptă)

– Am venit eu, Antal! N-am mai lăsat-o. A spus prea multe. Fericirea voastră o aveți în mâna voastră. Vorbesc pentru aceea care n-a venit. Faptele aceleia nu le aflu demne. Nu... nu...

Ceea ce ați avut de gând să faceți, prin binele pe care-l urmăriți, are altă însemnătate. Scuturați-vă! Scuturați-vă! Aflați adevărul, nu din carte! Inima voastră aleargă spre...(arată în sus). Acolo este totul! Binele pe care-l faceți, alină multe agonii. Cercul vostru are atâtea însemnătate pentru mine întrucât am iertat ceea ce ați făcut în trecut.

Bravați acum! Înainte! Aveți curaj! Aveți dragostea mea, a tuturor spiritelor albe. Aflați durerea, mângâiați-o, alinați-o, adânciți icoana Dumnezeirii! Fiți alții de până acum. Nu mai am nevoie de observații. Acum ați adâncit ce v-am spus eu. Acum abia ați aflat drumul meu. Nu mă alungați din adâncurile voastre! Amarnică a fost întristarea mea când am văzut că m-ați alungat din voi. Biserica, altarul, credința, acestea sunt totul. Nu alungați mlădițele tinere, nu alungați sufletele care caută la voi lumină. Arătați-le drumul, care acum este și drumul vostru. Spinii cu care vă veți înțepa pe drum să nu vă rănească sufletele. Binecuvântați acolo unde este nevoie. Binecuvântați inimile care se află în lumină, adevărul, calea.

Misiunea ta, misiunea voastră este aceea...Vorbesc greu. Entitățile din jurul vostru sunt pline de dragoste pentru voi. Faceți-vă datoria, pentru ca ele să aibă exemplul vostru. Frații voștri aicea sunt. Priviți *zorile* care luminează *zările*, priviți lumina care pătrunde umbrele!

Croncănit, urlat se aude în depărtare. E bestia pe care ați alungat-o dintre voi, bestia care începuse să vă sfâșie. Binecuvântați să fiți pentru această izbândă. Biruința voastră mi-aduce bucurie.

Acestea sunt bucuriile mele. Nu vă întinați! Alungați din mintea voastră tot ce poate să atace această biruință. Acum sunt liniștit. Aflați acum ce vreau să vă spun. Mereu să fiți atenți în jurul vostru. Ispitele sunt multe, ispitele vor veni să vă încerce, ispitele încearcă pe cei slabi.

Către Ionel: Acum tu ești atât de zbuciumat, atât de amărât, încât nu pot să trezesc în tine curaj. De ce mă superi? Adâncurile tale au suferit, dar inima ta e mai tare decât crezi. Drumul tău prin inima ta trece. Inima ta este acum închisă pentru ceilalți. Inima ta va fi lângă mine mereu. Antal vă binecuvântă această inimă. Pirații nu mai alcargă pentru că nu mai este lângă tine demonul. Bine, ai căzut pe drum, acum ridică-te.

Mediul are nevoie de îngrijire medicală. Bine ar fi să aduci un medic. E nevoie de... e pericol.

– Dar ei îi este frică...

– Nu-i e frică. Îi e milă de fecior.

– Are nevoie de operație?

– Mai târziu are nevoie de operație! Bateți la porțile fericirii! Nu bateți la porțile neputinței!

Către cea care scria A.B. Dacă n-are acuma îndoială, mâine se va îndoii. Află acum că minciuna celor din jurul tău va reuși să te doboare. Minciuna care te cuprinde de acolo, te afundă. Izbutești mai târziu.

– Unde?

– Acolo unde ești tu, acolo unde ai serviciu. Acolo minciună este. Binecuvântată va fi atunci asprimea mea.

Către Kati: Această persoană tremură (râde). E bine să încerci mai mult. Izbutești ce n-ai izbutit. Izbutește acum! Ai avânt și vei izbuti.

Patru ființe se află aici, patru ființe de aceeași evoluție. Pe care s-o aleg a mă ajuta? (O clipă tace) Am ales pe Ana. Ana misiunea ta e să mă ajuti. Ajută-mă!

– Cum să te ajut?

– Mereu întreabă-ri! Ai să știi ce să faci. M-ai rugat acum, ajută-mă! Prindeți-vă de mâini!

Antal întinde mâinile și unește cercul.

Binecuvântați să fiți în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh!

1. Este vorba de schimbarea oaselor în alt cimitir.

2. Operația a avut loc mai târziu.

12 iulie 1951. Comunicare scrisă către mediu:

- Mama vrea să-ți vorbească.
- Să nu ai frică de operație. Noi toți vom fi cu tine. Eu am venit din misiune.
- Otta: Și eu voi fi cu tine. Eu m-am eliberat.
- Geni: Și eu voi asista la operație.

10 august 1951, Comunicare scrisă:

- Nu din întâmplare ai fost operată de doctorul M.

18 august 1951, Comunicare scrisă:

- În curând vă voi chema la ședință.
- La întrebarea mediului: Ce înțeles are comunicarea anterioară?
- Nu va veni cu voi. Vei da din chemarea ta, ca să valorifice chinul tău.

31 august 1951, Comunicare scrisă:

- Ședința o vom avea la 3 septembrie.
- Mai poate veni Vali?
- Ea nu vine din datorie, ci din mândrie, așa că să nu mai vină!

ȘEDINȚA 9 DIN 3 SEPTEMBRIE 1951

Binecuvântează prin trei cruci și face semnul unor fumuri, care se ridică în sus.

- Am venit din nou la voi. Nu pot spune cât a fost de amarnică această adâncire în eter. De ce nu vă amintiți? Ce se întâmplă cu voi? Beția amarnică a... dar nu pot... nu pot vorbi.

Mediul a pierdut energia. (se face cerc)

- Acum pot să vorbesc. Am venit să vă spun că această atitudine a voastră în fața mizeriei, pe care n-o alungați din sufletul vostru, mă doare. De ce nu acționați așa cum v-am spus? De ce aduceți mereu... E slăbit mediul... N-am putere...

Izbânda voastră aproape era. Firea voastră e mereu nefastă. Aduceți atingeri aceloră ce vă cheamă pentru misiunea voastră. Prieteni, nu mai pot să stau. Mediul e aproape adâncit în mizerie. Mizeria are beneficiile ei. Am să vin peste 14 zile. Energia mediului a slăbit. Peste 14 zile, am venit. E greu, vin... vin...

Pleacă repede fără să binecuvânteze.

ȘEDINȚA 10 DIN 18 SEPTEMBRIE 1951

Am venit și de data aceasta să vă spun că marea mea mulțumire este să vă văd pe toți adunați în jurul meu. Cele ce au existat înainte, astăzi încetează. Binele, care căutați să-l faceți, elimină suferințele. Printre voi sunt mulți, care caută să mistifice adevărul. Mare păcat! Elena are misiune, mizeria alină, dar nu alină inimile. Inimile voastre suferă. Mizeria are multe aspecte.

Este cineva dintre voi care vine acuma. Mi-e dragă ființa din ea. Această misiune a voastră încetează astăzi, pentru că nu vă biruiți infernul din voi. Cine aleargă după alte scopuri, atinge greu idealul acesta. Prefaceți-vă inimile, prefaceți-vă altarele din voi. Misiunea aceasta e mare lucru și voi nu știți să atingeți idealul. Priviți la cei din jurul vostru, dar voi nu aveți elan! Misiunea aceasta nu este atinsă.

Am venit de multe ori la voi și-am căutat să vă aduc sfaturi, dar sfaturile mele au fost părăsite. Prea vă mângâie pretensele eternități... Eternitățile prefăcute în parabole... n-au putere. Am atins ținta... vremea trece, inimile ațipesc binele pe care-l faceți. Voi afla atunci... e greu de vorbit. Firea voastră aplecată spre plăceri e mare... nu pot să vorbesc... Printre voi se află adunate aicea interese... faceți-vă analiza sufletelor voastre și vedeți-vă ascunzișurile. Inima este aici, dar voi... Pretindeți la alții, dar voi n-aveți nimic. Ambianța are influență asupra mediului. Siliți-vă să ieșiți din această ambianță. Atmosfera este încărcată. Mirarea voastră e mare. Măsurile luate au fost bune. De ce nu vă liniștiți?! În spaimele voastre sunt multe... Critica voastră mă amărăște. De ce nu vă ascultați mizeria acolo unde vă aflați?

Priviți în fața voastră, aflați-vă adâncurile! Ieșiți din voi! Pricina nereușitei este aicea. Aveți întrebări?

– Ce este cu arhiereul?

– Biserica aleargă pentru a-l martiriza. Jidovii l-au ucis. Patimă multă a fost pusă acolo unde a fost asasinat. A fost asasinat prin presiune, presiune asupra nervilor. Metalul a fost intrat în el. Mizerabilii! Asasinarea lui mai face miniștri. Miniștrii au avut ordin să-l asasineze. Noaptea au intrat la el mai mulți indivizi... nu pot să redau... Sufletul lui nu e ușurat. Mare aprindere acolo.

Misterele care, care se petrec în lumea asta, varsă sânge mai târziu. Mizerabilii jidovi asasinează pe rând pe fiecare dintre cei care înfruntă pretenziile instituțiilor.

– Care este situația Terezei Ștoianovici?

– Trezită mirată. Mi-e milă de ea. E bisericăoasă. Pretinde că aiurează, vede pe lângă ea și nu crede... Crede că e amețită. Va fi mai bine, mai târziu. Se va limpezi.

– Unde este Boca?

– În închisoare. Mizerabilii au făcut din el un alt om. Biciul, biciul mereu înfruntă vijelia și nu se teme de nimic. Acesta este martir. Bestiile îi atârnă lanțuri, dar spiritul are avânt.

– Să i se facă rugăciuni?

– Nu-i folosesc pentru că așa e menirea lui. Merită înălțare și înălțarea aceasta vine cu suferință.

Priviți-vă mâinile care aduc mir acolo. E mai bine să nu afle nimeni. Priviți-vă atunci când veți fi singuri. Priviți-vă sufletul să vă vedeți înăuntrul lui, faceți-vă examenul, ieșiți învingători și atunci veniți. Misiunea mea a fost să vă îndrept.

Febră are mediul, pricepeți acum de ce n-am putut să vorbesc.

Întrebați-mă ce mai aveți.

– Care este situația lui Petre Ștefănescu?

– Petre Ștefănescu, adâncit în lumină. Petre Ștefănescu, prețuiți-l. Petre Ștefănescu nu are de ce să se mai teamă. Firea lui îl duce spre lumină. Înălță rugi spre Domnul. Cunoaște Adevărul, planează în lumină. Biruit-a întunericul! Misiune aleasă, feerie...aceasta este Petre Ștefănescu. Nu vă îngrijiți pentru el, e lumină în jurul lui. E mare alinare pentru el că cei de acasă... acolo să-și îndrepte gândul fiecare. Bravează adâncurile! Petre Ștefănescu a învins! Elena Ștefănescu ar merita aici, acum însă prefacerile ei adânci sunt.

Spiritele voastre protectoare adâncesc ce spun eu și caută să vă pătrundă. Ele îmi dau ajutor. Prigoniți pe cei ce aleargă în calea

voastră spre a vă înșela. De ce vă lăsați adulmecați? Petrecerile voastre micșorează avântul. Depărtați-vă de petreceri! Acolo unde nu aveți lumină, întunericul pătrunde în sufletul vostru din cauza lor. Pregătiți-vă de suferință... starea voastră cere... Pregătiți-vă mai dinainte! Întrebați-vă: Ce fac? Unde merg? De ce aduc mereu mizeria în sufletul meu? De ce n-aduc lumină? De ce n-aduc lumină? Și aflați adevărul din oglindă! Oglinda vă spune așa cum sunteți!

Priviți la stele și stelele au să vă vorbească și vă vor spune multe, pe care nu le aflați aici pe această văgăună pământească. Ridicați-vă din noroi... pregătiți-vă! Eu am căutat să vă ajut și mare supărare am avut. Nu vă avântați în sus. Inimile voastre au nevoie de ajutor. Eu am vrut să vă ajut și nu m-ați ajutat și voi să pot să izbândesc. Prețuiți mizeria oamenilor, prețuiți mizeria, prețuiți banii, prețuiți minciuna, îngâmfarea și nu aveți nimic pentru smerenie, suferință, cinste.

Prefaceți-vă firile! Am alergat să vă spun ce pot. Fruntea voastră să se înalțe în lumină. Înălțați-vă, pregătiți-vă de suferință! Viforul vine, viforul vine, viforniță mare vă așteaptă! Pregătiți-vă și alinați!

Închisorile gem, gem și urlat de suferință se aude și nu putem să facem nimic noi. Mașinațiunea eternilor evrei vine acum! Striviți mișcarea lor... Biruința vine și mare va fi această biruință, dar mizerabilii vor asasina. Masacru va fi și nimeni nu se va opune. Asasinate, incendii, mai târziu, mai târziu, acum încă doarme fiara.

Pregătiți-vă! Ideile mele nu le anunțați. Noi am luat această inițiativă pentru a vă anunța. Pregătiți-vă! Fiți mai oameni, alinați, prețuiți omul nu averea, nu alte atribute, alinați mizeria!

Prin voi m-am ridicat. Am căutat să vă aduc cu mine și nu vreți, vă leagă pământul. Micșorați distanța dintre mine și voi, aduceți altarul vostru, prin mine, aici.

Întrebați-mă, mă odihnesc așa.

– Avem dreptul să luptăm contra lor?

– Da, împiedicând acțiunea lor diavolească, trebuie înăbușită. Luptă trebuie. Asasinate nu. Luptă cinstită. Acest popor merită să fie salvat. Întunericul îl cuprinde. Trebuie să le arătăm adevărul, adevărata viață. Refuză însă orice ajutor. Veacuri vor mai trece și abia atunci vor începe să zărească o slabă lumină la orizont – lumina Adevărului. Cataclismul care va veni, va stârpi din neamul lor pe mulți.

Ce mai vreți să știți? Am chef de vorbă!

- Chinul pe care-l aduc celorlalți oameni este hotărât de Dumnezeu?

- Da. Dar Dumnezeu a hotărât atât (arată cu degetele 2-3 cm) și ei au făcut atât (arată distanța cuprinsă între cele două brațe întinse).

Pe Minculescu am să-l aduc aici. Are mare misiune de îndeplinit. Misiunea lui va fi să aducă mângâiere miilor de oameni, care vor veni spre el să-i ceară ajutor. Mirați-vă de el! Pretinsele lui înăbușiri sunt aparente. Vulcan va izbucni dintr-însul și va fi... nu mai spun, ajunge acum atât.

Priviți-vă, îmi pare rău de voi! Nu progresați așa cum am vrut. Bastioanele păcii sunt iluzorii. Frica, frica tuturor întârzie războiul. Cataclismul va fi mare. Am să vă spun acum câte ceva din viața trecută a fiecăruia. Ana a fost preoteasă, Olga a fost cântăreață, Katy a fost evreică, Ionel misionar, mediul a fost menajeră. Altă dată am să vă spun la fiecare viața trecută.

Acum am să vă las. Prima dată când am venit la voi am spus: „Vin să vă ajut în evoluția voastră”. Evoluția voastră stă pe loc. Încerc mereu și, de fiecare dată, alte iluzii. Pretindeți că n-aveți vreme, pretindeți că aveți greutate. Cum puteți să alungați...dar astea sunt pretexte... Indolenți sunteți! Am să mai încerc și am să mai vin și vreau să văd cât veți putea să faceți.

Acum am să plec. Nu mai binecuvântează. Priviți-vă în oglindă! Nu uitați!

ȘEDINȚA 11 DIN 7 DECEMBRIE 1951

Am venit! Iată-mă iar în mijlocul vostru! Am făcut această ședință pentru a vă anunța evenimente apropiate. Eu am să mă duc în alte sfere și vreau să vă las atâtea misiuni, pe care să le îndepliniți voi și nu vreau să mă dezamăgiți. Pentru că acum nu este timp de pierdut, vreau să vă anunț că se apropie evenimente importante pentru mine și pentru voi. Sufletul vostru este chemat pentru a aduce biruință. Prin voi vreau să aduc sufletelor mângâieri. E datoria voastră să mă ajutați acum mai mult ca întotdeauna.

Prigoana va începe curând. Blestemații vor asasina. Privegheați la mișcare în locul acela unde vă aflați. Fiecare urmărește ceea ce v-

am spus. Primejdia se apropie și nimeni nu știe ceasul când trebuie să fie lângă mine. Lângă mine să fiți, să fiți mereu, aceia care vin cu inima curată. Știi că persoana care lipsește mă prigonește, dar e mai bine să nu mă mai prigonească. Aflați că se dă o luptă în mine. Se dă o luptă pentru că inima mea vrea să fie aproape de voi și nu va putea să fie, pentru că misiunea mea este să mă duc în alte atmosfere și mă doare că vă părăsesc. Pregătiți-vă de acum înainte, așa cum m-ați auzit de atâtea ori când am apelat la voi.

Acum am ajuns la margine de drum, drum pe care trebuie să-l urmați și pe care eu îl părăsesc acum pentru voi. Privegheați și uniți-vă, alinați, încurajați sufletele care suferă! Biciuiți infernul din alții, ajutați-i! Izbânda voastră va fi mare! Atunci și Antal va fi fericit când va afla. Viforul vine, mizerie mare va fi! Nu vă speriați însă, icoana voastră este în mine și vă voi apăra. Ați fost doar copiii mei atâta vreme. Și astăzi când mă despart de voi, mă doare sufletul. Sunt vibrații periculoase, apropiați-vă!

Icoana voastră este binecuvântarea mea. Icoana lui Crist de pe giulgiu sfânt. Binecuvântată va fi ziua izbânzii. Izbândiți! Plecați la drum, plecați așa cum am spus-o! Poate că acum veți reuși mai bine!

Antal nu mai vine. Este pentru ultima oară această adunare și nu vreau să rămâneți pribegi pe drum. Fiindcă am să plec vreau să vă spun că nimeni nu va fi părăsit. Privegheați și, la rândul vostru, veți fi privegheați. Antal nu vă părăsește, Antal are grijă de voi.

Prin foc și sabie va trece neamul acesta și zilele din primăvară însângerate vor fi. Parfumul florilor amestecat va fi cu sânge, miros de sânge, de cadavre. Binecuvântați să fiți! Prin mine ați aflat Adevărul. Acum vreau să vă cer să îndepliniți o misiune foarte grea. Cine se oferă? (Se oferă toți)

Am vrut numai să vă încerc. Văd că aveți avânt. În lumea voastră însă este greu, e foarte greu. Am totuși o mângâiere că niciodată n-o să mă uitați și dacă plec acum, aveți speranța că o să vii înapoi. E greu să vi înapoi... A fost aici o lumină mare, care acum s-a stins.

Evenimente, pe care nu le-am prevăzut, vin acum să ne despartă. Primiți-le, primiți-le și ingenuncheați. Am ajuns la capătul celălalt al muntelui, am ajuns la calca primejdioasă pe care trebuie s-o pândiți, adulmecați. Feriți-vă! Fantome în jurul vostru. Sunt fantasmе, cer ajutor. Ajutați-le! Știți cum să le ajutați!

Gândurile voastre să fie curate, inimile voastre să fie curate, sufletul vostru să fie curat, drumul vostru curat să fie! Icoana voastră să fie altarul din inimă. Inertăia alungați-o! Izbândiți! Izbândiți! Izbândiți! Nu prăvăliți greutatea pe sufletul vostru. Presărați adâncurile voastre cu icoana gândurilor mele și în viitor veți fi mereu înconjurați de gândurile mele, pe care vi le voi trimite de acolo, de unde mă duc.

Prezența mea între voi a ajuns culmea. Mi-e greu să vă spun. Fericiți veți fi dacă veți urma calea mea. Eu nu mai vin decât atunci când veți fi înaintea celor care mi-au luat-o înainte. Izbânda mea n-a fost mare. Privegheați la ce v-am spus. Poate că după evenimentele care vor veni, veți fi mai presus de cum vă las și dacă vina a fost a mea, am nevoie de mai multă mângâiere sufletească din partea voastră. Mângâierea voastră este mila pe care trebuie s-o răspândiți în jurul vostru, nu lauda lui Antal.

Am adus-o pe Vali aici. Vali are o misiune de dincolo. Fericită aceea care înțelege fericirea, mila. Petreceți dar nu vă gândiți să aduceți mângâierea unde nu este. Mângâiere nu aduceți acolo unde trebuie. Milă aveți, dar unde trebuie. Misiunea ta este să alungi mizeria din tine. Alungă mizeria din tine! Gândurile tale alungă-le! Ispită ești, să ai tăria să rezisti. Firea ta este pretext. E nevoie de mai multă pregătire pentru tine; pregătire nu ai. Nu citești deloc! De unde înveți? Dacă citești, ce e bun asimilezi, te înalți. Dar dacă nu citești de unde iei ideea? De unde discernământul? De unde alegerea? Vă bizuiți pe mine?!

Înaintea mea am mereu gândul vostru, care se apropie de mine, aleargă înspre mine, apoi se lasă mai jos și dispare Așa stau lucrurile.

Acum, fiindcă nu vreau să ne despărțim fără să vă fac plăcerea de a vorbi și altceva, întrebați-mă!

– Antropozofia?

– Antropozofia este o mare erezie, este anticristică – ca scop. E ceva adevărat, dar nu e recomandabilă. Întrebuințează manevre anticristice. În numele acelor pe care-i slujiți, otravă seamănă, dezbinare urmărește, dezbinare între frați. Prigoniți-o, satanică este! Adevăr este ceva, dar urmărește alte scopuri. Roza-cruce urmărește altceva. Nu este bineînțeles nici pentru voi, nici pentru noi nu e indicat.

Studiul bibliei este bun. E bine ce faceți. Adunați-vă! Mila implantați-o în sufletul vostru și Antal va fi mulțumit.

Poate că depărtarea noastră va fi de lungă durată, poate că ne vom întâlni iar, dar nu vreau să sperați prea mult. Cazanul fierbe și mă înfior gândindu-mă la sufletul vostru, dar cine are credința în Dumnezeu va izbândi să treacă. Dar nu vă lăsați amăgiți, căci ei vă caută pricină, pentru ca să vă distrugă credința în Dumnezeu. Sperăți în El că vă va ajuta să treceți prin focul care vă sfășie inimile voastre, prin mizeriile, nenorocirile, cataclismele pe care le veți suferi. Groaznic va fi, de aceea pregătiți-vă pentru a nu sfârși acum misiunea mea.

Misiunea voastră era alta, când eram între voi. Acum nu mai sunt între voi și e mai greu, pentru că nu mai are cine să vă încurajeze, așa cum am avut eu grijă de voi. totuși, am să caut, dar nu pot pentru că trebuie să mă depărtez, vă las în grija Lui...Nu, am să vă fac să înțelegeți mintal. Ședințe nu vor mai fi. Faceți așa cum v-am spus. Sunteți câțiva aici, când vin să fiți mai mulți! E misiunea voastră să fiți mai mulți. Luptați prin faptele voastre, prin munca voastră aflați pe cei ce au nevoie de voi. Fiecare să adâncească ce am spus eu. Vedeți ce am spus, ce vreau și despărțirea noastră să ne unească și mai mult.

Fiecare să-și urmeze misiunea. Fiți mai blânzi, mai buni, milostiviți pe toți care cer și nu vă agățați de mizeriile de pe pământ! Înălțați-vă! Înălțați-vă! E grea despărțirea de voi.

– Vali roagă să aibă grijă de mama ei.

– Am avut grijă mereu. E bine mama ta, e luminată, este doar puțin zbuciumată, pentru că abia acum începe să vadă adevărul. Pregătirea pentru purificare încă nu este gata.

– Mama Olgutei: Am venit să vorbesc cu tine. Până acum n-am simțit pe nimeni lângă mine, abia acum te simt pe tine.

– Ce să facem pentru tine, mamă?

– Eu trebuie să fac pentru mine, așa cum voi trebuie să faceți pentru voi! Nu e bine ca faceți. Gândurile mele sunt mereu la voi, dar nu pot să fac nimic. Nu văd pe nimeni în jurul meu. Nu vreau să fiți și voi ca mine! Gândiți-vă la alții, nu la voi, nu vă gândiți atunci când e prea târziu, așa cum am înțeles eu abia acum. De ce nu pot să vă spun așa cum vreau să vă arăt...

– Antal: Am venit să vă mai spun câte ceva. Elena Ștefănescu a visat un vis. Eram eu. M-a supărat în vis. E mai bine să ne uităm întâi la noi, să ne vedem pe noi, apoi pe alții, în noi să facem corecturi, în noi să prefacem. Interesul nostru este să dăm ajutor celor ce caută numai, totuși drumul ei este cu voi. Blândețe mare! Blândețea ei are

toane. Izgonească din ea răul! Nu muncește pentru asta, se lasă în voia instintelor. E mare ajutor ce află de aici. Nici ea nu caută să aprofundeze ceea ce citește... alunecă... alunecă în hău!

– Mistica creștină?

– În mistica creștină sunt numai adevăruri înalte. Prețuiești-o!

Tu, Ionele, ai căzut pe mâini rele de la o vreme. Atenție! Găsește Adevărul! Beneficiarii stârpește-i! Nu vin cu inima curată, așa cum vine un frate la altul ca să-l lumineze, nu vin pentru asta. Bine ai gândit!

Pentru Olguța: (cazul...) Aici e multă încercare! Îndepărtează-te de bestia din tine. Misiunea ta e în familie. În tine va lovi bestia. Îndepărtează-te! Retrage-te pentru binele tău! Nu te retrage prea repede, dar retrage-te! Încet, fă-te bolnavă și retrage-te. Mizeria te așteaptă dacă nu te retragi! Încearcă și ajutor vei avea de la mine, dar luptă, eu nu pot să te ajut altfel. Frații noștri zac în închisori și noi facem voia lor. Mișei, ticăloșii! Pleacă cât mai este vreme! Răzmerița vine curând și misiunea voastră acum este. Sunteți puțini, fiți mulți!

Pe Minculescu am vrut să-l aduc, dar acum nu se mai poate. E datoria voastră. Înclinații are, are milă, îndemn, mișei se bagă în viața lui. Am vrut să aduc aici numai oameni care pot să meargă drept. Mergeți drept și de acum înainte! Vreau să găsesc mai mulți.

Ortansa e bună, mare, nu simte nevoie. Mediul e obosit. Nu se va supăra că am s-o mai țin. Mai târziu, după sângerare, voi veni să ne pansăm rănila împreună.

– Va veni război peste țara noastră?

– Țara voastră? Care e țara voastră? Țara voastră e Pământul și toți sunteți frați!

– Va dura mult?

– Ce importanță are cât va dura? Dacă dura trei zile și totul va fi distrus? Va nimici suflete, va distruge totul. Mi-e milă de voi că vă las. Acela pe care-l las e cu voi, să-l ascultați. Sfaturile pe care vi le dă le veți simți. Nu întoarceți fața de la el. Nu întoarceți obrazul spre viciu. E blând și el și are milă de voi ca și mine. Alungați răul din voi și priviți-l pe el.

– În visul Elenei Ștefănescu eram bătrân, gârbov și urât foc. Și ea va veni mai târziu când vom fi mulți. Vom fi mulți?

– Vali: Bărbatul meu are să vină?

– Bărbatul tău? Care bărbatul tău? Poate fostul tău bărbat. Nu mai este bărbatul tău, a fost.

– Bine, dar în fața lui Dumnezeu nu e tot bărbatul meu?

– Ba da! Pentru mine e tot bărbatul tău, dar pentru lumea ta nu mai e.

– Are să vină și el pe drumul acesta?

– Misiune ai și pentru asta. Adu-l și pe el pe drumul acesta. E un drum minunat! Fericit cel ce poate să-l urmeze. Pentru copil despărțirea voastră este înjunghiere pentru ea. Se mărește, își dă seama, suferă și va fi persecutată de ideea asta capitală pentru ea. Ai înțeles?

Matilda este bună. Ceea ce a făcut pentru voi este mare merit pentru ea, dar nu poate să vină aici...are nevoie și ea de lumină. Dacă acum începe, termină altă dată. E păcat să nu culeagă ceea ce îi dați voi.

– Oguța poate veni iarăși?

– Hai să facem horă! Trebuie să simtă nevoie, când dorește cu tot sufletul și cere ea. Ca o lumină, ca un reazem, așa va veni, când va simți și vrea. Toată lumea să simtă așa cum simțiți voi nevoia, cum simțiți dragoste pentru cineva, care să simtă dragoste pentru lumea asta.

Lenuța Constantin nu poate veni e încătușată de materie. Materia, materia din capul ei n-o lasă să se avânte spre înălțimi. Defectuozi-tatea este în corpul ei. Lenuța Constantin nu poate veni.

Vreau să vă spun ceva pentru mediu. Nu va primi nici o influență de la nimeni. Să fie atentă. Vor da asalt asupra ei spiritele rele. Voi apela la cel pe care-l las s-o protejeze. Gândurile rele ispite vor fi. Are și ea o misiune: a aduce pe cale aici pe cineva. Misiunea ei aceasta este. Mediul va fi extenuat, dar pentru mine face asta.

Nu-mi vine să mă despart de voi!

– Ionel: Este ca la cina cea de taină!

– E prea mare! Dar în mic e adevărat. Apostolii mei sunteți. Vreau să fiți mai mulți și nu uitați: blândețe și milă. Violența lăsați-o la o parte.

– Ce să facem?

– Nici apostolii nu știau și pe urmă creierul lor a știut totul. Fericiți veți fi dacă veți urma faptele lor.

Am adus pe Vali, care-mi este dragă, așa cum de altfel îmi sunteți toți dragi și plâng pe cea care a plecat. Am vrut să fac pentru ea ceva și n-am avut ce să fac. Nici eu nu pot să fac orice.

Pregătiți-vă! Deci pregătiți-vă!

– George, fratele Olguței e bine.

– Traian și Eugen sunt în mizerie, se află prost, evoluează greu.

Ajută-i prin rugi!

– Vali: N-am pornit pe drumul bun?

– Nu e destul atâta. Inima ta nu e liniștită. Liniștește-ți inima, meritul aici este, e greu, e foarte greu. Întoarce-te cu totul și cu inima! Părinții lui Kati nu prea sunt bine. Au fost egoiști, acum sunt acolo împreună. Bine faci că te rogi pentru ei, vine lumina la ei. Gândește-te mereu la ei cu bunătațe și vei reuși să-i ridici. Întreabă-i, trimite-le gânduri bune, ruga ta este ajutor. Așa cum sunt ei, să nu faci și tu, egoismul e mizerie.

– Tic...?

– Nu mă întreba de el acum, nu că e rău, dar acum nu mă întreba. Am obosit și eu și pe media l-am obosit rău. Aveți grijă de voi, sunteți acum lăsați singuri. Nu prea singuri, dar pândiți. Cât sunt eu departe să nu se strecoare în sufletul vostru viclenia celui alt. Alungați din sufletul vostru răul, munca voastră va fi mai mare ca până acum. Grija celui va fi mare, dar acum vor da asalt în calea voastră. Acum este lupta mare. Fiți atenți, sunteți câțiva oameni doar, bieți oameni! În jurul vostru roiește răul. Vreau să găsesc mai mulți, asta vă cere Antal.

Vă las cu bine, copiii mei! În fața mea este o lumină mare. Această lumină vreau s-o găsesc în sufletul vostru, atunci când mă întorc. Vreau să găsesc alții mai buni. Acesta este ultimul meu cuvânt. Amin!

ȘEDINȚA 12 DIN... 1952

Binecuvântează larg și îndelung.

Eu sunt, Antal! Am venit! Inima mea a plâns de bucurie că mă aflu iar în mijlocul vostru. Imi trec prin minte toate încercările pe care le-ați avut. Nu m-ați înșelat în așteptările mele. Visurile mizeriei din inima voastră le-ați biruit. Ispitelor merită să le dați mai multă atenție, mai multă atenție. Nu pricepeți de ce v-am chemat. E datoria mea să vă spun acelora dintre voi care n-au ascultat

îndemnurile mele, pe care vi le-am dat. Este cu neputință să nu înțelegeți acei pe care-i vizez. Preschimbați în aur valorile sufletești!

(Mediul nu are energie, voi reveni peste 40 minute).

Faceți rugăciuni, meditații și mirodonii.

În același drum pe care vi l-am călăuzit, veniți cu toții, veniți cât mai mulți...Prefaceți-vă inimile și nu întinați cu mizerie gândurile voastre. Biruința este aproape. Feriți-vă de oameni falși. Ionele, ai prieteni falși! Mizerie în sufletul lor când vin alături de tine.

– Și Catichi?

– Nu! Mirel e acela care vine în casa ta așa cum vin mișeii. Binecuvântează pe cei care vin cu inima curată ca fratele de predică. Predica lui e bună. Mi-e aproape de mine. E mai distins în acțiunile lui decât alții care predică în suflet negru.

Cine vine în mijlocul vostru e trimis de mine. Egoismul altora este greu în apropierea mea. E bine să alungi ideea de precădere pe care o ai despre viață. Aici nimic nu este, pribegi în casă sunteți! În sufletele voastre zac mizerii și nu puteți să le alungați, pentru că aveți atâta egoism! Biruiți-vă patimile din voi și atunci Antal va fi mereu aici cu voi.

Azi am venit din nou pentru că misiunea mea a încetat acolo. Biruință am avut acolo! Am venit pentru a vă spune ceea ce mă doare pentru voi. Misiunea voastră începe. Am venit pentru a vă spune *că nu am anunțat ceva bine atunci* (prevestirea evenimentelor).

Astăzi însă vă spun că am voit mai de mult și n-am putut. Veniți aici atât cât sunteți. Eu vreau să veniți mai mulți. Ceea ce trebuie să faceți este să alungați din voi ispitele care vă îndeamnă la tot pasul să greșiți. Frică de pedeapsă nu aveți! Visul vostru e aici (pe Pământ). Predominați pământul. Spălați picioarele aceluia pe care nu trebuie nici măcar să-l amintiți în mintea voastră. Intenția cu care veniți aici, acolo e ceva mercantil.

Brava aceluia care învinge răul! Brava aceluia care merge pe drumul meu! Presar adâncurile lor cu gândurile mele. De ce ați ascultat pe cei ce vă îndeamnă la rău? Dacă m-ați întreba de ce am venit acum, știu că gândurile voastre aleargă! Am venit să vă spun că bucuria mea a fost mare, când am aflat că mergeți alături de mine...

Ființa pe care vreau s-o văd aici este Aurelia. Pretutindeni în casa aceasta, în casa aceea dincolo, sunt ființe care așteaptă mângâiere și

salvare. Aduceți-le! Căutați-le! E datoria voastră! De ce ascundeți? De ce acolo unde trebuie să vorbiți, nu vorbiți?

– Catichi poate să vină și el?

– Catichi e binevenit! Elena Ștefănescu a învins. E bine aici și pentru ea. Primiți pe toată lumea între voi. În sufletul vostru este ură. Aci nu. Acolo între voi este cineva în care este încuibat răul. Atenție! Atenție! Atenție!

– Cine e?

– M. M. Nu are inimă rea, însă este răul în ea.

Cine e?

Nu cereți nimic, are preferințe pentru alte persoane, care nu merită dragostea ei și cele care au nevoie de dragostea ei, le repede. E bine să gândească – așa cum am spus.

Vedeți și iubiți eternii săraci! Prefaceți în voi așa cum am spus mereu! Binecuvântat va fi acela care alungă mizeria în numele celui Atotputernic!

Aflați că eu sunt mic, nu mare! Înfigeți în sufletul vostru privirea mea. Spintecați inima voastră și alungați răul. Eterna amintire a celui care a izbăvit lumea să fie adâncul vostru. Prefaceți! Prefaceți! Prefaceți! Greul e aproape terminat. Mișcarea începe să se facă în voi. Prelungiți drumul! Înaintați! Înaintați! Biserica voastră este adâncă, luminată. Bine era dacă aduceați cu voi „Evanghelia celor mici”.

– Cartea?

– Nu!

– Dragostea aproapelui?

– Da! Pregătiți-vă și apropiați-vă inimile celor mici, mici și umili! E bine ce faceți! M-a fericit când am vibrat la cele ce mi s-au comunicat de Mina, acel pe care vi l-am lăsat. Vibrațiile mele au fost adânci și transmiterea lor m-a bucurat!

Mi-e bine să-l aduceți pe Mihai acolo, acolo nu e loc pentru el. Celor ce vor să vină aici, pot să vină atunci când vor merge pe drumul meu. Mai târziu însă; atunci vine cine e pe drumul meu.

Adriana nu vine aici încă. E pe drum greșit. Îi e teamă, îi e frică de drumul acela, pe care trebuie să-l urmeze fiecare. Înapoi Adriano! Înapoi! E pe drum greșit!

Întrebați ceva! Vă spun: Mediul e abătut în atâtea Evanghelii. Vrea să afle și ea va afla! Are să vină la numitor! E bine însă ce face, merge bine și ea!

Mai târziu va veni în mijlocul vostru cineva. Să nu-l alungați! E bărbat. Acel pe care-i trimit eu vin la voi. Cine vine la voi e trimis de mine.

– Dar Goga?

– Goga merge pe drum bun și va veni aici mai târziu. Este și el aici, în inima mea. Este pregătire multă pentru el, e pregătire grea. Înainte însă!

– Ce e cu Dan State?

– E tânăr! E bine de el acum. E bine! A venit pe lume pentru a plăti. A plătit! Acum nu mai are de plătit. Bine e să nu se mai ducă tatăl lui acolo (la cimitir). Acolo să nu se mai ducă! Interzis! Bine e să vină la voi. Biruiască din inima lui întunericul! Afară întunericul din inima lui! Satan a biruit în el. Înapoi satan! Înapoi! Să nu facă din inima lui ideal. În inima lui să nu facă satan. Acolo în cimitir e satan, îl îndeamnă să aprindă focul infernului. Inima lui durere are. Acolo învinge beția amarnică. Prefaceți-l! Ce mai vreți?

– George Andriano cum se află?

– Andriano? Aflați că e în amarnică întunecime. Întunecimea aceasta va înceta atunci când va lua drumul bun, aceea pe care a crezut-o că e soția lui. Am spus mult! Și nu greșesc. Feriți-vă de mișei!

– Dar Clementina?

– Clementina, sinucigașă din dragoste, infern pentru ea, infern! Fericirea și-a creat-o în imaginea aceluia pe care l-a avut drept soț. Infern în ea!

– Ionel: E bine să mă fac preot?

– Dacă acela pe care-l iubesc vrea să se facă preot? Preotul Ion? Va fi preotul Ion! Preot din medic! Medicina e mizerie, medicina e materie.

– Dacă Ionel să facă operație pentru boala lui?

– Pentru boala lui e bună operația? Operație? De ce operație? De altceva e nevoie pentru tine. E greu să spun aici. Meditează și află. Vei vedea efectul meditației. Frică ai de... Nu pot să spun, pentru tine nu pot....

Egida bisericii mele va fi izbânda! Nu te speria, nu e nimic grav. Este drumul tău, de ce te sperii? Tinerețea este în urmă, tinerețea e în urma ta. Ridică-te! Înaltă-te și biruie! Biruința e la capătul drumului. Predica ta e bună, adâncă în inima oamenilor. Preface! E

menirea ta! În anii care vin vei izbuti! Izbutește! Ion preotul, Ion?! (râde) Inima ta tremură! Inima mea tremura și ea odată. Era învingerea materiei.

Olguța e mai bine să nu întrebe. Nu e bine ce faci tu. Nimeni nu merge drept, dar prea strâmb mergi. Tu! De ce nu m-ai ascultat? De ce mă faci să te cert? E menirea ta în altă parte? De ce nu pleci de acolo? De ce miluiești așa de greu? De ce nu învingi ispita din tine? De ce nu învingi materia? De ce mă nemulțumești? Mă nemulțumești pe mine și pe cei mai mari ca mine și mă doare.

Pretutindeni am fost cu voi și nu mă meritați! Nu pot să spun. Preotul Ion! Preotul Ion! E greu părinte!

(Se dă energie mediului)

Energia, pe care am captat-o acum, vreau s-o întrebuițez, să vă vorbesc. Atunci când v-am anunțat evenimente importante, dar nu s-au anulat. Evenimentele s-au amânat, s-au întârziat. Nu va fi multă vreme până atunci, e greu până pornești! Evenimentele vor veni cât de curând. Primăvara asta se întâmplă, primăvara începe cu murdăria din sufletele mizerabililor. Nu mai am nevoie să vă anunț ce trebuie să faceți. Inima mea e alături de voi și îndemnul îl aveți. Prigoniți din voi răul! Fetița cea mică are nevoie de hrană!

– Smărăndița?

– Da. Mama ei e aici și vrea să vă vorbească.

– Eu sunt, Jeana! Mi-e milă de fetița mea! Mizerie acolo! Nu vreau să vă supăr. Am venit să vă spun să aveți milă de ea. Eu plec. Vă las cu bine!

– Mina: Fiți binecuvântați în numele lui Dumnezeu! Am venit și eu pentru prima oară să vă vorbesc. Eu sunt acel lăsat de Antal. Prefaceți sufletul vostru așa cum ați început. Vegheați așa cum veghez și eu asupra voastră! Biruiți-vă pe voi și lăsați altora ceea ce se cheamă mizerie. Faceți-vă datoria în toate părțile! Încătușați răul! Biruiți-l! E datoria voastră! Minunea dumnezeiască, ce se petrece cu voi, e bucuria mea și a lui Antal. Minunea e în lumea mea. În lumea voastră e răul. Aduceți-vă aminte de copilăria voastră, aduceți-vă aminte! Alungați răul din voi! Aflați Adevărul! Acolo în sufletul vostru zace răul!

Iritația, minciuna, alungați-le! Adevărul, adevărul în toate actele voastre! Frunte senină! Plecați urechea voastră acolo unde este suferința, mizerie în suflete. Primitu-v-am cu plăcere în paza mea.

când v-a lăsat acel care a plecat (Antal). Bucuria mea a fost la fel de mare. Nu toți ați fost la înălțime, dar între voi v-ați ridicat mai mulți. Munca voastră a fost răsplătită. Înălțarea voastră s-a făcut! Înălțarea voastră e misiune pentru mine.

Acum vă părăsesc. Vă las cu bine! Am să mai vin și eu câteodată să vă vorbesc!

ȘEDINȚA 13 - DUMINICĂ, 28 Iunie 1952

(Nu binecuvântează; fusese o ceartă metafizică)

Din ce în ce mai bine! Asta e ceea ce am așteptat! Am adunat aici o mână de oameni, de care am crezut că o să mă servesc de ceea ce m-am învrednicit să încerc! Nici un sprijin!!

Am asistat! Primejdia aproape în sufletele voastre, aceeași putere a antidivinității! Primejdia din voi aduce atâta mizerie, nebunia din firea voastră pregătește.

Am nevoie de ajutor (se face lanț). În firea voastră există atâta primejdie pentru amănuntele pe care vi le cer!...Este primejdia satanei în care... Primejdia care se apropie de voi, vă îndeamnă să ațâțați mizeria din sufletul vostru. Paza celor de sus, face să tremure prin câte am trecut... Vinovat este acela dintre voi care vine întinat și din cauza aceasta e atât de greu.

Aflați că aici am venit să mă....

Am să plec. Am anunțat pentru vineri 3 iulie. Mergeți în pace!

ȘEDINȚA 14 - VINERI, 3 Iulie 1952

Binecuvântare...

Am venit. Iarăși am venit în mijlocul vostru. M-ați supărat atunci când am fost. Iată de ce v-am chemat. Să vă spun că aici, în jurul meu, în mijlocul vostru este ceva în care, bine este să nu aveți încredere. În mijlocul vostru, acolo (la Ionel) este ceva care are intenții rele. Firea încrezătoare, pe care o aveți, este deprinderea pe care ați avut-o până acum, de a pleca în direcții pe care vi le interzic.

Interzic direcția pe care ați luat-o! Greșală, greșală pentru că în fața voastră se află primejdia. Primejdia vă paște! E bine să nu vă mai adunați acolo. Din cauza aceasta este bine pentru cei din mijlocul vostru să ia alte direcții. Din ce în ce mergeți spre biruință, biruința pe care o așteptați. Bine ar fi să vă adunați mai puțini. Nu vă mai adunați acolo, unde vă adunați. Însărcinați persoane străine de ideile voastre. Mai târziu veți avea satisfacție, dar presați elanul vostru!

În ceasul acesta vă pot spune atât. Instigator în casa voastră! Primejdia e lângă voi. Feriți-vă! Izolați-vă! Nu vă mai adunați mai mulți în casă, acolo. Beția izbânzii satanice în casa ta, Ionele! Acolo este cineva care caută să ajungă la alte mișelii din cauza nervilor. Pribegiți în casă! Din cauza asta atmosfera dintre voi este bizară, din cauza asta aveți neajunsuri, din cauza asta vă certați, din cauza asta mai bine să nu aduceți pe ceilalți.

Atenție! Atenție! Este în mine binele pe care vreau să-l insuflu în inimile voastre pietrificate. În embția voastră pe care v-am crescut aproape trei ani (un an fiind lipsă în misiune). Vreau să vă arăt ce însemnează să adâncești împreună cu cei ce vă sunt dragi. În seara aceasta vreau să vă cer ceva, ce vreau să mă ascultați, să urmați sfaturile mele. Vreau să vă spun că ideile negre, pe care le aveți câteodată, sunt insuflate de acei ce urmăresc distrugerea sufletelor voastre.

Cercetați adâncul vostru și urmăriți dezvoltarea voastră pe care din inima mea o privesc. Vă privesc pe fiecare în parte, în fiecare văd ce se petrece și fiecare e aproape de inima mea și inima mea înfricoșată este de ceea ce aflu că se petrece în voi. Inima mea tremură la gândul să nu alunecați în primejdie. Nu este bine să uitați ceea ce v-am spus eu. De ce încet, încet alunecați? De ce înaintați așa de greu? Prin ce miracol se face transformarea voastră atât de încet? Biruința voastră este aproape și inima mea visează la acele timpuri în care veți izbândi o dată! Inima mea plânge alături de voi când aduceți miasma acelui izvor de rele, care este mândria din voi. Mândria din voi are influență în drumul vostru. Din cauza mândriei nu avansați mult.

Prin ce miracol se înțelege profilarea satanică a celui pe care-l aveți în voi? Fericit este acela care învinge carnea! Pribeag sufletul care adulmecă răul. Frica de pedeapsă (răspundere) este nulă! Este bine să pregătiți drumul prefacerii voastre înainte de a fi prea târziu. Predați-vă instinctele rele! Eliminați din voi viciul!

Eram în viața mea din urmă în casa unui prieten și s-a prezentat în casa aceea o femeie văduvă. Printre oaspeții din casă era și acela pe care l-a sfințit biserica și femeia vădană a plâns atunci cu lacrimi fierbinți și figura bisericească a refuzat obolul vădanei. A dat vădana afară din casă. Nu faceți și voi la fel! Nu miluiți pe cine trebuie. În casa voastră este nevoie de miluire din sufletul vostru. Dați din sufletul vostru! Înarmați-vă cu dragoste și răspândiți în sufletul prietenilor, a neamurilor lumina, pe care v-a sădit-o Isus Cristos în inima voastră.

Iubiți pe toată lumea! Alungați din sufletul vostru egoismul, minciuna! Nu jertfiți sufletele pentru egoismul vostru! Nu alungați femeia vădană din casa voastră! Biserica este atât de... *Bisericoșii sunt atât de meschini uneori! Bisericoșii nu cei evlavioși, ci cei bisericoși.*

Prefaceți-vă întâi voi și pe urmă pe alții! Proslăvit fie Feciorul dulgherului!

Printre întrebările, pe care vreți să mi le puneți, este una în care cereți să aflați: Ce este cu preotul, din cauză că am fost presupus că am ironizat pe Ion. *Preotul nu este preot! Înțelesul de preot este altul; nu este preot, este slujitor al bisericii. Preotul este altceva. Preot este în adâncul lui, haina nu-l face preot.* Este har! Harul este mângjit de preot în haina de mătase. Preot în haină de mătase și sufletul în beci. Acesta este preotul din ziua de azi!

Preotul Ion vrea să se facă preot în haină de mătase? Ori preotul Ion vrea să rupă sufletul lui pentru a fi preot? *Nu mângiți ideea!* Preot cu haină de mătase, preot cu miros de stârv! În el preot! Când spun preot, spun aproape Dumnezeu. Acela e preot, reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ! În ce scorbură s-a ascuns? Unde să-l găsim? Așa de puțin înțelege lumea, așa de mult discută inutil!

Predica izbutește să amețească mulțimile. Nu se apropie de sufletele lor, de inima lor! Preot în haină de mătase! Si eu am fost acuzat odată că sunt preot. Preotul Antal! N-am fost preot. În sufletul meu însă sunt preot, așa cum se înțelege să fii preot, dar n-am fost preot în haină de mătase.

Și iată că acum mă găsesc între voi și vreau să vă dau la fiecare câte o mângâiere. Plânge sufletul din mine când văd că printre voi sunt din cei ce caută să mânjească, să profaneze sufletul cu murdărie omenească, murdărie pământească! Nu vă lăsați induși în eroare de

oamenii care vor să vă inducă în eroare și să dea pradă sufletele voastre celui pe care-l știți cum îl cheamă și care vrea să vă înjunghie cu fierul necredinței.

Vreau ca voi să rămâneți cu gândul la Dumnezeu. V-am chemat pentru a vă spune lucruri frumoase și lucruri dureroase pentru unii dintre voi. Nu alungați pe Dumnezeu din gândurile voastre, eliminându-L din cugetul vostru!

Idealul meu este să vă ajut, să mergeți împreună cu mine acolo unde trebuie. Nu este destinul vostru, dar am căutat să vă abat destinul pentru a vă duce acolo și meritul meu dacă reușesc. Voi mereu uitați!

Fii atenți și urmărește gândurile mele pe care le aveți însemnate. Le citești câteodată, rar de tot, vă înălțați și iar le uitați, iar cădeți în mocirlă, iar vă înălțați și iar cădeți. Asta din cauza credinței care nu este destul de tare. Nu aveți încredere în mine! Amețiți învățătura! Dacă m-ați vedea, să mă arăt vouă și să vedeți că exist, poate ați crede, dar ați spune apoi că a fost o iluzie și iar vă împotmoliți!...

Ați obosit! E pentru voi și pentru mine!

Și acum vreau să vă spun ceva. Prezicerile mele nu s-au adeverit din cauză că n-am prevăzut ceva, e inutil să vă spun. Pentru voi e trist, dar în curând scăpați! Curând pentru mine, pentru voi mai târziu! Dar încrederea, pe care trebuie s-o aveți, să vă ajute și veți alerga spre biruință.

De ce n-a venit Elena? Este greu în noapte! Ea în noapte este. Era mâna de ajutor pe care i-am întins-o și pe care mi-a refuzat-o.

M-ați întrebat ceva? Aștept să mă întrebați.

– Dacă în vechiul Testament sunt lucruri unde lipsește inspirația divină?

– V-ați gândit vreodată ce s-a scris în Biblie și cum s-a scris? Sigur că nu sunt toate inspirate de Divinitate! Așa cum se strecoară în toate scrierile sunt și adevăruri și neadevăruri și în *Vechiul Testament*.

În *Noul Testament*, nu, totul este ales de Divinitate. Tot ce se spune este adevăr! Precum v-am spus, în lumea asta mulți apostoli sunt, apostoli mincinoși, apostoli pe care-i ghiciți. Instinctul vă conduce acolo unde trebuie să mergeți. *Intuiția vă va spune unde trebuie să mergeți!*

Icoana pe care ați încercat s-o alungați apare iar!

– Dacă scrierile din *Scarlat* Demetrescu și *Allan Kardec* au adevăr cuprins în ele?

– *Scarlat* are meritul că a răspândit în țară, aici, ideile acestea pentru lumea care nu cunoaște altă limbă. Opera lui însă are multe defecte. Nu e adevăr în ceea ce spune el, decât în mică parte. Este mai mult decât fantastică.

Allan Kardec e mult mai sus decât *Scarlat Demetrescu*. A făcut operă mare. A răspândit în lume mare lumină. Mari greșeli a făcut și el, dar merită să fie cinstit.

Bravo *Scarlat*! Aci e *Scarlat* și protestează (râde).

– Dacă sectele sunt – așa cum s-a găsit scris într-o carte – forme superioare de evoluție?

– Minciună adâncă! Minciună! E dispariție de ideea creștină. Infecție iudaică, brevetată de biserica protestantă!

– *Ce este păcatul contra Duhului Sfânt?*

– Este păcatul contra Duhului vostru, păcat contra Duhului Sfânt din voi. Păcat pentru că întinați în sufletul vostru Duhul Sfânt. Păcat contra Duhului Sfânt este atunci când știind ce este Adevărul tot mai păcătuiești.

– *Ce este poporul ales? Ce este Israel?*

– Poporul ales este acela care se apropie de Dumnezeu. Pentru Dumnezeu nu este un popor al Său, nici Israel, nici bulgar, nici chinez, nici polonez, nici etc., ci un popor de suflete care se înalță către Dumnezeu! Israel este poporul care a pierdut legătura cu Dumnezeu. Israel va fi poporul cel din urmă, pentru că a fost cel dintâi și n-a crezut. Cel dintâi va fi cel din urmă! Va fi nevoie să le vină un nou profet în mijlocul lor, care să-i îndrepte spre Dumnezeu. Au interpretat greșit noțiunea de popor ales în folosul lor. Ei sugrumă națiunile, așa cum sugrumă și astăzi.

– Vali: De ce mă atrage Prislopul și părintele Arsenie?

– Preotul Arsenie este pe drumul mistic, birut-a întunericul!

– E bine să mă duc la Prislop?

– Prislop-Arsenie arată Calea, dar tu știi Calea și fără Arsenie.

– Care e starea lui Mihai C.?

– Nu e bine cu el, e în întuneric.

– Dar Petre Dumitrescu?

– E aici și vrea să vorbească mai târziu.

– Dar Maria Chita?

– Maria Chita, Maria Chita, n-am văzut-o! Nu-i Maria Chita aici, n-o găesc!

– Dar Nicolae Dinulescu?

– E bine, e bine de el! E în lumină! Dacă ați fi voi ca el! E ridicat.

– Dar Thița Ionescu?

– Thița Ionescu a venit și ea aicea, încet dar nu poate să vorbească pentru că este amețită încă. Este plină de întunecime în parte și are mereu în jurul ei fantomele persoanelor pe care le-a blestemat. Nu blestemați pe cei ce vă fac rău. Blestemul are putere asupra celui pe care-l blestemi și în cel mai rău caz ești vinovat ca și de o crimă. Nu blestemați! Rugați-vă pentru cei ce vă fac rău. Faceți bine celor ce vă urăsc!

– Dar Alex. Voiculescu?

– Nu mă mai întrebați. E prea mult. Mediul a obosit. Nu pot să-l las prea mult.

– Dacă Catichi merge pe drumul bun?

– Catichi e pe calea rătăcirii. Pribegești în întuneric! Nu vezi lumina! Îmbâcsit de barbarisme bisericești! E bine să te luminezi! E bine să cauți Adevărul în tine! Învăță așa cum învață copii. Asimilează ce știi. Începe precum copii de la abecedar. Inițiază-vă în Biblia Sufletului!!

Am să vă aduc acum pe cei ce vă sunt dragi:

– Dan State: „Tată de ce m-ai plâns atâta? Nu știi că nu e bine să plângi morții? M-ai amărât și m-ai făcut să sufăr. Am suferit foarte mult în noaptea în care m-am sinucis. Frate-meu de ce nu a binevoit să mă anunțe de ceea ce a făcut, pentru că m-a îndurerat. Nu știu dacă voi știți pentru ce m-am sinucis. Am avut de plătit din viața mea anterioară. Am otrăvit pe cineva și a trebuit să plătesc cu aceeași măsură. Am plătit. Facă-se voia Ta! Spune rugăciunea și cu mine s-a făcut voia Lui. În cartea vieții mele era scris: Vei plăti cu aceeași măsură cu care ai plătit. Am ucis un om din dragoste pentru a-i lua femeia. Nu te întrista tată! Este aici o lege supremă, de la care noi nu ne putem abate. Tu nu crezi! Nu crezi! Nu știu cum să fac să te conving!

Frig lacrimile tale, tată, și mă dor. Nu mai plânge atâta! Dragostea ta mă înduioșează, dar îmi face rău. Luminează-te și tu, tată! În viața ta de acum, în calea ta a apărut ceva. Învăță și tu adevărul, pe care-l ascuți pentru că, dacă în viața mea anterioară ași

fi știut această lege, n-aș fi greșit, n-aș fi făcut ceea ce am făcut. Rezultatul este că plătești cu sânge. Fetița pe care am iubit-o în viață nu m-a părăsit în inima ei, mă are mereu, dar ce folos? Egoismul o va duce la prăbușire și mă doare, că n-o poți ajuta. Fratele meu urmează legea karmei. Din calea destinului nu te poți abate. Destinul lui este. De ce vrei să abați destinul? Vrei să mă întrebi ceva, tată”?

– Dacă scrisoarea pe care ai lăsat-o era adevărată?

– Adevărul e aici. În mine este adevărul. Eram atins de alte idei, ele trebuiau să mă ducă acolo unde am plătit. Ideile nu erau ale mele. Destinul mi le-a pus în minte ca să pot executa crima. Inima mea este lângă tine, dar mi-au făcut rău lacrimile tale. Nu mai plânge! Am să vin în vis, am să te bucur, dar nu mă mai lăsa să sufăr mereu. Eu sufăr din cauza ta! E dragostea de tată în tine, dar pe mine mă îndepărtează de drumul meu. Nu pot să mă detașez din cauza manifestărilor tale de dragoste. Nu mă pot elibera. Încetează! Încetează! Dragostea mea pentru tine este mare, dar dragostea ta pentru mine de ce nu este mare? Înțelege că mă doare! Viața ta este încă înaintea. Drumul tău trebuie să meargă înainte spre lumină! E drum frumos, de ce nu-l ajungi?

– Vreau să te dezgrop și să te incineriez, cum ai cerut în scrisoare.

– Să mă dezgropi? De ce să mă dezgropi? Amână! Eu nu pot acum. Mizerie în cimitir! Infern în cimitir! Nu, nu incinerare! Eram nebun. Nu știam ce spun. Ce să incinerezi? Eram nebun. Nu știam ce spun. Ce să incinerezi? Oasele? Nu, lasă-mă acolo. Acum nu trebuie! Lasă-mă! Din cauza ta eu nu am liniște. Nu vrei să crezi. Datoria mea e să spun. Eu îți vorbesc de dincolo și tu nu vrei să crezi! Eu nu mă pot manifesta așa de bine. N-am putere să vorbesc, n-am putere. E cineva care vrea să mai vorbească, dar încetează! Încetează! Eu te iubesc tată și te-am iubit mereu!

– Aurel: Am venit cu multă bucurie că fiica mea este aici. (Ricuța plânge) De ce plângi? Nu mai plânge! Sunteți și voi oameni. Parcă eu n-am fost om? Îmi pare bine Ricuța că urmezi drumul nostru, dar îmi pare rău de altceva, tu știi de ce. Înăbușă în tine orgoliul! Ajută lumea din jurul tău! Ricuța, îți aduci aminte când te-am luat de la școală? Te-am iubit foarte mult, mai mult pe tine decât pe Thea. Dacă tu vrei să mă mulțumești, adu-mi prinosul dragostei tale, ca să fiu și eu mulțumit. Împacă-te și nu mai întina! Din cauza

orgoliului tău, înăbuși posibilitățile tale. Ai mari posibilități, dar tu le înăbuși. Promite-mi! Îmi promiți? (insistă). Îmi promiți?

– Ricuța: Da, tată!

– Neta e lângă mine și vrea să-ți vorbească, dar o mai las să aștepte, că și ea m-a făcut să aștept în viață.

– Neta: Ricuța! (plânge) Ricuța, să mă ierți că te-am supărat în viață, mamă! N-am fost bună cu tine, iartă-mă! Să fii bună tu! (plânge)

Antal cere deșteptarea mediului.

ȘEDINȚA 15 - FĂRĂ DATĂ

Am venit în mijlocul vostru, pentru a vă spune câteva amănunte în legătură cu învinuirile pe care vi le-am dat de atâtea ori. Țin să vă întreb pe fiecare, dacă sunteți pregătiți pentru intrarea voastră în lupta care se apropie și vreau să vă amintesc că nu se primenește inima voastră într-o zi. Lupta voastră de atâta timp este mică. Prin cele ce spuneți și faceți zilnic, nu urmăriți ceea ce spun eu. Ispitele din jurul vostru nu aveți tăria să le alungați. De ce nu mă ascultați? Prin ce mijloace pătrundeți în inima voastră? De ce nu primiți în sufletul vostru inima mea? Având în vedere că se apropie evenimente, pe care le așteptați de mult, vreau să vă spun că megalomania din voi vă rătăcește mințile – mândrie deșartă.

Încep cu fiecare, care va da socoteală de ceea ce a învățat de la mine și ceea ce a putut să pătrundă în sufletul lui. Încep cu Ionel. Ce ai făcut până acum? E greu?...Nimic!

Olguța: E ceva în tine aurit?

– Vali: Am căutat să-mi înving dorințele, să ajut pe cei din jurul meu.

– Aici nu trebuie să ne jenăm, căci suntem frați, unii mai mari, alții mai mici, în evoluție. Vreau să știu, merge? Răspunde aici la judecată, ce ai făcut ceva bun?

Catichi: Ce ai făcut?

– Am căutat să aflu adevărul!

– Adevărul? Adevărul e în tine, caută-L!

– Am căutat să găsesc și la alții!

– Găsește-L în tine și pe urmă caută-L și la alții! Nu L-ai căutat în sufletul tău, în sufletul tău caută-L! Adevărul trebuie căutat în sufletul vostru. Îndepărtați-vă de tot din jurul vostru, dacă vreți să ajungeți pe culme.

Costică: Ce spui? E mic în inima lui, mai mare în inima ta! E greu? E așa de greu? Prevăd că nu se face nimic cu voi.

– Kati: Râvnă am avut, dar cred că n-am reușit. Sunt fire slabă și timidă.

– Timidă?

– Răcuța: Am ascultat ce mi-a spus tata, dar încolo n-am făcut nimic.

– Deci, toți n-ați făcut nimic. Din ce cauză? Din cauza acelora din jurul vostru care îndeamnă sufletul vostru să se abată din drum. De ce nu aveți tăria să vă descătușați? De ce nu luptați cu voi? De ce alunecați în ghearele neadevărului? Țin să vă mai întreb, dacă credeți că prezența mea între voi mai e necesară? Ani de zile s-au pierdut, ani grei. Ce pot să fac? Râvna mea e mare, dar n-am cu cine! Râvna mea în neant. Vreau să vă fixez de acum încolo o conduită, pe care vreau s-o urmați cu toți și acela care nu poate s-o urmeze, vreau să nu mai ocupe un loc în plus aici. Vreau să înțelegeți inima mea. În fiecare zi sunt între voi și caut să vă insuflu. V-am îndemnat, v-am arătat calea, v-am încurajat, v-am alintat.

În parte, aveți dreptate, dar cei ce vin aici și cunosc ce este dincolo nu mai au dreptul să lenevească. Nu toată lumea are această ocazie! Cine nu poate să facă ceea ce spun eu, să mă părăsească. Antal nu are nevoie de repetenți! Antal are nevoie de vigoare sufletească. Nu vreau manechine, cum spuneam odată, la început.

Prin urmare, în fiecare dimineață vă veți scula cu 1/2 oră înainte de ora obișnuită și vă veți face rugăciunea. În fiecare zi vă veți face un examen al conștiinței voastre și veți alunga din sufletul vostru ce credeți că se poate alunga. Vedeți greșelile și căutați să alungați din voi tot ce este rău și murdar. Fixați-vă conduita de așa natură încât cine vă va vedea după un timp să remarce schimbarea din voi. Începeți să vă scuzați în sinea voastră și spuneți: aș vrea, dar nu pot. Nu poți? Nu-i adevărat. Cine vrea poate! Poate, dar nu luptă! Nu se poate fără luptă!

Cu ce vă deosebiți de cei ce nu știu nimic? Paradă de spiritualitate, paradă de evoluție, dar încolo nimic! Eu sunt o ființă evoluată – spuneți voi. V-ați gândit cine sunteți voi? Ce rost am? Unde merg?

Prin ce mă cred mai bun ca celălalt? Prin ce mă cred mai superior? Distracții, clevetiri, visuri pentru viitor! Cine se gândește la Dumnezeu, la Cristos, la mine? Nimeni! Nimeni! Vreau să vin la ședință – ședința când mă cheamă Antal – vin, stau o oră, două, minunată de vorbele lui Antal, fermecată o zi... două... apoi... valuri... aceeași plămădeală.

Examenul vostru se face însemnat zilnic într-un caiet intim, ascuns de ceilalți; el și voi, în care însemnați progresul și regresul. Balanța în favoarea negativă aduce excluderea din cerc. Antal este absent pentru el. Evenimentele se apropie! Ce faceți? Misiunea voastră începe, da începe! Ce înțelegeți prin misiunea voastră atunci când evenimentele vor începe?

– Vali: De a avea puterea și tăria să înfruntăm un pericol, chiar moartea și a încuraja pe cei din jur.

– (Zâmbind) Tremurați cu toții când vă gândiți la moarte.

– Olguta: Să ajutăm răniții, bolnavii și pe cei în suferință.

– Misiunea voastră e de a da din sufletul vostru, a exclude persoana voastră! Nu ajutați cu sufletul, din suflet dați-vă cu totul! Am spus de atâtea ori: milă să aveți și milă nu aveți. Din gură aveți milă, din poză. Milă în sufletul vostru! Vreau să topesc sufletul vostru la lumină. Mila n-o faceți totdeauna din suflet, ci din obligații. În toate părțile paradă! Mila adevărată, simțită în sufletul vostru.

– Olguta: Dar ceea ce am făcut pentru Horațiu nu e milă?

– Inima ta nu este caldă, din rațiune faci, nu din inimă. Mila e și vanitate. Cercetează-te mai adânc! Încercați ameliorarea. Milă nu aveți nici unul așa cum o înțeleg eu. Să se topească sufletul la durerea altuia! Mila oamenilor nu e totdeauna adevărată.

V-a muștrat Antal! Pregătiți-vă și ascultați sfaturile mele și cel ce nu poate să le urmeze, să nu mai vină aici. Nu mă supăr, e inutil. Am nevoie de câteva suflete, le-am adus, le-am arătat învățătura și am așteptat. Nu văd nimic! Nu mai veniți acei ce credeți că nu puteți. Antal nu-i distracție, e muncă grea. Pe mine mă doare sufletul că v-am muștrat. Nu vreau să fiu rău, nu vreau să fiu mereu întunecat din cauza voastră și să alerg pentru binele vostru, pe care-l refuzați. Pentru că v-am muștrat, vreau puțin să vă destindeți.

– Olga Greceanu e pe drum bun?

– Da! Are multă credință, mult îndemn și nu poate să îndemne lumea spre mizerie. E bine intenționată și luptă pentru a răspândi în

mase credința. E pe drum bun, deși e puțin vanitoasă și se pleacă la mărimi.

– Vasilica Barbu?

– Mistică. E început de evoluție, dar are greutate în exprimare, este eronat redat. Prin ea multă lume vine la credință și asta e mare merit.

Minunile nu sunt adevărate toate. Înșelare, imaginație trecătoare, în mâna ei sunt alte efecte, evlavia ei mintal creează imagini.

– De ce suferă atât Luiza Renghianu?

– A fost asasină în altă viață și acum plătește. Va fi salvată mai târziu. E greu cu ea, de aceea suferă, este pedepsită pentru a ispăși crimele ei.

– Isabela Ionescu?

– Face ateism. A fost atee și acum încearcă să vină pe drum mistic, dar e încătușată de materie. Ateii suferă în viața aceasta și dincolo. Ateismul este urgie!

– Ce pot face pentru ea?

– Roagă-te pentru ea, e singurul lucru pe care-l poți face pentru ea... deschide... capul. Ironie pentru voi din partea ei.

– Ce e cu Rabi Stein?

– Infern în sufletul lui Stein, asasin indirect, asasin de suflete. Este prin faptele satanice învăluit în atmosferă de evlavie. Este asasin indirect de suflete. Practici satanice!

– Ecaterina Șuteu?

– Primejdioasă, e în atmosferă infernală, e rău de ea.

– Pipina?

– E bine de ea.

– Maria Crețu?

– E încarnată în alte țări. E fetiță de țigan. Plătește viața trecută.

– Dar era evlavioasă?

– Evlavioasă? Evlavia cuvânt rece, sec. Evlavia în suflet nu în manifestări. Fățarnicie în sufletul vostru al tuturor, infecție în mâna voastră a oamenilor.

– Lambi?

– Primejdios pentru el, din cauza fenomenelor de inhibiție din viața trecută. Inhibiția dă efecte dăunătoare și vătămătoare.

– Claudia?

– E mesager mortuar, efectul vieții prezente. Nu mai întrebați. Prea multe pomelnice. Vă interesează banalitățile. De ce nu întrebați:

Cum să fac să mă ridic, să mă înalț? Nu dați destulă atenție sufletelor voastre.

– Se poate plăti karmic din actuala viață?

– Da! Dar numai în cazuri extreme, când karma din urmă e lichidată. Plătiți la infinit pentru că nu vă ridicați! Pe Costică vreau să-l văd avansând. Este chemat pentru asta. E încercare pentru el. Vreau să vă arăt drumul la mai mulți. Cine are nevoie vine, alții pleacă. Prin tot ce am spus vreau să vă luminez și să vă arăt drumul înspre noi. Nu avem nevoie de leneși. Începe cu râvnă! Vei ajunge dacă vrei!

– Costică: Ce pot face?

– Ești mic încă. Învață! Află! Ești elev mic.

– Dacă crucea e semnul Divinității pe pământ?

– Da! Este semnul suprem, fără îndoială.

– *Dacă spiritele albe pot schimba destinul, prelungind viața?*

– Da! În cazuri extreme. Când adevărul pătrunde în inima omului, cazuri rare, când se biruie málul din voi.

– *Dacă spiritismul este sinonim cu Spiritul Adevărului?*

– *Spiritismul este acel care răspândește în suflete adevărul.* Nu alungați din voi ideea, izgoniți răul! Veți avea multe decepții.

Eu am să plec și acum vreau să vă mai spun ceva. Din primele fenomene, pe care le veți avea unii dintre voi, deduceți că ferestrele sufletului vostru se deschide în beznă sau în lumină, pentru că, în orice caz, se deschid. Izgoniți din voi întunericul! Tresăriți la glasul divin al Mântuitorului! Alungați ispitele și Dumnezeu să vă binecuvânteze!

ȘEDINȚA 16 DIN 23 APRILIE 1954

Antal este astăzi din nou printre voi, pentru că vreau să amintesc celor care aleargă pe drumuri interesate de noianul înnegrit de mizerie în fiecare zi în care vă ascultați inima voastră. Alungați din inimă icoana celui pe care vi l-a sădit altarul. Prin ce minune se întâmplă cele ce faceți voi? Inima îndoită îmi este din cauza acelora dintre voi care nu merg pe drumul inițiat, din punct de vedere al igienei sufletești. Printre voi sunt acei ce întinează icoana din biserică. Principalul în viața voastră îl aveți aci (pe pământ).

Ceea ce am spus de atâtea ori este părăsit, Nu adânciți ce vă spun. Prețioase sunt cuvintele mele, dar nimeni nu ascultă din cauza celor din jurul lor, pe care nu calută să-i ademenească în această evanghelie din sufletul vostru. Exemplul vostru trebuie să fie în sufletul lor, pentru ca să aibă un îndemn, pentru a judeca faptele în lumea lor și dacă purtarea voastră îi ademenește este un pas pentru voi pe drumul pe care vi l-am trasat. Faptul că sunt astăzi printre voi, mă face să apelez din nou pentru ridicarea voastră morală, pe care ați părăsit-o în ultima vreme – cu toate îndemnurile pe care vi le dădeam zi de zi și prin acel carnet, pe care vă rugam să însemnați încercările voastre.

Era de așteptat că veți părăsi adeste „minuni” pentru voi, dar era un îndemn pentru ridicarea voastră și pe care ați fi realizat-o cu mai mult succes. Nu vreau să vă fac mereu atenți, pentru neplăcerile pe care mi le creați prin neascultarea voastră. Și dacă am venit este că aici este mama voastră, care vrea să vă spună câte ceva și pentru care am o adâncă dragoste.

E bine să învățați din cărți, dar nu uitați drumul pe care vi l-am trasat în sânge, nu uitați, în sânge! Nu e nevoie să vă mai spun ceea ce v-am mai spus de atâtea ori, deși unii mai lucrează câte ceva, dar mai mult ar fi trebuit. E greu în această frământare din jurul vostru, e greu pentru noi, e înfiorător să îndurăm – miasmele sunt groaznice pentru noi, voi nu le simțiți. Și dacă venim aici e pentru voi.

Astăzi, Vinerea Mare, v-am adunat pentru a vă alipi mai mult de cele spuse de Mântuitor prin cuvintele Sale. Cercetați scripturile, dar adevărul este în sufletul pe care-l ignorați; cercetați scripturile sufletului vostru, cercetați adâncurile voastre, ignorați nimicnicia omenească. Înălțați-vă spre acel care a murit pentru voi. Amintirea Lui vă lasă inimile goale. Sufletul vostru se lasă prins în mreaja satanei. Cei ce cad pe drum sunt acum singuri pentru că inima voastră este rece și nu vede Adevărul, nu vede în jurul ei. Inima Lui a plâns pentru voi și s-a dat vouă în noaptea aceasta de pomină pe care o sărbătoriți în seara aceasta. Chinurile Lui au avut răsunet? Inimile voastre oare s-au înduioșat de suferințele Lui? Inima voastră pietrificată s-a dezgustat? Ființa voastră n-a tresărit? Pentru voi a suferit, pentru voi a murit, pentru voi a înviat! Și voi, cei de azi, cei de ieri, cei de altăieri ați ignorat sacrificiul Lui. Dacă nu alinați, dacă nu tresăriți, dacă nu vă scuturați de mizeria în care trăiți, atunci

de ce s-a sacrificat pentru voi? Pentru cine s-a jertfit? Pentru cine s-a sacrificat? Pentru ce și-a dat viața? Pentru nimic?

Nimic n-a realizat! Vă sfâșiați precum câinii, trăiți în întuneric. Nu aveți nimic în voi care se dăruiește! Sacrificiul n-a fost îndeajuns ca să vă ridice din noroiul în care vă bălăciți! În zadar am luptat și eu de atâta timp cu voi. E prea puțin ce faceți! Nu puțin! E prea puțin! Nimic nu faceți!

În noaptea aceasta vor bate clopotele și lumea va plânge?! Nu plânge nimeni? Nu plânge nimeni că acum 2000 de ani s-a sacrificat un om?! Un om? Nu era un om! Un om?...M-am oprit... pentru... pentru mediu... e zbuciumată... palpită...Prin cele ce v-am spus, vreau să vă arăt că zbuciumul vostru e zadarnic (în ziua aceasta). Mizerie în jurul vostru, pe care n-o alungați pentru că nu aveți credință.

A fost într-o iarnă un milog, pe care l-a prins noaptea în casa unui evreu și printre altele, evreul i-a cerut să trădeze pe cei din tagma lui și milogul a rezistat, iar evreul nu l-a mai primit în casă. Prin fapta lui îngrozitoare a siluit o inimă, pe care n-a avut puterea s-o ucidă și dacă nu i-a ucis inima, i-a ucis învelitoarea ei. Prin aceasta n-am vrut să vă arăt evreul răătăcit, ci vreau să vă arăt egoismul mizerabil, care nimicește cele mai valoroase calități ale individului.

Și acum, vine mama voastră să vă vorbească!

– Mama: Am venit, mamă, să vă spun că nu sunt deloc mulțumită de felul cum vă purtați. Nu știu de ce nu vă iubiți între voi. Pe mine mă doare că n-am putut să vă inspir dragostea, din cauza vieții pe care am dus-o și ați crescut reci și poate că e vina mea, pentru că n-am știut mai mult. Dar voi, care știți mai mult, știți ce este iubirea, de ce vă lăsați târați de cei ce caută să vă dezbine și nu apropiați inimile voastre? Iubirea este cheia care deschide altarul! Prima dată când am venit, am putut să văd neînțelegerea dintre voi, nu mi-a alungat din suferințele pe care le-am avut. M-am vindecat de unele și această iubire pe care n-am cultivat-o în voi, eu acum o plătesc și rezultatul este suferință pentru mine. În inima voastră sădiți dragostea, pentru că greșala mea se șterge prin dragostea voastră. Eu vă las acum și vreau să mă bucur de voi.

– Am venit și nici nu stau prea mult, pentru că mediul este obosit și vreau să vă spun ceva despre voi:

Alice. Am chemat-o pentru pregătirea ei, pregătirea ei, pentru aducerea ei în adâncurile inimii ei.

Adriana va figura aici pentru ridicarea ei. Minciuna las-o la alții.

E un domn aici care a venit și vreau să spun câteva cuvinte și pentru el. Prisma vederilor lui este mai minusculă. Ajutați-l pentru ridicare! Evitați perfidia. Misiunea voastră este să vă ridicați. Ridicați-vă! Nu e așa de bine aici. Preschimbați-vă sufletele! Dozați începutul! Prefaceți-vă! E lege care cere asta.

Este iar cineva care e gata să pună o întrebare. Este elev în inițiere, elev mic. Pune-o! (toți tac) Nimeni nu se recunoaște elev mic?! Cel mai puțin inițiat, Costică! Ai vrut să spui odată, altădată?

– Costică: Ce trebuie să fac, cum să mă ridic? Ce trebuie să fac? Nu știu ce trebuie să fac.

– Aici am vrut să vin. Nu știi ce trebuie să faci? Există în lume două căi: una duce spre plăceri, alta spre suferință. Care este drumul tău? Îl știi? Îl vei urma? Nu! E greu micuțe elev, e foarte greu. Ceea ce îți cer este să începi încet, încet, cât se poate mai des o introducere în inima ta și să vezi ce poți să scoți de acolo rău. Nimic, ai să zici la început, dar, pe măsură ce are să treacă timpul, ai să scoți o zi puțină zgură, mâine mai multă și cu exerciții vei scoate găleți de funingine, dar ia seama să nu te murdărești pe mâini!

Este cineva care așteaptă emoționat să vorbească cu cine îi e drag. Și eu îi spun că e aici în mijlocul vostru și ar vrea să vorbească și nu știu dacă este cazul să-l las, pentru că acel care se îndoiește se va îndoi mereu. Și dacă vrea să culeagă roadele, pe care sperăm să le culegem împreună toți, este datoria lui să încerce și încercarea va fi încununată de bucuria pe care Antal are să i-o facă (State).

– State: Vreau să-l văd în vis!

– Pentru că n-a venit în vis este din cauza mea, din cauza mea n-a venit în vis. Eu vreau să meargă pentru evoluția voastră în rând cu voi și misiunea mea este să nu permit capriciilor. Eu am datoria să vă ajut. Visul nu alină. Credința alină și eu am misiunea să ajut, ca toți să meargă în jurul Aceluia pe care astăzi Îl îngropăm!

Fata aceea (Ricuța) vrea să mă întrebe, ce să facă? Inima ta este plină de amărăciune, pentru că în jurul tău sunt adieri nefaste. Între voi se sapă adâncuri de nepătruns, pentru că influențe negative în jurul tău alunecă și dezbină suflete. Faptul că ești în acea atmosferă este propice dezvoltării instinctelor negative și schimbarea este necesară, dacă vrei să evoluezi în adevăr pe un drum înalt.

Frații tăi sunt ei și eu și cei din jurul tău sunt cei care te adâncesc spre neșansă. Bravează și alunează de pe tine mizeriile care te impregnează. Este inutilă suferința pe care o ridici la înălțime de sacrificiu. Nu e sacrificiu! Lipsă de tărie și lipsă de credință.

Cine vrea să mă întrebe ceva? Nu bagatelizați cuvintele mele, pentru că lumina pe care v-o dau este lumină adevărată, cerească. Nimic fără suferință!

– Ricuța: Este pentru mine ceea ce s-a spus?

– Da, este pentru tine, dar nimic nu se face fără suferință. Nimic nu se face dacă nu rupi din inimă. Ruptura e grozavă, dureroasă, dar trebuie, este operație! Și pentru că a venit vorba de operație, am să vă spun ceva și pentru mediu. E aici în interior o adunătură de efluvii negative, pe care le plătește prin aceste suferințe. Negativist influențată a fost și nu a rezistat. N-a bravat și este îngenuncheată, dar suferința v-a înălța-o și trebuie să se înalțe, pentru că în inimă sunt adâncuri pe care trebuie să le exploreze și va reuși. Nu acum, mai târziu, dar este început bun.

Cine mai are de întrebat?

– Munteanu: Dar pot să vorbesc în vis cu fratele meu decedat?

– Mai bine să vorbești în realitate decât în vis. Pregătește-te pentru viitor și Antal îți aduce fratele să vorbești aici.

– Dacă monahismul este egoism evolutiv sau nu?

– În parte, este necesar, însă dacă ții să lupți în adevăr pentru ceva, dacă vrei să faci un sacrificiu din persoana ta, nu este acesta un sacrificiu. Sacrificiu este în luptă, luptă aprigă. Luptă, dar nu știi dacă în luptă scapi sau nu scapi. Meditația e bună, apropiere, înălță, dislocă, dar nu aceasta cerem noi. Menirea noastră e în jurul vostru, să ajutăm pe cine putem, pe cine găsim cu fapta, cu vorba, cu gândul. Dar este necesară această meditație și rugă pentru că alimentează încontinuu. Încontinuu alimentează dacă vrei să pui mașina în mișcare și dacă nu vrei, lași benzina înăuntru fără s-o aprinzi.

Milă, milă, milă!

– Dar Vali nu întreabă nimic, e mulțumită? De ce nu faci ce trebuie să faci? Ce e bine să faci!

– Vali: ce să fac?

– Nu e bun răspunsul. Ești veche elevă și nu e admis să nu știi ce să faci. Știi ce să faci, dar e greu, e greu, materia atrage și mânjește.

– Vali: Pentru copil am făcut.

– Faptele se plătesc. Ego-ul vostru să fie adevărul. Să nu ne tulbure din visele noastre suferind. Dorim ca niciodată să nu ne tulbure din visele pe care ni le făurim. Nu sunt pentru tine, pentru tine nu permit! Mi-ai amăgit iluziile. E greu, e greu, e greu! Recunosc că e greu... bieți oameni! Dar eu v-am dat lumina, v-am pus pe drum și v-am arătat așa cum am vrut. Am avut răbdare și mai am, și printre voi am găsit și adâncimi interesante și adâncurile voastre pe care le luminați, mă mulțumește, mă despăgubește de celelalte neplăceri. Așa e meseria! Meseria mea e deziluzia.

– Olguța: De ce a trebuit să moară așa năprasnic?

– Aragazul năprasnic? E taină. Mare taină. E taina pe care am nevoie s-o pătrund mai bine. Dragostea în viață nenorocește pe om. Instinctele domină și cinste celui ce le alungă din el. Când n-ai lumină rătăcești în întuneric, dar când ai în mână un opaiț, nu rătăcești decât dacă vrei să rătăcești și dacă vrei să rătăcești ajungi în Infern. Infern de sentimente dizgrațioase și respingătoare.

– Olguța: Dacă este greșală că am sugestionat cremațiunea lui P.?

– Cremațiunea lui P.? Poate că știai ceva și nu era aprobat.

– Ce pot să fac ca să răscumpăr?

– Și ne iartă nouă greșalele noastre etc. etc.

Este o hârtie pe masă. E J.

Preotul întinde mâna să ajute cât poate, dar omul trebuie să se ridice, el prin el. Preotul ajută doar, dar omul înclină spre pământ. Prezența mea aici este de-acum inutilă. Cred că v-am spus destul și vă las să meditați în liniște. Prezența mea e necesară în altă parte și vă las în liniște și în aceeași dragoste, pe care v-o port și pe care vreau s-o răspândiți în jurul vostru și voi și nimeni să nu creadă că dacă Antal a plecat, l-a părăsit. Antal nu părăsește niciodată! Antal e părăsit!

ȘEDINȚA 17 DIN 28 SEPTEMBRIE 1954

Am venit! (Binecuvântează). Am venit și în mijlocul vostru mă aflu pentru a vă anunța lucruri mizerabile prin care cineva din mijlocul vostru a îndrăznit să-și piardă omenia din el. Binecuvântat să fie acela care, în timp de restriște și în clipe de îndoială, își înalță gândul către Dumnezeu.

Se strecoară în sufletul lui cel mizerabil (satan), care a îndrăznit odată să îndemne la rău. Printre voi se află cineva care încearcă să facă zădărnici. Pizma din el lucrează și vă îndeamnă pe calea netrebnică. Iată de ce e vorba. În această seară vreau să vă spun că bine este să încetați întâlnirile dintre voi. Prin cele ce v-am spus de atâtea ori, eu nu vreau să apese asupra voastră acele influențe rele. Gândurile netrebne aluneacă spre voi în ora asta.

Îngenuncheați și rugați-vă! (Toți îngenunchează și se roagă împreună cu Antal)

Prezența mea printre voi astăzi este datorită faptului pe care vi l-am spus adineauri și țin să vă anunț din nou acest pericol, care o dată s-a mai abătut asupra voastră. Prieteni! Deși îmi pare rău că mă despart de voi, încerc să vă dau curaj, pentru ceasurile de cumpănă pe care le veți trece. Încurajări din partea mea și nimeni să nu se teamă. Antal e lângă el în fiecare clipă. În lumină veți fi!

Plecați-vă cugetele și încercați resemnare! Prefaceți-vă așa cum v-am spus și înduioșați inimile! Prin faptul că am încredințat anumite impulsuri unor oameni netrebni, pe care am vrut să-i salvez, crezând că-i pot salva, am abătut neplăceri pentru voi și gândul meu se înfioară de netrebne mizerabililor. Examinați-vă! Feriți-vă!

Este ora când trebuie să las între voi pe Mina în termen de... Prin cine să aduc mângâiere celor ce... Cine vrea să ia plugul de... Armonia e stricată între voi, din cauza aceasta merge greu.

Spărturile făcute în cerc influențează rău, negativ influențează! Izbânda satanei în inimile putrede. Spinoasă este calea mea și bravo celor care duc greul apăsător pe capul vostru. Tăria din voi! Am crezut că cei pe care îi aduc aici vor salva ceva din ei. Acesta e avântul meu. Încerc și nu reușesc să aduc inimile întotdeauna acolo unde trebuie, pe drumul cel bun. E luptă mare între mine și acei ce neagă Dumnezeu. Reușește acel care e mai tare și rezistă influențelor nefaste din jurul lor și plânge inima din mine, când văd că cei pe care i-am iubit, se depărtează de sufletul meu și nu am nici o putere să-i atrag. Ei au puterea să intre în rândul vostru sau să treacă dincolo. Influența mea poate să îndemne, dar nu poate să impună. Sunt în calea voastră multe greutatea, pe care trebuie să le înlăturați.

Din timpuri imemorabile a stăpânit în lume duhul necurat și dacă s-au împărtășit din el cei ce i-am adăpostit în inima mea, iartă-le lor, Doamne! Și greșala este iertată de cel pe care l-am iubit.

Prin faptul că nu ne mai vedem multă vreme și pentru că este în interesul vostru să nu vă mai întruniți, vreau pentru ultima oară să vă spun câteva cuvinte de mângâiere, ca să țină locul meu cât voi lipsi și dacă inima voastră rămâne tenace și nu calcă pe urmele celor care m-au părăsit, îndepărtându-se spre pieirea lor, am să vă spun la fiecare pentru ce v-am chemat.

Am chemat-o pe Jeana pentru a fi în mijlocul vostru. Are inimă bună, blândă, miloasă și are nevoie de mâna voastră prietenească și de sprijinul vostru sufletească și vreau ca în ziua când ne vom revedea din inima ei să înflorească cele mai frumoase flori și cred că nu va fi înșelată așteptarea mea.

Costică! Pentru cel care a fost întotdeauna un dar mic, vreau să se bucure pentru că în inima lui a prefăcut ceva. Din inima lui a început să se scuture acea zgură de care am vorbit atunci și dacă în clipa aceasta de despărțire, vreau să-mi promită pentru timpul lipsei mele, că va face aceeași epurare de defecte. Vreau să aud promisiunea!

– Costică: Promit.

Este aici iar cineva care a venit pentru prima dată și vreau să știți că am urmărit un timp toate prefacerile lui și inima mea s-a bucurat. Fie ca și de aici înainte să lucreze așa cum a lucrat și izbăvirea va fi mare pentru el și multă bucurie am să am.

Vali: E rugată să pună mai multă blândete și inimă în viața ei. Ispitele sunt multe și cel care cade se ridică greu. În toate acțiunile tale ai grijă de tine și nu întina micul sămbure pe care ți l-am sădit în sufletul tău și pe care aștept să-l văd în lumină.

Andriano: Aici este o persoană pe care am adus-o mai demult și pe care vreau s-o ocrotesc și care are nevoie de ocrotire. Simte inima ei avânt, dar nu poate înainta din cauza unor ancestrale însămânțări de rău. Este bine să înainteze pe drumul pe care l-a apucat și sper că va ieși la lumină.

Este cineva (Munteanu) căruia i-am promis că o să-i aduc să vorbească, prin mine, cu fratele lui, dar acum nu se mai poate.

Este bine să urmeze în sine prefacerile și prin cele ce am arătat întotdeauna aci, să caute să meargă spre liman.

Ionel va începe să aibă neplăceri pentru inima lui bună, și neplăcerile le va avea curând. Inima să-ți fie sus și nu uita pe Antal care tot timpul va fi cu tine și vei reuși să ieși la liman. Încercările acestea sunt ispășiri. Încercările prin care veți trece sunt ispășiri.

Este aici cineva despre care n-am vorbit (Olguța) și îmi pare rău că m-a muștră în gând. Este bine să semene mai multă milă în jurul ei. Asprimea în vorbire este alunecare. Blândețe și milă. Inima celor din jur este însângeraată și alinarea ei este necesară. Și nu e luptă grea, dar e indolență și nepăsare. Energie mai multă să ai pentru a reuși în orice acțiune pe care ți-o dă destinul.

Ricuța este atrasă de materie. Este adevărat? Este atrasă de materie, este?

– Eu nu știu, dar dacă tu spui așa o fi.

– Sinceritatea ta am vrut s-o văd, este un examen.

– Ricuța: Procesul?

– Este procesul fenomenului pământesc, eterna luptă între indivizi. Este piatră de încercare pentru tine și din ceartă pentru materie, printre lacrimi se strecoară învingerea. Biruința în lume este amărăciune în spirit și dacă te-am îndemnat să iei o hotărâre am crezut că vei putea îndupleca pe cel ce se zbuciumă lângă tine.

În clipa în care vei învinge, vei fi învinsă. Dreptatea pământească este nedreptate (în cer). Încercare pentru tine și inima voastră se frânge. Și nu vreau să te las în clipa asta amărată, de aceea vreau să spun că lupta va fi grea și sorți de izbândă vei avea în inima ta, va afla Adevărul și Antal va fi atunci lângă tine.

Urmează sfințirea icoanelor.

– Se cer explicații asupra ipostazelor divinității și asupra divinității lui Cristos, divinitate micșorată de unele tratate.

– Divinitatea este Una și Unul este Dumnezeu și fiul Său este Unul Isus Cristos. Isus Cristos, fiul lui Dumnezeu Tatăl! (repetă aceasta de trei ori și de fiecare dată mai apăsător)

– Învierea?

– Învierea s-a manifestat numai în corp odic. Biserica spune în corp fizic. Nu! În corp fizic era pentru apostoli; în corp fizic era. A apărut în corp fizic pentru apostoli: materializarea, mâncă, bea, era viu pentru ei, în corp fizic pentru ei. Nu puteau ști de corp odic pescarii din Galileia.

Materializarea spirituală este în camere închise. Materializarea Mântuitorului în plină zi, în lumină. Materializarea Mântuitorului s-a făcut pe drumuri umblate și intuiția lor le-a spus că El este, chiar dacă în multe cazuri n-a fost complet materializat (cazul cu Maria Magdalena).

– Dacă evoluția morală câștigată într-o existență este baza de la care se pleacă spre alte ridicări morale în viața următoare sau totul se reia de la capăt, ca luptă între bine și rău?

– În prima viață, pe care o are omul, omul învață, învățătura sedimentează înclinații pentru a doua încarnare și înclinațiile dau îndemn la fapte bune pentru a doua încarnare. Îndemnul este bun, dar ispita începe din nou și atunci începe lupta între înclinațiile din tine și răul din afară, dar câștigul îl ai în tine.

– Dacă îndreptarea vine în ultimii ani ai vieții?

– Îndreptarea dacă vine în ultimii ani ai vieții este câștig minim, este însă o dovadă de îndreptare și acest câștig se adaugă în balanța pentru Bine.

– Cum se explică că Moise, profet și precursor al Mântuitorului, a putut ordona masacrarea de oameni și a sfătuit la crimă, jaf și siluire?

– Moise n-a siluit pe nimeni, n-a forțat pe nimeni. Moise a trebuit să se supună celorlalți. Moise n-a îndrăznit să domine păreriile celorlalți. Acesta e Adevărul. Prin faptul că a acceptat aceste masacre s-a făcut părtaș și acel care divinizează pe Moise este poporul iudeu și nimeni altul. Este precursorul lui Cristos până la crimă. Crima îndoiaie aureola pentru Moise. Moise n-a avut tăria pe care i-au glorificat-o, tărie în putere redusă, pentru că nu putea să facă altfel. Era popor barbar... și cei din jurul lui haini...

– Cât este destin și cât este liber arbitru în viața omului?

– Destinul este tot ceea ce vine în lipsa voinței noastre, plată pentru trecut (karma). Liber arbitru în chestiune de alegere. Acolo unde este alegere, acolo este liber arbitru. Ești tu, acel care alegi drumul bun sau rău și aici are rol educația religioasă, morală și intelectuală, pentru că rațiunea învață, inima ta știe și mâna ta face.

– Dacă evoluția intelectuală e la fel de folositoare ca cea morală?

– Este necesară evoluția intelectuală, pentru că neînțelegând greșelile, trebuie să știi ca să nu greșești și greșala care se face prin inteligența ta e mai gravă decât pentru cel ce nu știe. Dacă știi și greșești e mai grav pentru tine care știi.

– Dacă satan este entitate de sine stătătoare?

– Satan entitate de sine stătătoare? Satan este entitate numai în mintea ta, acela e satan. Satan își face loc în inima ta, atunci este o

entitate, atunci ești tu satan... Gândul rău își face culcuș în inima ta, gândul rău este creat de entitățile rele, care sunt îndreptate spre tine prin acumularea ta de sentimente rele.

– Ce este cu minunea, cu mâna preotului Gheorghe din Gura-Foii?

– Mâna preotului a blestemat și mâna aceea n-a putrezit pentru că a blestemat cu mâna cu care trebuia să binecuvânteze. Mâna este în biserică și mâna aceea, scoasă din mâl, trebuie în mâl să rămână. Este datoria ta să anunți și să alungi din biserică mâna care a blestemat. Preotul, în loc să cedeze, a pângărit biserica și crucea, căci în viața preotului a fost mâncătorie cu oamenii pentru pământ, pentru pământ blestemat. E o datorie a ta.

– Biserica creștină nu admite reîncarnarea. De ce Isus Cristos n-a vorbit de ea și dacă da, care este textul care spune de ea?

– Isus n-a vorbit de reîncarnare pentru că în vremea Lui nu înțelegeau și s-a spicuit doar în chestiunea cu Ilie și puțini au înțeles. Au crezut-o înviere și nu reîncarnare.

(Se roagă: Doamne Isuse Cristoase, miluiește-ne pe noi!)

Cine se îndoiește de credința noastră este neantizat. Îndoiiți-vă de materie, nu de Dumnezeu. În inima voastră sădiți credința în divinitatea lui Cristos. Pregătiți-vă sufletele pentru punerea lui Cristos în voi!

– De ce a venit numai pe Pământ?

– Isus a fost mereu pe Pământ, pământul este viermărie!

– De ce n-a fost pe alte planete?

– Pe celelalte planete n-a fost nevoie! (ironic) Savanți mai sunteți voi! Mai puțin savantlâc, mai multă inimă. Lăsați mai multă lumină să pătrundă în inima voastră și mai puțină filozofie!

– Cine a fost sau este Mângâietorul promis de Cristos a fi trimis lumii?

– Mângâietorul n-a fost încă trimis. Prepară calea! Mângâietorul încă n-a venit. Pregătiți calea! Sfântul Duh nu este Mângâietorul. Sfântul Duh este Divinitate, fluid divin pe care-L întinați voi oamenii.

– Dacă încercările lui Ică Vasiliu au fost bune și dacă spiritul „Regele Minos” este un spirit bun?

– Încercările n-au fost bune. Minos îl posedă. Pentru asta nu l-am adus în sedință. E influențat de Minos, Minos cel rău. Purificare necesară. Să nu mai facă experiențe pentru că e pierzanie pentru el. Posedare Minos. Influențe rele în jurul lui. Este bine să meargă la biserică să se roage pentru despărțirea lui Minos de el. Pretutindeni

se practică aceste menes-lăcuri și duc sufletele la pierzanie. Încet... încet, pe nesimțite se strecoară în sufletul lor și ajung de nu-și mai dau îndemn pentru viața creștinească și corectă. Și lumea se miră și faptele voastre dau lumii de vorbă. Și se întreabă lumea: de ce? Dar lumea nu știe de Menes. Menes-spirit rău, Menes-satan întruchipat! Așa ascultă lumea de îndemnuri rele, curiozitate întâi. Încearcă să ști întâi, apoi cureți, apoi încerci în viitorul limbaj astral.

– Elena Șuteu?

– Merge în sens invers cu religia. Practică, nu teorie!

– Katti?

– Katti să gândească, pentru că nu gândește. Katti gândească-se!

– Dacă banii câștigați de Goga au fost trimiși de Antal?

– Eu n-am mandat. Eu ți i-am trimis pentru tine, faci ce vrei cu ei. Vreau să văd ce faci cu ei. Presară în suflete lumină! Cu colegii e greu, pentru că în jurul lor sunt influențe rele, care-i îndepărtează de credință. Credință! Nimic fără credință! Erai și tu fără credință și îndreptarea ta e în binele tău, pentru că pe calea pe care ai pornit, vei ajunge. Puteai și singur și ai putut! Eu doar te-am sprijinit, dar tu ai învins. Ai vrut, ai putut, ai învins! Si nevasta ta este mereu înclinată spre negare și datoria ta și a ei (a Olguței) e s-o îndemnați să meargă pe calea voastră: în fapte, în gândire, nu în vorbe.

– De ce pe Munteanu îl dușmănește vecinul? Ce să facă?

– Iubește-l! Împacă-te cu el! Împacă-te cu cel ce te urăște! În clipa în care te vei împăca cu el, îți va deveni prieten. N-are inima rea, are inimă bună. Învinge în tine mândria, încearcă împăcarea, pentru asta vii aici, pentru a preface sufletul tău. Pentru asta sunteți toți aici și pentru asta v-am chemat în jurul meu, să vă strâng și să vă duc spre izbândă.

– Vali: Dacă poate iniția pe Doina?

– Sădește-i credința, îndeamn-o să știe mai multe! E bine să știe din copilărie. Anumite lucruri dacă le-ați fi știut și voi, ați fi învins și n-ați fi fost doborâți la prima greutate.

– Dacă Dorin (nume de familie) e pe drumul bun?

– Rătăcește din cauza catolicismului. Este încă pătimire religioasă. E sădită în ea trufia religioasă și nu vede mai departe decât farfuria dinainte.

– Dar se interesează de mistică?

– O interesează ca literatură, dar nu mișcă din ea nimica. Zbuciumul din suflet, acela înaintează pe om. Zbuciumați-vă dacă vreți să înaintați, să vă luminați! Nu am vreme de gândire, materia învinge în ea spiritul. Și aceasta e soarta multora din voi.

– Dar mediul?

– Mediul e aproape de izbândă. Pentru ea liniștea în care coboară o va răsplăti de tot. Încercare pentru ea este acum, încercare pentru rezistența ei morală. Materia este grija mea. Interesează-te de milă, de izbândă și restul pe mine mă interesează! Grijă nu aibă și cei care vor să fie la fel, grijă să nu aibă de viața materială.

Mina are grijă de viața voastră, de fiecare. Mina va fi călăuza voastră întotdeauna. În curând eu alerg în alte părți și Mina va avea grijă de voi. Și Isus Cristos când a spus „Interesați-vă de cele ale Cerului și toate se vor adăuga vouă”, a spus Adevăr mare. Nu vă interesați de cele ce veți mânca și ce veți bea și între voi, dacă fiecare va merge cinstit pe drumul pe care vi l-am trasat, nu veți duce lipsă pentru cele pentru voi. Este lege asta! Este lege, cum se mișcă Luna și Soarele. Lege este și asta. Îndepărtați materia și mila lui Dumnezeu are grijă de voi. Izbândiți! Izbândiți! Nu vă lăsați amețiți de vorbe, clevetiri și ironii pentru drumul pe care-l urmați.

Luptați mereu, luptați mereu... înainte și Antal va fi mulțumit și spiritul vostru se va înălța către lumină, către Divinitate!

Acum mă despart de voi. Rog pe Dumnezeu să vă ocrotească și gândul vostru să nu mai rătăcească și drumul vostru să fie drept! În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh!

ȘEDIȚA 18 DIN 21 OCTOMBRIE 1955

(Binecuvântează)

Antal este iar între voi, să vă aducă miresme de dincolo de lumea voastră. Inimile voastre sunt pline de teamă pentru ceea ce fiecare, în gândul lui, știe ce a făcut. Inima mea plânge încă pentru decăderea voastră. Inima celui care se frânge pentru voi e în inima mea.

Plecat-am acum un an în misiune și lăsat-v-am vorbă de îndreptare. Îndreptarea este ispitele pentru care ați căzut. Prin ce cauze făcut-ați greșeli voi? În sufletul vostru pierdut-am tot. Pedeapsa

voastră este plecarea mea! Inimile frânge-se-vor și altul, altul va prelua inimile voastre, pentru a le duce în adâncuri! Pentru voi pierdut-am tot. Altul, altul va veni în locul meu și se va bucura de eșecul meu. Mizeria din lume împinsu-v-a și pe voi, elevii... Este aceasta... este mai... Când inimile voastre întoarce-se-vor spre mine, Antal va fi din nou aici.

Ideile mele împrăștiate în noroi! Inutil este regretul vostru! Sunt prea năbușit! Inima mea este încărcată. Eu plec! (Binecuvântează)

ȘEDINȚA 19 DIN 20 MAI 1956

Antal e iar în mijlocul vostru. Vinovate de toate cele ce s-au întâmplat între voi au fost entitățile negative pe care le-ați sălășluit în sufletul vostru. Vinovat în veci va fi acel care, în timp ce frații săi se roagă pentru venirea Mântuitorului în inimile lor, scaldă miresme pretutindeni unde mizeria omenească vine să petreacă. Este între voi cineva care a manifestat negativ intrarea mea în acest înveliș. Primul dintre voi care...

Nu se mai poate face! Este de datoria voastră să ascultați îndemnul... vedeți în care... în ce încurcătură puneți energia prin faptele voastre, pe care le cunoașteți fiecare în ceasul acesta când spiritele voastre sunt înălțate către vibrațiile entităților superioare care inundă eterul. Vreau să vă spun, dar mereu mă împiedică... Nu mai pot să mai spun. Deșteptați mediul!

ȘEDINȚA 20 DIN 18 Iunie 1956

(Binecuvântează)

Înălțimile sunt pline! Eterul e plin! Mirosuri îmbălsămate copleșesc văzduhul. Iată minuni pe care le puteți vedea și voi în lumea voastră. Intrarea voastră în această adunare este binecuvântată de mine.

Prinosul nostru de bucurie se înalță către Tatăl Ceresc, pentru că adâncurile voastre, splendorile din inimile voastre se înalță spre Eternul Părinte!

Fericirea mea este adâncă pentru că azi mă găsesc din nou în mijlocul vostru și pentru că, prin atmosfera evoluată pe care ați transformat-o în voi, ridicați sunteți spre biruință! Printre voi am adus azi trei suflete, trei suflete de intelectuali, prinosul meu de mulțumire pentru viața pe care vreți s-o închinați lui Dumnezeu. Printre voi este un slujbaș al altarului pe care l-am apropiat de sufletele voastre, pentru că biruința lui împreună cu voi va fi și altarul din biserică, unise-va cu altarele din inimile voastre. Preotul acesta este în viața voastră – evlavie.

Presupus-ați în trecut mizerie.

Prepuți adevărul și nu lăsați să se strecoare în inimile voastre viclenia. Înlăturați viclenia! Înlăturați minciuna! Am avut între voi elevi neloiali. Invidia lucrează în inimile lor. Primejdie în sufletele voastre, dacă înaintați printre nedreptăți și prin neascultare. Înăbușiți din sufletele voastre minciuna. Nu alungați mireasma pe care v-o sădesc acei care înăbușe viclenia. Pentru că dacă în voi nu sădiți Icoana Mântuitorului, ajungeți în mizerie și drumul vostru este în calea celor pe care i-ați aflat! În izvorul de credință pe care vi-l infiltrează persoane... E amestec aici de influențe negative.

Bine este să rugați Cerul pentru limpezirea atmosferei pe care caută s-o înăbușe.

(Toți se roagă)

Mântuiește-ne Doamne de cel rău! Împrăștie Doamne pe negativisti!

Prin faptele pe care le faceți zilnic, învățați Adevărul. În fața Adevărului este Isus! Dacă între voi se strecoară gânduri urâte, alungați-le și nu lăsați să vă roadă sufletul. În această zi pe care eu o consider o piatră pe care se pune temelie, vreau să vă arăt că ceea ce ați aflat în ultima vreme din partea celui ce vă învață din...

Este bine să vă rugați din nou.

(Se face rugăciune cu rezultat – risipirea negativilor)

Au plecat! Emanații negative de la acei ce luptă pentru înăbușirea Adevărului și elimină ideile. Prin voi am întâmpinat neplăceri, prin voi am avut bucurii, prin voi vreau să înving, prin voi vreau să alung minciuna din lumea voastră. Într-o cetate se aflau luptători mulți pe care învingătorii îi sfidau. Izbânda în luptă e grea, e grea. Sfidați... Nu sfidați! Primejdie pentru sufletele voastre atunci când în loc de izbândă înfrângeri veți avea...

Dacă prin faptele voastre și prin elanurile voastre înjosiți pe alții, inima voastră nu se poate ridica. În fața greutăților de ce abdicati? De ce nu ridicați fruntea și nu ascultați ceea ce spune dragostea din inimile voastre? Este o dragoste în sufletele voastre, dar îmbăcsită este și nu puteți s-o lăsați să răzbească afară. Aruncați zgura din sufletele voastre!

Evlavia pe care eu o văd la unii dintre voi și pe care eu știu că se petrece în voi: evlavie să fie în sufletele voastre! E bine că în vremea aceasta de mizerii pământești, sufletele voastre au găsit îndemn și s-au plecat spre suferințele multora din lume. Câștig mare e pentru aceia; dar de ce această indolență? De ce nu vă ridicați sufletele cu toată căldura spre Dumnezeu? De ce așteptați? Ce este? Ani de zile sunt de când îndemnurile mele le rostesc mereu și nu știu dacă pentru voi n-am făcut ce trebuie. Am izbândit să vă aduc în calea acelora al căror reprezentant este aici și inima mea a plâns pentru cei care au căzut.

Feriți-vă să fi atunci când în inima voastră vor rupe zăgazurile și va inunda lumina, lumina, lumina, o lumină pe care e greu de descris. Freamăt, freamăt în sufletele voastre și lumina se zbate să iasă. E așa de greu copii? E așa de greu copii? De ce nu înaintați mereu? De ce vă lăsați? De ce nu ascultați îndemnurile care vi se dau? De ce mereu spre materie? Oh! Dacă aș putea să vă spun! Dacă aș putea să vă arăt ce este în lumea noastră! Dacă ați putea vedea o dată, inimile voastre nu ar mai fi așa cum sunt azi. E așa de greu?

Presupun că în viața voastră ați ajuns într-un moment de restriște și gândurile negre vă dau asalt și nimic în jurul vostru nu vă arată ce trebuie să faceți și gândul vostru zace aici pe pământ și negură e în sufletul vostru și zbucium adânc.

Însă pentru acel care știe că acolo e lumină pentru el nu există restriște, pentru el nu există nimic care să-l atingă. E tare, e tare pentru că în el este credință!

Predați-vă lui Dumnezeu! Predați-vă lui Dumnezeu! Eterna dorință a tuturor celor de aici din rangul nostru. Dacă vi se pare că prezența mea vă produce neplăcere și zbucium, eu pot să mă retrag. Știu că pătimiți din cauza mea și m-a durut când am văzut că ceilalți au încovoiat... au încovoiat grumazul. *Este prima oară când încerc dorința de a întreba dacă este bine să ascuți fără gândire.*

Durerea pe care mi-a produs-o în suflet mi-a trezit și mai mult râvna de a lupta alături de voi să duc la sfârșit ceea ce am început

acum 7 ani. Vreau să vă ajut în evoluția voastră am spus eu și dacă am reușit un pic sunt fericit.

Poate că în atmosfera în care s-au petrecut unele din ședințe s-au strecurat greșeli și nemulțumiri și gânduri mai mult sau mai puțin bune, dar aici prietenia noastră ne-a sudat sufletele. Și dacă cineva din voi a plecat alunecând din cauza influențelor rele din jurul lui, acela este Goga. E bine să asculți, dar întâi gândești și vezi dacă sfaturile pe care ți le dă cineva sunt bune și judeci și afli dacă intenția e bună sau rea și atunci iei o hotărâre. Dar să nu o iei pripit, mai înainte de a judeca tu însuși și de a compara dacă sfatul care ți se dă e bine de urmat. Dar să te lași târât de valurile înlănțurii și de vorbe e o mare greșală, pe care e greu de iertat. E greu de iertat în lumea voastră, dar în lumea noastră este polenul, care cade pe sufletele voastre și îmbălsămează atmosfera cu efluvii de bine, de credință, de iubire, de elan către Dumnezeu, către Isus Cristos Mântuitorul nostru al tuturor celor de aici și a celor de pe pământ.

Frunză bătută de vânt, ar spune poetul și frunză bătută de vânt este sufletul vostru în care palpită de evoluție și în care se zbuciumă toate negurile vieții pământești. Și frunză în vânt e sufletul meu acum, pentru că în clipa aceasta chiar se zbat ideile negre în sufletul celor care m-au părăsit și sufletul meu plânge pentru ei și cere iertare pentru ei lui Dumnezeu. Dacă în viața noastră de pe pământ ne-am da seama câtă importanță are iubirea dintre noi! Dacă te-ai gândi măcar o clipă la viața care te așteaptă și la viața divină pe care poți s-o ai! Ce tristețe, ce întuneric, ce mâl, ce hău e în sufletele voastre!

Dacă aș putea să mă cobor în sufletele tuturor și să le arunc sămânța de credință! Dacă aș putea să adun mai multă lume pe care să-i ridic către cei de sus, inima mea ar fi fericită! Lucrăm și noi așa cum putem! Adâncim și noi așa cum putem! Ridicăm și noi așa cum putem! Și inimile noastre se bucură și se ridică când cineva dintre voi se ridică. Întindem mâinile să-l ridicăm spre noi ca pe un copil. Ce bucurie aș avea dacă aș putea să vă conving cât de bine este, ce fericire este, ce minune este!

Și acum poate că și voi aveți ceva de spus. Poate că și în sufletele voastre zac îndoieli. Poate că vreți să vă ridicați mai mult. Poate că voiți să încercați să veniți spre mine mai mult, mai cu elan, mai cu dragoste.

– Sunt unele chestiuni ce le dorim lămurite. Mântuirea sufletului se poate face numai prin Rugăciunea lui Isus, cum zice concepția mistică creștină, iar Rugăciunea lui Isus este drum de evoluție?

– Asta? Chiar asta vă frământă pe voi? Mântuire! Rugăciunea lui Isus! Mântuirea se poate face și fără rugăciunea lui Isus, iar rugăciunea lui Isus e cale bună, sigură de mântuire. E îndreptată spre cei ce pot să ridice greutatea. Nu oricine poate face rugăciunea lui Isus. E cale de zbucium, e cale de râvnă, e cale grea, dar e aflătoare de lumină.

– Dezlegarea de păcate făcută de urmașii Apostolilor este după legea karmei sau în afară de ea, adică e posibil ca un păcat să fie iertat fără a fi plătit karmic?

– E posibil! Iertarea de păcate este posibilă s-o facă urmașii apostolilor pentru că au harul lor și dacă îndoiala vine în voi este de la „necuratul” (zis).

– Câteva cuvinte despre opera preoților Biriu Victor și Bujor Nicodim?

– Biriu Victor și Nicodim sunt într-adevăr pe drum bun, operă pe care puțini au încercat s-o facă și dacă izbândesc, gloria lor aici, „nu aici la voi, ci aici la noi”.

Este ales pentru mucenicie! E! Am greșit, am spus ce nu trebuia să știți voi. Nu mai spuneți, vă rog.

Biriu Victor este împotmolit, însă alunecă spre lumină. În cercul pe care l-a ales este influență negativă. Pericol pentru evoluția lui. Piedici pentru evoluția lui.

Acum am să aleg pe cineva din cei ce stau în jurul meu, pentru a vorbi ceva și a aduce mângâiere sufletelor ce așteaptă.

– Eu sunt Generalul C. Am venit să-ți vorbesc (plânge și suspină adânc și încetează cu greu). Am venit să-mi văd fiica. În ce zbucium am fost! În ce zbucium am fost!

Întrebat dacă suferă, răspunde:

– Nu mai sufăr, dar îngrozitor a fost. Moarte năprasnică am avut și nu a fost nimeni lângă mine. Zoe, am văzut ascensiunea ta și căderea ta, dar înainte, înainte spre lumină! Încercările prin care ai trecut sunt pentru înălțarea ta. Gânduri de bine vreau să spun în același timp și pentru Marioara mea. M-a durut când am aflat că mi s-au ascuns scrisori în viața mea pe care trebuia să le primesc și care mi-au fost înlăturate. Și mă doare că a fost așa!

– Ce fel de scrisori?

– Scrisori pe care mi le-a trimis sora mea și mi le-a ascuns, și n-am știut că suferința ei avea nevoie de ajutor, și am aflat aici și am iertat-o.

– Mai suferi acum?

– Nu mai sufăr, dar am suferit îngrozitor. Clipele premergătoare sinuciderii sunt îngrozitoare. În clipa în care mi-au zburat creierii nu am știut nimic. Dar până atunci a fost îngrozitor. Asasinat am fost de ei. Mâna lor m-a ucis. Ei m-au asasinat. Milă vreau de la voi, rugați-vă pentru mine.

– Mai doriți ceva?

– Nimic! Milă și rugă! Milă și rugă! În viața voastră nu alungați mila din sufletul vostru. Întăriți-o! Ridică-te, Zoe, ridică-te! Înălță-te spre Divinitate! Încrede-te în Dumnezeu. Biruință în viața ta dacă începi să urci. Mi-e drag și bărbatul tău. Mi-e drag, să-i spui, fiindcă înjosindu-și mândria, calcă pe urmele adânci pe care le-a adâncit.

– Sunt mama lui Ică. Mamă dragă de ce nu m-ai lăsat în preajma ta? Am suferit mult!

– Ce pot să fac acum?

– Nu mai poți să faci nimic. Este în mintea ta claritate și iubire să ai pentru lume și vezi-ți de drumul tău și să nu te lași.

– Dar Dora?

– Dora e bine, dar nu poate veni. Am plecat, mamă.

Mediul se joacă cu mâinile bătând un tact. Zâmbește și clatină fericit capul. După insistente întrebări ni se răspunde cu voce de copil:

– Eu sunt Melania. Nimeni nu știe de ce am venit. Nu e greu să spun de ce am venit (apoi mărturisește). Eu vreau să mă strecor aici în lumea voastră.

Întrebată dacă a venit cu voia lui Antal, răspunde: Da, l-am rugat să mă lase puțin în carne. E bine aici.

– Eu sunt Zenobie!

– Părintele Zenobie?

– Da, eu sunt, dar nu sunt așa de bine!

– De ce? Noi știm că erai bun și blând!

– Eram pentru voi blând, în fața voastră. În inima mea, nu. Gheorghe este rudă cu mine și vreau să-i spun să nu regrete pe nevasta lui. Este bine și este înrolată în tagma celor ce alină durerile

celor mulți și mizeri. Este bine ea. Bine este. Pentru misiune este înrolată. Misiune fericită. Misiune pe care eu aș fi dorit să capăt învoire de ridicare, dar nu pot. Eu nu sunt bine. Am greșit milei!

– Tatăl Margăi este aici și vrea să vorbească, dar e târziu și mediul este așa de obosit! Este bine de el. Bine. Bine...

Mediul este prezentat în fața celor înalți acum și începe plânset, plânset și plânge... mediul de bucurie. E răsplătită pentru că a luptat intens și este încurajată de ei. Este... Acum trebuie s-o deșteptați! Înainte de a o deștepta, de a vă despărți, vă rog să căutați să înțelegeți ce v-am spus.

Predicile ascultate acolo în Biserică! Duceți-vă! Nu întinați biruința! Duceți-vă în Biserică, este datorie pentru voi! Nu bravați!

Înainte! Înainte pentru Isus Cristos!

ȘEDINȚA 21 DIN 3 DECEMBRIE 1956

(Binecuvântează)

Antal este în mijlocul vostru din nou pentru a vă spune lucruri pe care mintea voastră le înlătură. Este aici între voi, este venită în mijlocul vostru pentru prima oară, femeia în care nu aveți încredere și este între voi adusă de mine.

Vine o entitate ce plânge în hohote și spune: Mă doare capul!

E întrebată cine este și răspunde: Mama Antoanetei.

– De ce plângi și ce putem să facem pentru tine?

– Liniște n-am! Liniște n-am!

– Să ne rugăm pentru tine?

– În lumea mea e greu, e o nedreptate. Este vina mea!

– Ricuța te-a iertat!

Durerea persistă în cap. Neodihnă este. Liniște! Am odihnit un pic mediul. Zbuciumul este îngrozitor pentru că dacă în viața voastră v-ați da seama de urmările pe care le aveți în eternitate, v-ați înspăimânta. Este datoria voastră de a pleca capul și a accepta supuși pedeapsa meritată pentru faptele celor ce vă ascultă îndemnul interioare. În fața acestor probleme pe care le-am expus de atâtea ori din nou vin a apela la voi pentru îndepărtarea a tot ce este negativ în sufletele voastre. Și dacă azi încerc din nou să prezint persoanelor ce

le-am adus, este pentru a le arăta calea pe care trebuie s-o urmeze în viață, pentru a nu ajunge acolo unde a ajuns acesta. Este o problemă adâncă aceea de a nu lăsa în voi răul, adâncește inima voastră îngrozitor prin feluritele manifestări în exterior. Și dacă spun aceste probleme este pentru că în rândurile voastre este cineva care a alăturat persoana negativă de sufletul său.

Fiecare dintre noi avem încercări prin care trecem și lipsuri. Este nevoie de ajutorul celor dintre noi care îngrijesc de inimile voastre și dacă nu apelați în rândurile voastre, este natural ca să nimerească celălalt în inima voastră. Prezentați-vă în așa fel în viața voastră ca nimeni dintre voi să nu sufere de atitudinea pe care o aveți.

Mi-e sufletul amar din cauza aceasta, pentru că între fiii mei sufilești se întâmplă manifestări negative. Prin faptul că am încercat să adăpostesc în inimă suflete vinovate am ajuns la perturbări periculoase. Iată pentru ce în dauna voastră sunt silit să părăsesc pentru puțină vreme pe cei ce mi-au fost în sufletul meu dragi.

Este bine să aflați că dacă plec între voi vreau să fie ce am semănat. Este grea sarcina și între voi există efluvii pe care eu n-am putere să le alung. Și este în viața voastră adâncă problemă. Este acțiune negativă în fața mea. Este apropiere îndrăzneată a celui negativ și dacă în jurul vostru este înflăcărare de patimi, ardeți! Ardeți!

Plecați-vă capetele și adânciți ce v-am spus de atâtea ori și pedeapsa voastră este dintr-o dată prescurtată, dacă prefaceți în voi adâncurile voastre. Cinste celui care, plin de cucernicie a venit în această ședință și laudă lui pentru că dacă între voi se află mizerii este și luminează în sufletul unora și pentru ei, mângâiere este în inima mea. Dacă în jurul vostru ispite sunt, de ce nu le eliminați și de ce îngroziți eternitatea cu miasme puhave?!

În cinstea celor ce au venit aici, în preajma mea, am să mărturisesc ceva. Este... Nu mai spun. Fiindcă vă interesează chestiunea Ilie eu vreau să vă spun că este întrebare prețioasă pe care încearcă să o lămurească. Mediul este... nu are putere.

Este întrebare pe care vreau și eu să vă spun. *Ilie este cu Antal prin suferința în care a ajuns.* În fața lui am depus (mediul nu mai are putere)

Este bine să examinați în trecere ceea ce v-am spus. Prin faptul că în jurul vostru au intervenit, să se apropie exemplare merituoase, încercați prezentarea evlaviei în adâncurile voastre pe care încercați

să le dominați! În inima voastră să nu existe invidie, nici ură. Mai bine să nu spun. Pentru că... în fața mea este...

Întrebați precis, ce vreți?

– Dacă pentru ridicarea spirituală a celor ce nu sunt în cercul nostru poate fi utilizată în prima etapă Clementina.

– Clementina este indicată pentru cei ce caută în întuneric și lumina vine în ei mai târziu. Multă îndoială în inimile voastre. Îndoiala vă închide zărilor. Iau cu mine pe cei din jurul meu și plec!

ȘEDINȚA 22 DIN 21 APRILIE 1957

Antal este azi din nou în mijlocul vostru și caută ca prin buna înțelegere să armonizeze cercul pe care vrea să-l conducă, îmbogățit cu persoane ce a vrut să le adăpostească în inima lui. Și dacă între voi a fost asprime în vorbărie, dezunire între voi, lipsă de armonie, acum Antal caută să vă învețe ce importanță are dragostea pe care voi o nesocotiți. Prin faptele voastre aduceți răul în voi, iar dacă prin inimile voastre nu pătrunde lumina, infern va fi în voi.

Ispitele din jurul vostru vă fac să nesocotiți învățăturile primite. De ce nu îndrăzniți pentru mine, pentru Dumnezeu. Dacă în casele voastre nu este liniște este cauza infecțiilor satanice și dacă inima voastră nu se miluiește, vina este a voastră. Am chemat aci persoane străine de voi și armonizarea eu vreau să se facă, pentru că în cercul meu sunteți donați, dați. Apropierea voastră am făcut-o eu.

Ce greu este! Este printre voi cineva care nu crede. Eu nu am puterea să arăt minuni pe pământ. De fapt în această zi vreau să pun bazele pentru începutul unui nou ciclu de învățături. Și dacă între voi se află îndoieli eliminați-vă. Nu pot să vă arăt mai multe. În lumea voastră se petrec atâtea minuni pe care dacă ochiul vostru le analizează și mintea voastră le pricepe... fericite pentru acela!

Nu sunt în stare să manifestez ceea ce vreau eu, toată vremea să vă mângâi. Dacă în inima voastră este egoism, eliminați-l pentru totdeauna.

– Este suferință lângă mine și această suferință este pedeapsă din trecut. Mama ta! (Ionel îi dă mâna și afirmă că e cuprins de o puternică căldură fluidă).

– (Suspină) Credința! Lumina în inimă! În inimile voastre doresc să fie lumină. Dacă dorește cineva să întrebe.

– Ce este cazul Elenei și Victor?

– Este nevoie să acceptați părerea pe care a presupus-o mediul. Dacă problemele pe care vi le puneți denotă subtilități, e bine să manifestați prudență. Este alcătuire de energie nefavorabilă celor înălțați în ierarhie. Dacă în aceste probleme există mirajul este negativ interpretat. Este nevoie de explicații mai multe? Este înțeles, este prea străveziu, meditați!

– Ce este cu Marian?

– Marian! Marian este căzut. Marian este alterat, a manifestat negativ în viața lui intimă și este anulată misiunea avută. Este încă influențat de entități negative, negative, negative. Este înțeles?

– Rândul trecut ai adus pe cineva cu tine. Vrei să spui ce a fost?

– Mereu aceleași întrebări! Eu atunci am voie să primesc pe cineva când este adus aici. Este aceeași problemă care a făcut pe acei ce au părăsit acest cerc, crezându-se înșelați, când așteptând să vorbească persoanei pe care a dorit-o nu am avut-o; s-a eliminat singură prin faptul că a avut în vedere persoana pe care a siluit-o moral și prin faptul că nu a vorbit cu ea, a părăsit cercul.

Și aceste întrebări pe care îndrăzniți să le puneți și să le cereți mereu, nu le accept decât în cazurile când eu am spus.

– Ce este cu cazul Sorica? Ca să nu mai rătăcim. E aceea care ar fi condusă de către Sfântul Simeon Stălpnicul?

– Este! Este! Este! Înțelegeți că nu vă vreau din ceata celor înșelați. Cine vrea crede, cine nu, este pentru voi decepție. Este și nu vreau să vă înșelați.

Prudență! Fiți atenți! Crâncenă luptă pentru voi, crâncenă! Din luptă ești învins sau învingător! Dacă în lupta voastră nu încercați să fiți atenți, îngenuncheați. Într-adevăr, dacă ne gândim la cele ce se petrec în lumea voastră este greu pentru voi să alegeți ce e bine de ce e rău. Atâtea manifestări pe care le-ați trăit, zdruncinatu-v-a echilibrul sufletească și dacă nu eliminați aceste gânduri este prăbușire în voi. Dumnezeu este în voi! În voi! Îngenuncheați în fața Lui, rugați-vă și alungați din mintea voastră ceea ce nu urmăriți nimeni cinstit. Înșelare e pretutindeni în lumea voastră. Greu să alegeți, greu pentru voi și victorie pentru cel ce biruie.

Întristare în sufletele voastre. Înțeleg, dar nu înșelare, nu înșelare! Înșelatu-v-ați de multe ori, Antal v-a arătat drumul și știu că n-ați mers înapoi. Măhnirea mea este că nu căutați unire între voi, dragoste, eliminare de egoism, frumusețe divină, armonie. Înaintați pe drumul meu și nu vă lăsați târați de întuneric. Predați-vă, înăbușiți instinctele rele. Luminați-vă inimile pentru ca să alungați întunericul din voi și marea izbândă va fi în inimile voastre și în inima mea, pentru că eu sunt acela ce vă ocrotește. Întreaga viață Antal a fost cu voi și ocrotire v-a dat. Înșelare nu v-a dat, pentru că înșelarea e pericol, pentru că înșelarea vă duce în hău, crezând că mergeți în Lumină și Lumina este numai acolo unde este întreaga Divinitate.

Inimile voastre se frâng pentru cele ce spun cu în seara aceasta. Este durere, dar din durere iese lumina. Durerea ridică pe om, luminează și încântă inimile noastre, a celor de aici din lumea noastră, pentru că numai prin suferință se căleşte inima voastră. Inima fără suferință?! Fericit cel ce suferă pentru că fericit va fi și voi credeți că fericit este cel ce nu suferă și căutați să îndepărtați suferința de la voi.

Lumina din voi e încătușată prin viața materială care duce pe fiecare din voi până acolo încât nu mai vede lumina care coboară de sus peste toate sufletele și se bucură de haine, de bucate, de case, de mâncări, de fală și de tot ceea ce este murdar în lume și sufletul rămâne împotmolit în mâl. Și vai aceluia!

Și inima noastră plânge când vedem pe unul ca acesta căzând și căutăm să-l ridicăm. Și sunt unii care se ridică, puțini zăresc un pic de lumină și iarăși sunt atrași de materie și cad în bezna întunericului și sufletele noastre plâng pentru fiecare.

De acum vă rog să nu cădeți! Ridicați-vă! Antal e cu voi și sunt pentru voi și vrea să strângă în jurul lui cât mai mulți dintre cei ce devin lumină. Misiune grea și pentru mine. Și dacă v-am ales pe voi e pentru că aceștia ați fost mai apropiați de inima mea și dacă dintre voi sunt și din cei care se duc, e din cauza lor. Îi atrage pământul, nu văd lumina. Au din când în când câte o licărire și pleacă apoi din nou pe drumuri de mizerie.

Este lângă mine cineva care vrea să mă întâlnească în lumea mea. Ridică-te! Înălță-te! Eu te caut, eu te ajut. Ridică-te și Antal va fi văzut. E greu să urci? Nu e greu. Încet, încet urci și urcând, eu voi coborî spre tine și ne întâlnim în drum spre mine.

– Ce e cu Alexandru?

– Este identic. Salvați un suflet care este. Nicușor, Nicușor nu vă crede. Vorbiți-i încet, încet, mângâiați-l. Nu bruscați, nu direct. Mi-e milă de el. Este în cercul negativ. Este împotmolit. Se va ridica.

Gânduri negative în jurul meu. Este o problemă destul de delicată pe care am pus-o și vreau s-o lămuresc. Nu credeți! De ce nu credeți ce v-am spus? E atât de tare influența? (negativă) De ce umblați cu fenomene periculoase pentru voi? Este periculos pentru cei din jurul lor, căci influențează și elimină influența celui adevărat!

Pentru cel ce stă vizavi de mine și se gândește e pentru că nu e iubire. Iubire să fie pentru toată lumea. Este dragostea pe care o recomandă Isus și nimeni nu o aplică în jurul său. E fratele nostru. Este nevoie de ajutor nu de învinuire. Greșește, ajută-l! Este încercare pentru el și nu trebuie doborât. Ajută-l Gheorghe!

Bravați-vă! Este nevoie să plec?

(Tăcere prelungită)

Tăcerea voastră, gândurile voastre le urmăresc. Este neplăcut pentru voi ce v-am spus, dar este prețios pentru voi și în viitor va fi mulțumire pentru Antal. Este învinsă pentru mine acum necredința!

Să pună acum fiecare câte o întrebare.

– Ionel: Dacă cei vechi au înaintat ceva?

– Înaintare înceată, dar înaintare.

– Olimpia: Dacă sora merge pe un drum bun sau nu?

– Aleargă nălucirile. Tică nu e bine, să fie lângă tine. Este întârziere pentru el. Determină-l să te părăsească. Pentru tine de asemenea, mai târziu, este influență negativă. E nevoie pentru el să stea acolo unde trebuie. Încearcă de-l convinge. Pedepsă este asta pentru a sta aici. El nu poate înainta. Îl ții pe lângă tine și nu înaintează.

– Dacă s-a mai ridicat din întuneric?

– Pentru rugăciunile tale e mai bine.

– Mioara: Ce pot face pentru Alexandru?

– Îndrumare, rugăciuni pentru ridicarea lui e bine să faci. Să mergi în preajma lui și să-l observi, pentru a nu-l înclina spre pericolele vârstei.

– Gheorghe: Sufletele, care vor să plece de la biserică, e bine să le lăsam sau să stăruim ca să se întoarcă?

– Sunt plecate din cauze negative. Este bine pentru ei aici la voi. Plecarea lor este repudiată de lume, dar nu vor veni înapoi. Lăsați-le!

Vor veni înapoi cei ce vor înțelege. Plecarea lor nu este determinată de motivele invocate.

– Mioara: Dacă e adevărat ceea ce i s-a spus despre Coca?

– Nu este adevărat! Înscenare negativă! Nu e adevărat! Profitând de faptul că sunteți îngrijorați v-a spus ceea ce voi ați crezut. A făcut aceasta și pentru a intra în cercul negativ în care ați căzut și pentru care vă rog să faceți toate eforturile pentru ieșirea voastră și a celorlalți.

– Mioara: Ce să fac să fie liniște mereu în casă?

– Moderație în manifestările tale: blândețe, milostenie pentru cei de lângă tine, multă mângâiere, căldură, dragoste, armonie, evlavie. Egoismul înăbușiți-l! Mireasmă adamică sădită în inima voastră. sădiți și Antal se va bucura.

– Vasile: Dacă mă aflu pe calea cea bună?

– Bună, dar atenție! Atenție! Atenție! Mergi pe drumul tău cinstit înainte! Nu aluneca în stânga. Drumul tău este lumină, lumină mai târziu. Acum nu, dar învinge și îmi mângâie inima ce este în preajma inimii tale

– Ricuța: Dacă mama mai suferă?

– Nu mai suferă, dar liniște nu are din cauza voastră. Este zbuciumată din cauza nearmoniei dintre voi. Liniște mare. Este bine să te rogi pentru ea mai mult și lumânări aprindeți la mormântul ei.

– Dudu: Dacă am fost primită cu bine?

– Ești bine primită între noi și slavă lui Dumnezeu, care ne călăuzește. Este dorința mea cea mai adâncă și vreau să realizezi ceva etern. În jurul nostru să fii și unul pentru altul și inima mea se va înălța pentru biruință. 'Studiază, este necesar!

– Zoe: Cum sunt judecată?

– Faptele fiecare le facem aici pe pământ. Regretul este important. Fiecare avem poftele și păcatele noastre. Este bine să mergi pe drumul pe care l-ai ales. Inimă mai multă pentru problemele acestea. Ridică-te! Înălță-te! Este ceea ce a dorit părintele tău. El vede ce este în viața ta aici și vede și ce e la noi și inima lui este îndurerată pentru tine. Pocăință, întoarcere la Dumnezeu pentru mântuirea ta. Fiecare greșim. Este o clipă când începi să regreti și, prin întuneric răzbate la tine lumina, dar, apoi, vine iar întunericul care înăbușe toate pornirile bune. Dă drumul luminii și înainte, sus, sus, sus!

– Dorina: Este bun drumul pe care merg și cum să-l conving și pe soțul meu?

– Bine, bine și ridică-te pe tine întâi. Soțul tău nu merge bine, este înăclăit de materie. E bine pentru el să asculte. Povestește-i, încânta-l! Roagă-te, poartă-te așa ca să vadă schimbare în tine și va veni și el cu tine.

– Costică: Dacă cele întreprinse de mine sunt bune?

– Inima ta ascultă îndemnurile mele, dar în preajma ta este dușmănie și ea ți-a creat încurcătura în care te afli. Este iertare pentru tine! Mergi înainte, făcând bine! Nu atinge pe nimeni dacă poți și Dumnezeu va asculta rugăciunea și te va ierta. Ești înconjurat de dușmani. Inima ta este bună, dar milă n-ai multă. Să ai de cei din jurul tău și este ajutorare pentru tine. Este o problemă grea. Mergi înainte, nu poți scăpa! Ești prins! Înainte Costică!

– Ilie: Cum să te întâlnesc?

– Ești grăbit? Prietenii mei erau trimiși de mine înaintea ta.

– Cine e Fărcaș?

– Este prietenul meu, mai mic ca mine cu un rang.

– Cum am să te cunosc?

– O să mă vezi!

– Când?

– Acum nu. Ridică-te! Nu în spațiu. Alergăturile tale mă distrează. Câștigul tău este mare pentru tine, dacă mergi pe drumul acesta. Nu în spațiu, pe drumul acesta.

– Ionel: E bine să continuăm ședințele noastre?

– Da! Creștinism adânc! Evoluție creștină! E drumul vostru. Acum ați ajuns aici, conduși. Veți înainta, dar e muncă, muncă grea.

– Ionel: Dar pentru cei noi, nu e nevoie să repetăm cele făcute până acum?

– E bine să citească în particular chestiunile celelalte. În ședințe din imboldurile creștine: milă, iertare, blândețe, citit studiul asupra sufletului și iubire, multă iubire între voi.

Trebuie să fiți uniți pentru că în inima mea sunteți uniți, între voi nu sunteți. Dezbinați sunteți și mă doare, că nu pot să vă cuprind în inima mea, pentru că ieșiți afară din ea, neunirea voastră mă doare.

– Ce e cu mediul?

– Merge bine deși... dar nu mai spun. Pentru că încep să mă pregătesc de plecare, vreau să vă dau ultimele sfaturi, pe care știu că nu le veți asculta:

Păziți-vă de indiscreții! Nu spuneți nimănui ce facem aici. Este bine pentru voi. Nu ascultați uneltirile celorlalți. Gândiți-vă mereu la Dumnezeu. Alungați minciuna, alungați egoismul. Blândețea asimilați-o! Bunătate, multă credință, iubire mai ales! Iubiți pe toată lumea, iubiți pe fiecare oricât de umil și de necăjit. Imaginați-vă că voi ați fi în locul aceluia. Să vi se rupă inima și să plângă inima voastră pentru cel în suferință și să dea ce poate. Este bine să spulberați calomniile, ce s-au aruncat între voi. Armonie vreau! Iubiți-vă! Nu mai întunecați lumina pe care v-o arunc în suflete mereu. Lucrați! Binecuvântați pe Dumnezeu! Ștergeți rușinea din voi, din gândurile voastre. Fiți miloși! Nu murdăriți imaginea divină! Munciți! Infamul păcat eliminați-l și Antal va veni din nou să vă examineze. Voi întreba ca la școală: Ce ai făcut? Unde îți este progresul? Și fiecare va da socoteală de ce face și nimeni nu mă va da de rușine – cred. Fiți blânzi! Iubiți-vă! E tot ce vă cer!

– Paul: De ce nu vii mai des între noi?

– Este întrebare adevărată, cinstită! De ce nu vii mai des? Este bine pentru voi să vin rar. Des se bagatelizează. Este bine pentru voi să lucrați. Trebuie să cer roade și roadele se cer în timp. E bine să creșteți încet, nu repede. Nu se poate, fructele se coc toamna.

Este bine să mă ierte cei pe care i-am supărat și dacă am fost puțin aspru, e pentru binele vostru. Și poate că, în viitor, voi chema și pe cei ce-i doriți, dar nu mereu, mereu. Fiecare va vorbi pe rând cu cel pe care-l dorește.

Și acum, din nou, dragii mei copii, vă las cu bine! Inima mea se desparte de voi și vă dorește spor în munca voastră, pe care eu o doresc cu roade multe și gustoase.

Vă las, ne vedem mai târziu... Munca voastră vreau să fie plăcută.

ȘEDINȚA 23 DIN 30 OCTOMBRIE 1957

Smărăndița geme îngrozitor, zbătându-se (contractări). După liniștire spune:

– Mi-am dat seama prea târziu de ceea ce am făcut. Mi-e milă de cel pe... Mi-e milă de mine, mi-e milă de mine, mi-e milă de mine! (Binecuvântarea)

- Antal în mijlocul vostru prezintă sinuciderea elevei Serafim Smaranda. Exemplu pentru suferințele pe care le vor avea toți cei care își vor lua zilele. Înlături, înlături mizeriile din viață, alte mizerii în lumea de dincolo. Dacă în viața voastră nu căutați să ajutați pe cel ce e în suferință, este contribuția voastră în ucidere. Exemplul vostru! Exemplul vostru! Exemplu în viața voastră avutați și exemplu mereu în preajma voastră și inimile voastre împietrite sunt și ajutorul pe care trebuie să-l dați, îl refuzați pentru egoismul vostru, pentru satisfacerea oarbă personală și ajungeri în mizerie. Eleva Serafim Smărăndița, sinucisă din cauza egoismului și manifestărilor perverse ale pretenșilor învățători. Este destinul ei din trecut și viața ei repudiată este.

Instinctele primare domină în mintea voastră și stimulează asasinatul. Este în mintea voastră prefăcătorie și biruință este dincolo, pentru că dacă urmăriți calea inversă ajungeți incapabili de evoluție. Este barieră între trecut și prezent. Prefăcut-ați inima voastră!

Vine cineva pe care am chemat-o. (Se roagă)

- Eu sunt Elena. (dă din cap). Elena, Elena sunt! Am ieșit din viață. Eu vreau să vă rog ceva. Eu sunt Elena, menajera regretatului... (mângâie pe cineva) Re... mereu vreau să spun. Nu pot. Mă oprește... Plec.

- Mihai Stănescu: Am suferit destul în zilele când am fost îngropat, zile pe care nu le voi uita niciodată. Eram încă în viață. Nu murisem încă, nu murisem încă! Icoana voastră, plânsetele voastre mi-au rănit inima. Este adevărat că nimeni nu este vinovat. Nu! Regretele pe care le aveți sunt inutile. Iertare pentru toți. Cecilia este lângă mine și este îngrozită de mine. Mereu mă evită. Evită-mă! Iartă-mă! (semn cu mâna) Se pare că în mintea voastră este întuneric și petreceri în beții și când venim aicea este suferință multă. Ce păcat că nu știm dinainte aceste minuni, pe care putem să le culegem în viață. Este nevoie de îndrumare, pe care în viață nu vrem s-o primim. Izbândă pentru voi, care învățați în lumea asta, ceea ce avem aici. Este bine să știți deci, pentru că aici e greu pentru noi cei ce nu știm nimic și este bine să evitați întunericul. Eu pe tine te iert! Pe Sandu îl iert! Pe toți pentru că singurătatea mea, mare era! Eram singur și eram părăsit de... (plânge)

- Antal: Este printre voi acum mahnire mare pentru observațiile pe care vi le-am făcut de la început și pentru că vina voastră nu este

mică, vreau să vă arăt în câteva cuvinte în ce constă. Chemat-am în seara aceasta lume nouă. Este pentru a vă pătrunde în suflete de puterea din voi, pe care este nevoie s-o valorificați. În lumea voastră este boală, este boală! Mizeria din sufletul vostru este boală. Nimeni nu este sănătos. Chematu-v-am în jurul meu pentru a însănătoși pe cei ce vor, pe cei ce vor. În mâna voastră stă puterea de însănătoșire. Este greșală mare în purtarea voastră. Eu am adus în inima voastră ceea ce credeam că veți îndemna pentru...

Este lipsă de energie.

În faptele voastre, pe care le-ați învăluit în beznă, vreau să...

Concentrați-vă puțin, încercați...

În primăvară plecat-am dintre voi cu speranțe și toamna nu am prea bune rezultate, Între voi este dispreț, nu aveți inima prefăcută în bucurie și faceți din inima voastră infern. Este într-adevăr, este într-adevăr misiunea voastră să iubiți pe cel de lângă voi și este ne... E greu! Prevăzută-am ceea ce se întâmplă... Este greu...

Iubirea dintre voi scade pe măsură ce trece timpul, în loc s-o încălziți. Inima vi se răcește pe zi ce trece și sunt îndurerat. Este între voi dezacord, dezacord. Prin faptele voastre dați loc la discuții și sentimente negative. Izolați în cercul vostru, fiecare disputați întâietatea în fața mea și nu este pentru plăcut... Discuții negative, înfruntări, certuri, dispreț, din partea unora ură – nu, ură nu – dar o răceală, pe care o manifestați în zâmbete prefăcute și Antal este îndurerat. Dacă în mintea voastră, dacă în mintea voastră m-ați aduna, eu în lumea mea aș fi în fericire pentru rezultatele avute! Antal e în inima voastră în urmă, în afară de inima voastră. Eu nu sunt în inima voastră, fiind, este... În inima voastră pretindeți că sunt. Este spectacol Antal! Este distracție!

Sunt în cercul vostru câteva exemple prețioase și vreau să aduc acestor suflete elan, pentru făurirea idealului pentru care vreau să fiți toți făuritori. Eram însărcinat să aduc persoane în plus. Eu am respins. Este nepotrivită adunarea de manechine. Elanul meu s-a topit. Satan îmi ia elevii. Eterna luptă între Bine și rău.

Încredere nu aveți. Elan scăzut. Biruință vagă. Este vreme îndelungată de când vă cresc și rezultatele sunt negative – proporțional cu eforturile pe care le-am făcut. Megalomania dintre voi mă înspăimântă! (Energie! Este debilitate în mediu)

Pentru că am avut rezultate infructuoase este bine să mă depărtez. Sunt persoane între voi care au dat înapoi mult. Inima mea este rănită. Manifestări negative între persoane. Este luptă și lupta trebuie să fie crâncenă, dacă vrei să reușești. Este munca mea de ani de zile irosită; din ce în ce mai scăzut. Este între voi discordie. Ce pot să fac? Răspundeți voi! Ce să fac pentru voi? Ce rețetă îmi dați? Gândiți-vă și eu fac, de se poate face!

– Vasile: Este zbucium între noi, am fost răi toți, dar te rugăm să mai faci totuși o ultimă încercare.

– Ionel: Aceași rețetă.

– Goga: Să vii mai des și să ne spui mereu.

– Antal: Este vreme îndelungată de când mereu același lucru.

– Paul: Să vii mai des și să nu ne părăsești.

– Antal: Și mie îmi plânge inima la gândul părăsirii, dar ce să fac?

– Paul: Să aplici pedepse celor care greșesc.

– Antal: Greșiți cu toții! Este greșală, dar nu vreau indolență. Nu pentru greșeli grave, ci pentru nepăsare. Nu vreau manechine, vreau elan. Este înspăimântător dacă vă gândiți la rezultatul vostru și regretul când veți trece aici la noi, unde munca e însutit mai grea.

Este în mijlocul vostru, este Gina! Vreau s-o îndemn pe drumul drept pe care mergem noi și persoane sănătoase nu avem aici. Bolnavi sunteți cu toții și vindecare vreau să dau și să mă ajutați!

Ce spune Maria? E nouă! Vreau să te antrenez și pe tine, cu toată bunăvoința, cu toată bunăvoința.

De aceasta v-am chemat în mijlocul nostru, pentru alegerea voastră între noi.

Părintele este aici! În numele bisericii, ce spune?

– Să te rogi pentru noi, ca să putem lupta și alunga pe satan și fiecare din noi să ne rugăm pentru toți.

– Antal: Bine zici! Indianul?

– Doresc mai multă apropiere și tu ești prea sus!

– Ești tu prea jos. E drum greșit... În inimă mai mult adună. E greșit în drumul tău ceva. Vei găsi mai târziu. Nu spun. Nu pot. Este liber arbitru. Alege ce crezi.

– Te rog să-mi spui!

– Ilie... mai târziu.

– Antal: Acum să răspundem unei prietene, pe care suferința... E vorba de copila, pe care Dumnezeu a însărcinat-o cu îngrozitoare

suferință. Este, e greu de spus, e crâncenă durerea mamei. Este îngreunată operația din cauze externe. Este târziu! E prea târziu! Îngreunări și este prea târziu! Amânare. Menajeaz-o! Ce să facem?

Eu am luat hotărârea de a dizolva cercul Antal. Cercul Antal, început acum 9 ani, pentru sinuciderea și zbuciumul în care erai în urma sinuciderii unui frate și cercul este închis prin sinuciderea unei surori a noastre. Este metodă greșită?! Eu greșit-am metoda!? Adunatu-v-am din toate punctele pentru a însănătoși sufletele voastre și rezultatele sunt cele pe care le vedeți. Elan puțin. Printre voi sunt și elemente bune, dar nu vreau să vă laud și nici nu spun pe nume. Și pentru că eu, pentru că în urma examenului ați căzut și pentru că elevul, care este pe cale de prăbușire i se mai pune o singură întrebare, de răspunde e trecut, nu răspunde, e repetent. Eu fac întrebare elevului ce este pe cale de cădere. E ultima încercare pe care Antal o face!

Nimeni nu mai este elevul lui Antal! Nimeni nu mai este copilul lui Antal! Nimeni nu mai este lângă mine și mă doare inima de părăsiri! Și acum încercarea din urmă. Cine vrea să meargă pe drumul curat, cine vrea să lupte, cine vrea să se ridice, cine vrea numai, este încercare pe lista ce se va deschide de la 15 noiembrie la 1 decembrie.

Este timp de gândit, cine poate, cine nu poate nu vine pentru ocuparea scaunului. În ziua de 30 noiembrie lista se închide. De la 1 decembrie – organizarea. Este ultima încercare, nu uitați! Nu înscrie nimeni manechine! Cine lucrează să încerce, cine vrea energie să lucreze. Dintre toți înscrișii se aleg trei bărbați. Dintre toți, alegeți trei! Nu! Trei! Nu este cercul Antal! Dacă se înscriu: Ionel, Vasile, Paul, vor veni. De se vor înscrie ei vor fi. De nu se vor înscrie, ce rămâne gol se va completa prin alegere. Nimic fără învoiala mea.

În luna decembrie este organizarea: ce se învață, ce se explică, prin vot secret, sugestii din masă, coordonare, propunerea celor trei, aprobare și executare. Este asentimentul vostru? Este încercarea din urmă! Și de îndrumarea mea pe care...

Vreau să aleg conducător suprem peste voi... Este preotul Vasile.

Voi nu sunteți cercul Antal! Dacă pe drumul vostru cucerți succese și munciți într-adevăr bine, Antal vine în inima voastră. Antal vine în urma voastră și prezintă celui de sus pe elevii săi.

Scrierile, pe care le faceți, traduceri sunt bune. Este muncă răsplătită, muncă pe care v-o doresc rodnică și spornică. Fiecare va munci, cot la cot, unul cu altul, dar nu umpleți locurile dacă n-aveți râvnă, dacă e îndoială, nepăsare. Ce fericire așteaptă pe cei ce vor învinge!

Și dacă în urmă, văzând râvna celor înscriși – țineți minte, nu umpleți locurile ca până acum, munca, lucrul – Antal va reface cercul, numai dacă rezultatul este adevărat.

De ce nu îndreptați, de ce nu îndreptați ochii voștri spre lumină! Unii nimic n-au avansat. Îngenunchere, cruci, nimic dacă în inima voastră rămâne gunoi.

Centrul Antal nu mai este, dar Antal călăuzește sufletele ce muncesc de sus și depinde de voi dacă ne mai vedem în lumea asta. O lună de pocăință, de întrebare, de control. Cine nu are putere, să nu meargă. Am nevoie de elanuri vii. Regret slăbiciunea mediului.

Este târziu. Despărțirea mea este dureroasă. Ani de zile am fost în mijlocul vostru și îndrăgitu-v-am. Plec în lumea mea. Durerea mea este mare. Este în puterea voastră să mă chemați sau definitiv să rămân în tăcere. Celor ce se înscriu le urez spor la muncă și dragoste, multă dragoste între voi.

Acei care se vor controla și vor vedea că nu pot să aibă pentru cel de lângă el iubire, puțină iubire măcar, să nu se înscrie. Este singura condiție care se pune: Iubire pentru aproapele tău. Disprețul înlăturăți-l! Frați sunteți!

Cine poate, bine, cine nu să nu mai semene discordie. Eliminați bârfeala, clevetirea! Eliminați minciuna! Curat în față spuneți adevărul! Greșală este, se iartă. Sigur, vor fi și din cei ce se vor îndoi și vor zâmbi. Îi cunosc. Păcat este! Citiți caietul, vedeți ce este realizat, examen de conștiință. Eu în zadar am vorbit! Aștept rezultatele noii organizări. Voi urmări de sus munca voastră.

Îndurerat plec! Analizați și vedeți! Este inutilă venirea mea des. Preoți aveți în biserici, care în fiecare zi vă învață de bine. Câți urmați cele spuse de ei? Câți merg pe drumul trasat de preoți?

Clevetirea este mare păcat, desființați-o în grupa voastră! Munciți sincer! Nu este glumă! Nu înaintați acum, regretul este amar! Este ocazie unică pe care o aveți și n-ați profitat de ea. Cercul Antal nu este cerc de spiritism! Este favoare pentru voi, când aduc pe cineva, dar nu este meneslic. Greșală cine a crezut așa.

Urez multă judecată. Analizați-vă, pătrundeți-vă, nu glumiți! Nu este joacă, este viitor înălțător pentru cei ce reușesc. Și chiar dacă nu reușesc toți, elanul, munca este răsplătită. Este! Este! Chiar dacă nu realizați mult, dar râvna, munca! Munciți, munciți! Ajutați și pe cei de lângă voi, nu-i sfidați! Este fratele tău! Poate dincolo e mai sus ca tine, de ce-l sfidezi?

Iubire, iubire, smerenie!

Încă o dată, regret despărțirea, regret despărțirea. Eram cu visuri frumoase pentru voi și n-am cules decât amărăciune. Satan îmi ia copiii. Satan mi-a luat copiii. Întoarceți-vă, întoarceți-vă copiii mei! Nu vă lăsați amăgiți! Se pot înscrie și noi, cei ce vor să muncească sincer, nu locuri ocupate.

Ah! Ce puțini vor fi! Nu vă jucați! Nu vreau să repet povestea Antal. Puțini ați fost, am adunat mai mulți din cei bolnavi. Nici unul nu e sănătos și nu vreți să vă faceți sănătoși. Dacă medicul prescrie medicamente și bolnavul le refuză, cine este vinovat?

Dragii mei copii! Mă doare inima că plec dintre voi, dar voi m-ați gonit. Purtarea voastră m-a alungat. Presărați dragostea voastră în lumină. Respingeți uneltirile satanei. Teamă de ce aveți? Antal v-a vegheat ani de zile. Antal vă veghează de sus și de acum înainte, dar în mijlocul vostru nu mai vine decât dacă purtarea voastră și munca voastră îi va face loc printre voi. Inima mea se depărtează dintre voi. Presar pe creștetele voastre mireasmă. Antal pleacă și inima i se frânge copiii mei!

Plânge sufletul meu! De ce n-ați fost cumiți?

Copiii mei, vă las cu bine!

ȘEDINȚA 24 DIN 23 MARTIE 1958

Ales-am ziua aceasta pentru mărturisirea pe care o aveți, „Cristos a înviat”! și minunea aceasta era căutată de mine în sufletele voastre.

Din pricina atâtor zbuciumări, pe care le-ați avut între voi, am fost nevoit să mă întorc din drumul meu, pe care l-am făcut pentru voi în lumea aceasta de mirosuri neplăcute, de mirosuri neplăcute pentru mine. Dacă prin faptele voastre m-ați îndepărtat, vin totuși

lângă voi și mă alătur încercărilor grele pe care le veți trece fiecare dintre voi. Acestea sunt ideile pe care voiam să le spun rândul trecut și pentru că plec în depărtări penibile, vreau să aduc mângâiere pentru lipsa mea dintre voi.

Eram sigur că nu veți reuși în drum, în încercarea pe care v-am cerut-o de a vă aduna și a lucra împreună, pentru că dintre voi lipsește dragostea. Nimeni n-a întâmpinat rezistență din partea celui rău. Problema pe care vreau s-o pun astăzi este de a vă supune unul celuilalt. Nu întinați mireasma dragostei din inimă. Evlavia sufletelor voastre e deficitară. Nu o îmbărbătați mereu...

Eu vreau să cunosc din capul locului pe cei care luptă până la învingere. Predați-vă, predați-vă și nu mai prefaceți viciul în virtute! Merge greu pentru că este mereu lipsă de încredere și mereu, mereu ne iubire. Nu-i armonie, nu-i dragoste între cei prezenți. Prefacerea sufletelor se face cu elan și credință. Este nevoie de multă prefacere în sufletul vostru și nu am puterea că nu aveți elan și credință. În preajma voastră sunt acorduri negative și dacă încercați să vi le rezolvați singuri, înapoi vă situați.

Între voi sunt persoane pe care nu le aud încercându-se să merite severitatea mea, dar sunt printre cei de față și din cei ce mereu înapoi se situează pentru că nu vor, nu vor să se ridice din mocirlă, din exaltarea prefăcută în biruință. Pentru că nu am reușit în încercarea pe care am pregătit-o, pentru cei ce mă urmează, pentru ca să urmeze pe satan, mă dezlipesc de voi; eu vă rog să nu mai veniți aici pentru a asculta sfaturile mele și las totul la preferințele fiecăruia dintre voi. Cei care vor binemerita, când îi voi mai regăsi așa cum se va descătușa sau încătușa de mizeria ce plutește în atmosfera voastră, vor primi răsplata și dacă nu găsesc pe nimeni, plec singur.

Înfrângere, înfrângerea pe care o sufăr cel mai mult, sunt eu. Eram în bună încredere și nu am încercat nimic pentru mine, care ar fi putut să mă înalțe. Pentru lupta mea am fost lăsat singur.

Printre voi sunt puțini cei ce vor să-mi urmeze sfatul și pentru cei ce calcă legile sunt pedepsit. Și meritam puțin. În fața voastră eu nu sunt nimic pentru că îndată ce plecați, eu sunt respins prin atitudinea și faptele voastre și nimeni nu se gândește că plăcerea în lumea aceasta este exact ceea ce este infern în lumea cealaltă.

Plăcerea este mizerie, cădere în adâncime, în întuneric. Plăcerea voastră este satanism pentru noi. Plăcerile sunt hăuri de întuneric și

umbră satanică. Plăcere în toate actele voastre. Urmăriți plăcerile, urmăriți petreceri, urmăriți desfrânarea, urmăriți dragostea de cele lumești, prefăcute în lacrimi și suferință mai târziu. Nu aveți înclinare către cele de dincolo decât când mințile voastre se întunecă de durere și suferință. Inima voastră se înalță atunci către Dumnezeu și plânge și scrâșnește din dinți de durere și inima voastră sângerează... și atunci vedeți pe Dumnezeu.

În clipa când încetează suferința voastră, unde este Dumnezeu? E bine să știți că în viață încercări de felul acesta sunt foarte rare și dacă v-am adunat lângă mine este pentru că ați cerut ajutor în disperare și inima mea din milă s-a revărsat peste voi și v-a adunat lângă mine ca pe niște pui, ca pe niște firavi gândăcei ce i-am încălzit de și-au luat zborul și plecat-au de lângă mine. Și încercările mele de a-i aduna lângă mine sunt sterile și viața voastră aleargă spre pierzanie.

Sunt singur pentru că lipsește dragostea dintre voi și inima mea se frânge. Fiecare se retrage în sine, fiecare aleargă pentru alte izbânzi, fiecare caută într-o parte să îndrume elanul său și fiecare nu vrea să-i dea celuiilalt din inima lui.

Obligatu-v-am să faceți un fel de școală pe care ați părăsit-o pentru că nu ați urmat prescripțiile mele. Fiecare a făcut ce i-a dictat imaginația și s-a lăsat târât de orgoliu și nimeni nu vrea să asculte pe altul din mândrie și nu ați făcut nimic. Fiecare vrea să fie ascultat și nimeni nu vrea să asculte și fiecare fuge de răspundere morală.

Întristarea mea este nemărginită și vreau să vă spun în încheiere că nu vă mai văd așa curând și nu mai vreau să văd decât pe cei ce de-acum înainte, fără îndrumarea mea, merg spre înălțarea lor. Este vreme pentru aceasta destulă și cel ce va începe ridicarea sa, va începe calea, drumul spre mine... Dacă va mai veni vreunul.

Peste multă vreme vin și numai pentru cei ce vor deveni într-adevăr cei pe care îi voi lipi de inima mea. Dacă printre voi se află cineva ce încearcă nedumerire, să mă întrebe pentru că eu multă, multă vreme nu voi mai fi cu voi și dacă nu vom mai fi împreună este numai vina voastră și nimeni altul nu-i vinovat. Vinovați sunt numai cei ce n-au înțeles și n-au vrut să înțeleagă nimic din tot ceea ce v-am spus eu.

– Ai greșit prin atitudinea ta față de cei din jur; este o neîncredere prin care îi îndepărtezi. Nimeni nu are voie să îndrume greșit pe cei

de lângă inima lui. Nu ai voie să introduci dizarmonie, pentru că inimile voastre îndrăznesc să se apropie și le respingi. Nu este bine ce faci.

– Experiențele pe care le faci te pun pe planuri inferioare, îți pregătești neplăcerile pe care le vei suferi în viitor. Experiențele exercită în jurul tău acționare negativă și pregătesc deformare în jurul tău și în tine.

– Încearcă drumul credinței, el să te dezrobească de mizeria din inima ta. Drumul cristic este drumul tău. Pentru ce-l neglijezi și-l îndepărtați din inima voastră?

– Este într-adevăr grea pedeapsa pentru cei ce se desfac de părinții lor. Nu e posibil decât de rugăciuni. Mândria ta te îndeamnă spre acțiuni nefavorabile evoluției. Este încercare pentru neascultare, neascultare, neascultare. Îndemnați-l spre strădanie mintală. Este greu pentru că trebuia să-l îndrume de mic.

– Ești vinovat pentru cele ce se întâmplă în jurul tău. Ești în vină, în părți mărunte, în părți mărunte. Inutil irosești energia, pe care ai putea s-o aplici în lucruri mărețe, pentru că înzestrat esti și nu dai îndrumări solide celor ce simți.

– Intervenția ta a fost inspirată de Dumnezeu. Era în pericol de a se prăbuși și dacă am spus, am executat un îndemn de sus, pentru a vedea; încercare în care se îndreaptă cărările spre lumină. În sufletul căruia se pornește mila? Încercare pentru a înfrunta necazuri, pentru salvare și pentru ascultare de dorințele impuse.

Dacă este ezitare în inimile celorlalți, să afle din clipa aceasta, că aceasta este manifestarea de bucurie pe care am exprimat-o eu.

– Căldura din inimă este încercare de seducere, este căldura manifestată de înflăcărare. Trebuie temperat zelul. Este încercare de a se înaripa inutil. Întreruperea rugăciunii inimii este scădere.

– Drumul pe care l-ai ales este bun. Este prefăcătorie în jurul tău și înaintezi greu. Este greu. Înțelegerea vine de la Dumnezeu.

În lupta pe care o duce este nevoie de îndrumare și ea le culege de acolo. Pentru cei ce se îngrădesc e bine. Pentru cei ce înjosesc misiunea, e prăbușire. Ea se îngrădește și perseverența, pe care a înțeles s-o păstreze, este pentru mine bună. Eu v-am îndrumat spre biserica aceea, pentru a începe rugăciunea și fiecare lucrează după fire.

– Eutanasia! Nu încerca să iei suferința, pentru că nu ai dreptul. Pentru că suferința pe care o are este dreptul lui. Pentru ce iei dreptul lui? Nu ai dreptul să i-o iei tu.

Inima mea se înduioșează de chinurile voastre și de neputința voastră pentru înaintare. Este grea lupta, dar e nevoie de aprigă luptă. Rugăciunile pleacă după intensitatea lor; mici se întorc, intense pătrund eterul mai departe, după intensitate. Patima, patimile vă doboară. Orice elan spre Dumnezeu se rupe și aceste patimi vă sfășie.

ȘEDINȚA 25 - FĂRĂ DATĂ

Mereu vrajbă între voi. Nu cred că înțelegeți esența gândurilor mele. Precis am spus de atâtea ori și de data asta vă îndemn să vă iubiți între voi. Prin manifestările pe care le aveți între voi, dovedeți lipsă de dragoste. Aparențe înșelătoare! Esența iubirii veșnice este în voi. Principalul în viața voastră nu este înșelarea. Prezența mea între voi mă face să aduc laude Domnului. Peste obstacolele, care mi-au stat în cale, am străbătut și de astă dată pentru a vă încuraja și a vă înmobiila sufletele, pe care mi le-a dat în grijă Cel de Sus.

Peste toate mizeriile vieții voastre, pășiți cu încredere spre lumina de dincolo de voi, pe care vreau din sufletul meu să vă străbată pe toți. În liniștea din inima mea să răsară perle nestemate, pe care să le presărați mereu în jurul mizeriilor din lumea de aici. Perle de milă care doresc să vă inunde inimile voastre. Dacă în încercările vieții, ale vieții noastre nu ne păstrăm calmul și dragostea (Dragostea e tot ce îmbogățește sufletul, nimic decât dragostea), biruința voastră asupra mizeriilor lumii acesteia nu poate să depășească un anumit nivel, pe care noi îl înțelegem, îi binecuvântăm în sinea noastră pe cei care înving. Faptele voastre prețuiesc mai mult decât evlavia prefăcută cu care ingenuncheați în fața icoanelor. Milă în inimă, în fapte! În fapte prețuiți idealul pe care îl sădiți în nemărginire. Cimentați-vă inimile, luptați, luptați mereu, căci luptă veți avea de dus! Biruința voastră este dincolo.

Ingenuncheați în fața altarelor, pe care le-a sădit Dumnezeu în inima voastră și nu alungați miresmele pe care le presărăm în voi pentru biruința voastră, căci dacă inimile voastre se vor îndoi, vă veți prăbuși.

Ceea ce în lumea asta este plăcere, dincolo e mizerie, iar suferința voastră de pe pământ este răsplătită prin lumină. Și voi

îngenuncheați în mizerie, fiindcă nu vă dați seama de ce poate să sufere un om, pe care faptele lui l-au înămolit și de care nu poate scăpa decât după multă suferință. În sinea voastră poate vă gândiți că acestea sunt vorbe. Nu sunt vorbe.

Copiii mei, gândiți-vă că într-o zi veți trece dincolo și dacă nu vă pregătiți drumul așa cum cere Isus, lacrimi de foc veți presăra pe drumul vostru. Nu este poveste, lacrimi de foc sunt. Sufletul în vâpăi se zbate și plânge și nimic nu poate să ajute, decât numai aci pe pământ. Aceasta este cheia!

Încetați viața, pe care ați avut-o până acum și ridicați-vă pe înălțimile, pe care vreau să vi le arăt! Încercat-am, așa cum ați văzut și mai vreau să nădăjduiesc că dintre voi se vor ridica măcar câțiva, să pot și eu să spun că e al meu acesta, că este inima mea care l-a crescut și să mă bucur împreună cu el și să mă lipesc de el în inimă.

Credeți oare că dintre voi se va putea închea ceva?

Ce beție de fericire vă așteaptă dincolo! Aceasta vreau să vă îndemn, spre o mai bună viețuire, îndemn pe care doresc din toată inima să-l realizați. Nu vă părăsiți elanul, încurajați-vă singuri și mergeți pe drumul, pe care vi l-am înscris în cerurile fericirii celei nevăzute!

De ce nu încercați să arătați că v-ați certat cu necuratul? De ce îndemnați mereu pe cei din jurul vostru să se depărteze de drumul pe care vi l-am trasat? De ce nu înlocuiți mizeria din inimă cu fericirea veșnică? Există, există fericire veșnică! De ce nu părăsiți petrecerile în medii neprielnice și nesănătoase sufletului? De ce faceți silnicii? De ce încântați patimile și vă depărtați de Cel de Sus? De ce să nu plimbați pe vâlul cel nevăzut gândurile voastre?

Eu nu vreau să impun precis, fiecare știe ce păcătuiește, prin patimi pământești, pe care vreau să le smulgă din firea lor. Fiecare să gândească și va găsi patima în inimă și nu pregetă să continue și mă doare. Egoismul feroce vă îngenunchează în mizeria de iad.

Prezentați-vă în fața Lui în veșmânt de lumină! Încercați și biruiți! Atenție! Atenție! Atenție la patimi! Lăsați-le pe pământ, nu plecați cu ele! Dincolo nu mai puteți scăpa de ele. Chin amarnic pentru cine nu lasă patimile pe pământ. Altfel veți suferi amarnic. Veți suferi îngrozitor, pentru că patima vă va înlănțui de zidurile iadului. Degeaba veți geme și veți plânge, nimic nu vă va putea ajuta. Lăsați-vă patimile pe pământ, nu plecați cu ele!

Eu vin în jurul vostru cu toată dragostea. Dar de ce mințiți? Pentru că mințiți! În loc să mă apropiați, mă depărtați prin faptele voastre, prin gândurile voastre. Nu eu vă vorbesc rar, mă îndepărtați. Eu vreau să fiu în mijlocul vostru. Dar pentru ce?

A urî e patimă neagră. Să nu urâți! Sunteți copiii mei! Blândețe, blândețe. De ce înspăimântați cerurile? Plânsul pe pământ e ușor, plânsul în lumea de dincolo e arsură. Iubiți pe toată lumea, pe toată lumea! Dragostea exagerată pentru copii este egoism. De ce pe copiii tăi, de ce pe copiii tăi așa de aprig? Prețuiți virtutea și căutați să vă eliberați de lecturile ce vă țin înlanțuiți de pământ. Înălțați-vă! Biruiți-vă! Învățați să vă stăpâniți! Fiți mai detașați de materie. Biruiți-vă rupând, tăind ce e patimă! Patima se rupe, se taie, se arde.

Mă doare inima pentru toate suferințele voastre, pentru zbuciumul pe care-l văd. Credeți-mă că sufletul meu este mereu lângă inimile voastre.

Fiți blânzi! Nu înjosiți lumea! Gândiți-vă că sufletele acelea se surpă. Nu înjosiți pe nimeni! Egoismul e otravă. Este nevoie de dragoste între voi. Nu vreau fătărnicie, aparentă dragoste. Dragoste în inima voastră, între voi deocamdată și apoi pentru toată lumea, așa cum a voit Mântuitorul.

Dar între voi, de ce nu vă iubiți? De ce nu îndepărtați tot ce poate să vă îngenuche? Când unul cade, ajutați-l cu toții, nu-l lăsați să cadă în infern.

Materia vă cuprinde cu tentacule, vrea să vă acapareze. Înainte în lumină! Nu vă lăsați răpuși de întuneric, prin șiretlicurile satanei și să înăbușiți Scânteia, pe care a sădit-o Dumnezeu. Desprindeți-vă de acaparări, de îndeletniciri pământești, zbuciumați-vă și ieșiți din întuneric și să mergeți înainte în veșnicie!

– Ionel: Sunteți din nou aici! Nu mi-e bine! Am venit să vă spun că nu mi-e bine. Exemplul vieții mele să-l aveți. Am trecut printr-o panică... Iată ce vreau să vă spun. Știu tot, știu tot astăzi și nu mă pot despărți de... Știu tot ce se vorbește despre mine. Știu tot ce se gândește despre mine și mă doare inima pentru că n-am înțeles încă adevărul. Nu mă pot desface încă. Este în lumea aceasta o lege, pe care n-o știe nimeni, pentru că nicăieri nu e scrisă, în nici o carte n-am citit-o. Taine pe care cărțile nu le știu, nu le spun. Am suferit mult în primele zile, pentru că am văzut lucruri, pe care nu le înțelegeam în viață.

Am plecat înnebunit de groază, m-am înspăimântat, când mi-am dat seama că sunt așa cum eram. Îngrozitor a fost. Într-o zi trebuia să se întâmple. Totuși am suferit pentru că eram înlănțuit de femeie. M-am zbuciumat, am scrâșnit din dinți, m-am rostogolit de durere, de furie, de neputința mea și apoi, mi-am revenit. Înlănțuit de patimă, de patimă am fost, am fost înnebunit și când patima a dispărut, am văzut realul, am văzut mârșăvia, murdăria în care m-am bălăcit și pentru care nu m-am putut ridica și pentru care azi mă chinuiesc. Frânt de neputință izbeam și mă zvârcoleam în durere, uram și nu-mi dădeam seama și m-am trezit. Inutilă mi s-a părut atunci durerea mea. Patima, patima m-a coborât. Orice elan spre Dumnezeu se rupea și aceste patimi mă sfășiau.

Inutilă mi-a fost viața. Ce-am crezut și ce-am avut! Dacă nu ne descătușăm de toate aici, e zadarnic. Dincolo e și mai rău. E lege de granit. Să nu faceți ca mine! Degeaba am citit, nu-mi folosește la nimic. Acum știu și la ce-mi folosește? Tot în fund sunt, nu mă pot ridica. În loc să citesc, trebuia să practic. Veneam și vă țineam logosuri și eu nu lucram nimic. Durerea e mai mare pentru că știu și pentru că neputința mea e mare. Nici prin rugăciune nu puteți face nimic pentru mine. Chinurile și regretele sunt îngrozitoare, regretul este înspăimântător.

Ce credeți voi? Eu nu pot să-l văd. Eu nu pot să-l văd pe Antal. Vai, ce greșală, ce biciuire a mândriei mele! Eu spuneam că voi veni să vă văd. Iată-mă aici, dar sufăr! Eu credeam că voi fi vesel. Sunt cuprins de întristare. Viața mea e chin, tristețe. Vreau să mă desfac de tot ce e mizerie și nu pot. Detest femeia care m-a nenorocit. Suferința mea, când am aflat ce a făcut, a fost îngrozitoare. Mă detest și pe mine. Ce neliniște și zbucium e în sufletul meu. De aceea aveți grijă, nu faceți ca mine! Nu vă leneviți! Nimic nu realizați dacă faceți ca și până acum. Nici eu n-am făcut nimic cu voi. Acum mă odihnesc și imediat ce plec înapoi, începe zbuciumul meu din nou. Curios, când vin spre voi încerc o bucurie, când vă văd și când plec, mă bucur iar că scap de lume.

Tristă e viața mea, dar mă rog. Rugați-vă și voi! Inutil e totul. Nimic nu e bun aici, dacă nu faceți ce trebuie. Mulțumesc pentru gândurile voastre bune și pentru dragostea din suflet și chiar dacă mă judecați, rugați-vă pentru sufletul meu în suferință. Și voi dacă

nu veți merge înainte, veți suferi ca mine. Nu vreau, nu vreau, nu vreau... și totuși, trebuie să plec!"

– Antal: Când treci dincolo și când ești jos și vezi suflete infecte în jurul tău, tu, care credeai că ești cineva, când vii în contact cu suflete rele, inferioare, infecte, nu există suferință mai mare pentru un om cu inteligență și cu oarecare orizont, ca atunci când te vezi în această lume infectă, lume de iad. Nu vă lăsați ademeniți de cântec de sirenă. Aceasta e viața pe pământ, cântec de sirenă. Nimic din ce vedeți nu este viață. Aici pe pământ este durere, ispășire, plată, iad. Tânjiți spre lumină! Lăsați totul! Lăsați totul: case, haine, mâncări, băuturi, teatre, distracții! Gândiți-vă la Cristos! El e Calea, Adevărul și Viața!

Înțelegeți bine – totul e veșnicia, nu viața pământească. Nu vă lăsați ademeniți de sirene. Sunteți copiii mei, nu vreau să vă lăsați! Întind mâinile mele, dați-mi-le pe-ale voastre și hai cu toții Sus, cât mai Sus!

ȘEDINȚA 26 DIN... 1959

Mi s-a întristat sufletul, văzând încâlceala gândurilor voastre pe care le-ați întinat prin egoismul vostru. Prețuiesc la unii dintre voi instinctele ce le îngenuche și iarăși, iarăși vă îndemn la izbândă, pe care s-o prețuiți.

Este înspăimântătoare pedeapsa pentru cei care știu și nu fac, greșala este inerentă pentru voi, dar îndemnul, îndemnul, munca. Nimeni nu este binefăcător pentru Dumnezeu. Merge greu. Persistați, îndrăzniți și veți culege izbândă mare! Fie-ți milă de tine, milă de tine! Înțelegeți? Pentru tine milă și pentru alții eternă adorare. Muncă se cere mereu și trebuie, trebuie foc să aveți pentru a putea să mergeți pe drumul acesta. Foc în inimă și în suflet. Toți sunteți în mâl.

Lumina, care străbate prin zăbrelele din sufletul vostru, e lumină eternă. Deschideți fereastra și dați drumul luminii să intre în splendoare! Avântați-vă, îngroziți-vă de materie, e puhavă. Oferiți-vă patimile pentru Isus! Învățați, învățați! Este luptă grea desprinderea de patimi și lasă urme și Mântuitorul toarnă balsam pe rănilor făcute. Jertfa mea, jertfa Lui... Poate să se compare? El și-a dat sângele și

voi nu puteți să lepădați un fum de țigară? Cu suferință se face, dar merită pentru izbânda pe care o veți afla. Să învingeți pe satana, să învingeți răul, mărul!

Cea mai mare greșală a voastră este egoismul, dragostea pentru materie. De ce nu vă descătușați? În rugăciunea inimii munciți ca să fiți mulțumiți. Este drum pietros; mergi pe jos cu picioarele goale și pietrele înțepă și dor. Suportați-le dacă vreți să ajungeți în lumina miraculoasă de dincolo de voi. Vreți să mergeți pe puf? Ce, vreți să culegeți trandafiri și să nu vă înțepați?

Gânduri pentru Isus. De ce nu faceți tainul prevăzut de întâlnirea cu Isus? Ce e greu? De ce nu luptați? De ce nu luptați mai mult? Nu puteți? Nu aveți vreme?

Rugăciunea leagă Divinitatea cu evlaviosul. Nu trebuie să disperați niciodată dacă credința este tare. Crezi în Dumnezeu sau nu crezi! Crezi în Dumnezeu și atunci te lași în mâna Lui, nu crezi și atunci te pierzi în disperare. Disperarea este negativă. Încercările voastre sunt grele și suportarea lor cu resemnare, aduce biruință și lumină. Vreți să străbateți oceanul durerilor în furtună sau vreți ca briza mării să vă aline sufletul?

Ce comoară avem în mână! Nu știm s-o prețuim. Victoria voastră va fi cu atât mai mare, cu cât veți ști să suportați greutatea. Ce vă folosește izbânda pământească, răsfățul, belșugul, căci mâine când treci dincolo, nimic nu merită?!

Nu invidiați pe nimeni! Fiecare este pe culme, dacă știe să se cațere. Fiecare poate fi pe culme dacă se cațără cu iscusință.

Când te rogi se luminează mintea și începi să-ți dai seama. Începând de tânăr ai mai multe merite, dacă lupti și nu te lași târât în măr. Patimi terminate într-o lună, două, trei, patru? Nu se poate!

Nu faceți rugăciunea regulat pentru că nu vreți. Nu faceți bine, pentru că niciodată nu se poate face rugăciunea perfectă, de către începători. Când veți ajunge la starea minunată de concentrare, veți face adevărata rugăciune. Nu vă leneviți, rugați-vă! Puțini se roagă. Hrana voastră este rugăciunea! Rugăciunea pentru cei ce vor să înalțe sufletul către Cristos. Am încă o dorință. Să căutați să învingeți mândria din voi. Pătumiți prin neînfrânare. Fiecare să analizeze și să caute să împlinească legea dragostei, pentru că fără iubire, nimic, nimic nu se împlinește în Dumnezeu.

Lăsați certurile, mahnire pentru mine. Cedați, înjosindu-vă fiecare, am cerut-o. Dacă voi nu îndepliniți ce vă cer, prezența mea e inutilă. Nu mă supăr dacă nu izbândiți, dar mă supăr că nu lucrați. Vreau să văd că lucrați, că pironiți instinctele, că alungați ispitele.

Îndreptați gândul vostru la Dumnezeu și încercați să vă iubiți între voi, încercați să alinați durerile celui din apropierea voastră. Nu fiți reci. Nimic nu e bun în lumea aceasta decât adevărata dragoste, adevărata dragoste. Nu dragoste în cuvinte. Nu vă cer absurdități, dar vă cer să luptați. Eu nu sunt în mijlocul vostru un Dumnezeu, eu sunt prietenul vostru. Nu vă adresați ca unui Dumnezeu. Eu sunt fratele vostru și, ca unor frați mai mici, vă cer să mă ascultați, pentru că vreau să mergeți cu mine.

Căutați și eliminați răutatea pe care fiecare o aveți în sufletul vostru. Fiecare să nu se creadă cu nimic mai bun. Fiecare aveți răutățile voastre. Smerenia este podoabă pentru suflet. Păstrați-o în sufletul vostru și căutați, dacă puteți s-o lipiți și în înfățișarea voastră.

Lucrați pentru Dumnezeu. Lucrați pentru mine, pentru izbânda mea. Sunteți elevii mei și vreau să înaintați toți spre lumină. Fiți buni! Nu uitați cuvintele mele.

Totul se petrece în această biserică ca într-un amfiteatru mare. De jur împrejur sunt suflete care caută puțină mângâiere și se alătură sufletelor voastre pentru izbânda lor. Ce mulți sunt! Sunt dornici a auzi o învățătură, o vorbă bună. Sunt orbi care n-au văzut lumina încă, sunt surzi, care n-au auzit cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu să-i binecuvânteze și Dumnezeu să vă binecuvânteze și pe voi!

ȘEDINȚA 27 DIN MAI 1960

În jurul vostru iscodiri mârșave, fiecare să se apere, pentru că siliți suntem să ne păzim. Pretutindeni se adună credincioșii în biserici și mănăstiri. Prigoana începe. Păstrați-vă credința și îmbărbătați sufletele, care pică din neștiință; avântați de doruri ancestrale se izbesc de piedici, inerente vieții de pe pământ.

Prin faptul că în această seară sunt iar între voi, vreau să vă arăt dezastrul, pe care mi l-ați produs în sufletul meu, din cauza nesocotinței, pe care ați ridicat-o la rang de virtute.

Înima mea plânge pentru neputința de care ați dat dovadă. Fiarele din junglă sunt mai omenoase decât fiarele de pe pământ, ce capătă numele de oameni. Mi s-a făcut milă de neputința voastră și v-am anunțat înainte pentru puțină reparație. Din acest motiv învins sunt. Pedepse nu pot să vă dau, că nu am nevoie de ascultare forțată. Lacrimile celor prezenți nu valorează nimic. E timpul să vă reculegeți și să vă hotărâți, dacă este cazul să mai urmați calea mea. Este timp îndelung de când vă adun lângă mine și nimic n-am realizat. Nimic! Nimic!

Țineți părerile pământului, adunați energii vătămătoare pentru mine și pentru voi. Pretutindeni în viața mea am întâlnit oameni dezgustați, nimiciți de petreceri pământești. Este pieirea voastră. Întârziați să vă ridicați și aspru va fi efectul, dureros, înspăimântător.

Ridicați-vă! Înțelegeți, ridicați-vă!

Prefăcutu-m-am blând, făcutu-m-am blând, făcutu-m-am milostiv, făcutu-m-am energic, făcutu-m-am rupt de furie și totul în zadar.

Antal este... Antal nu este... Îndoială, îndoiala vă va ucide sufletele. Pentru că dacă ați avea siguranța că eu sunt și nu mint, prefacerea voastră s-ar realiza în timp mai scurt. Mai scurt în ani. Îndelungat pentru voi, dar mișcare spre satana nu permit, nu permit.

Flori de primăvară, flori de toamnă, flori pe morminte, flori înghețate de năvala viforului, flori de har, flori azvârlite în păcate. Păcate, păcate... Păcatele se plătesc! Nu uitați! Păcatele se plătesc! Atenție! Este alarmă pentru cineva. Este folositor să ingenuncheați în fața icoanelor și să azvârliți rugi către Isus și faptele voastre să-l rușineze?

Principii de morală, pe care le azvârliți la gunoi. Hotărâți dacă mai mergeți împreună la pedepse. Cine vrea să meargă, îmi spune. Cine acceptă, îmi spune.

– Cici. Ce pedeapsă vreți?

– Ce spui. N-am mers bine, merit să fiu pedepsit.

– Paul. Pentru că meriți mângâierile satanei. Pericol de megalomanie. Pedeapsă pentru cei ce n-au învins viciul.

Cine vrea pedeapsă rămâne în preajma mea și pe urmă la fel... Antal pleacă, eu rămân în lumea mea.

Ricuța: De ce te înhami cu nevreddnicia? Pentru că e mai bine să suferi aici decât dincolo.

Pentru toți vă spun: Nu lăsați plăcerile, nu lăsați plăcerile, viciile... Pedepsele le fixați singuri. Antal dispune pe urmă.

– Cici: Aștept să mi-o dai tu!

– Întâi spune... pe urmă...

– Cici: Nu știu dacă după tot efortul pe care l-am făcut, n-am realizat nimic.

– Îngâmfare... Să rămâi fără serviciu... boală? Nu este ce vreau eu. Canon, canon. Să vă luați canon. Nu nenorocire în situația pe care v-a dat-o Dumnezeu. Nu! Canon. Să nu fiți blânzi cu voi. Aștept. Până vin din nou, veți îndeplini ce promiteți.

– Cici: Să ajut săracii. Să nu-mi rămână decât strictul necesar.

– Paul: Să renunț la tot ce-mi face plăcere.

– E greu deodată. Nu se poate. Vei face ceea ce ai făcut cu cele două penitențe cu țigara. (Trebuie totuși.) Să te văd!

Ricuța, îmi porți numele și nu te silești să-mi semeni puțin măcar. Ura, de ce n-o stăpânești din inima ta?

– Ricuța: Am să caut s-o iubesc.

– Este lege asta. „Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuți” – spune Evanghelia și noi... noi nu iubim pe nimeni, pe noi, noi putem totul.

Cine se gândește că sunt suflete care se chinuiește în neputință și cine se gândește la dragoste cinstită? Din inimă să dai dragoste! Creștină dragoste, nu pământească. Delir scârbos, scârbos. Înălțați-vă copii mei, că vine scadența. Nu uitați și chinul este crâncen pentru cei ce-și leapădă omenia. Păziți-vă de ispite. Mergeți pe drum curat, presărat în sânge, în sângele Mântuitorului. Să nu izbiți în suflete. Ajutați, milostiviți-vă, înfrângeți egoismul. Înfrângeți minciuna, cadavrele sufletelor voastre. Cadavre în sufletele voastre, mârșăvia lumii acesteia, blestemată de satan.

– N-am mai fost la biserică regulat.

– Greșeli mari făcut-ai. De ce părăsești biserica? Înlănțuiți de diavol, de neputința ce vă înconjoară.

Ce canon?

– Să fac 2000 de rugăciuni și să mă împac și s-o iubesc.

– Ridicați-vă! Ridicați-vă până nu e prea târziu.

– Dorina: Să suport cu resemnare tot ce mă neliniștește.

– E vorbă de aur. De-o îndeplinești vei fi înaintată.

– Să nu mai ripostez.

- De ce te revolți? Că nu ți se face pe plac? E orgoliu!
- Să nu mai vorbesc.
- E datorie, nu canon. Să ajuți pe cineva. Te ajut eu pentru că ești în suferință. Pe cine vrei. În ce fel se ajută material? Vei găsi!
- Sanda: Sunt orgolioasă... sunt...
- Știu păcatele. Canon! Eu cer greu. De ce nu te-ai lăsat de țigară? Eu nu cer acum. Promiți ce crezi.
- Sanda: Nu pot să mă las de țigară, pentru că mă va dezechilibra nervos.
- Eroare! Eroare! E apărarea neputinciosului. De vrei, poți! De vrei, poți! Este timp destul. Este canon. Până anul viitor în decembrie. Eu vă las timp de îndreptare și voi nimic...
- Jeni, îți mulțumesc pentru sacrificiul de a-ți înfrunta patima, târziu, dar e câștig. Încrede-te în Dumnezeu. El te ajută. Nu îndrăzni să crezi că ai învins definitiv. Trebuie să lupti mereu. Patima învie, învie... Păzește-te pentru a nu mânji victoria. De ce te lași învinsă de împrejurări și nu te îndrepti spre Dumnezeu? Este lene spirituală. De ce alergi pentru materie și pentru Isus lăncezești? Legătura de dragoste pentru mama e lăudabilă, dar Isus a spus: „Cine iubește pe mama și pe tatăl lui mai mult decât pe mine, nu este vrednic de mine”. Aminte ia și începe lucrul. Începe lucrul! E greu... Începe lucrul! E târziu, nu uita, e târziu. Trebuie să rabzi. Rugăciunea s-o începi din nou!
- Mimi. Mimi este nouă între noi și nu îndrăznește în păreri. Să fie îndrăzneță în fapte. Pretenții de neputință nu admit. Ce canon?
- Mimi: Să-mi îndrept toate greșelile mele, să-mi pot vedea numai păcatele mele, concentrare la rugăciune.
- Este datorie pentru ridicarea ta și mulțumirea mea.
- Să slăvesc pe Dumnezeu în orice clipă a vieții mele, să suport cu resemnare tot ce mi se întâmplă. Ajută-mi!
- Dumnezeu te ajută! Te iert de canon dacă vei face ce ai spus. Ești absolvită de pedeapsă pentru că ești prea nouă.
- Virginia. Mergi, mergi, mergi, mergi, mergi! Nu te oprești. Oprește-te! Mergi prost. Pe drum greșit. Oprește-te! Îndreaptă-ți pașii către Isus! De ce nu te rogi mai mult? Ce spui? Ce spui de învingerea ta, satan te învinge. De ce n-ai putere să rezisti? Țigara?
- Nu pot.
- Aștept.
- Să postesc de două ori pe săptămână și să mai ajut un sărac.

- Să postești? Ajunare de vorbe, de gânduri, de bârfeli.
- Asta nu fac.
- Hm! Ce facem cu țigara? Acesta e canon. Să suferi pentru Dumnezeu. Promiți? Până în decembrie 1961 să fii curăț. Toți curăț!
- Ce spune Mioara?
- Mioara: Nu sunt mulțumită.
- E poveste veche!
- Îmi iau canon de umilință.
- Care? Ce fel de umilință?
- Spune-mi tu, eu te ascult.
- Nu ascult, nu ascult! Alege! Știi ce trebuie să faci.
- Știu, am să fac și în fiecare zi 1500 de rugăciuni.
- Ică: Am să caut să mă înfrânez și să dau mai mult săracilor, să postesc de două ori pe săptămână.
- Vei rânduî rugăciune zilnică mai bogată.
- Dina. Pentru Dina alegeți canonul voi.
- Noi nu știm. O socotim, o socotim cea mai ridicată dintre noi.
- Fiecare greșeste. Fiecare este în cădere și nimeni să nu se creadă mai ridicat decât celălalt.

Ridicați-vă pe aripile rugăciunii către Dumnezeu. Nu veți regreta, Începeți să vă treziți. Treziți-vă! Deschideți-vă ochii spre lumină! Nu batjocoriți „Scânteia divină” din voi! „Scânteia divină” este în voi, pe care O terfeliți în plăcerile lumii. Dacă ați ști cum se plătește dincolo! V-ați trânti pe jos și ați mânca din pământ și v-ați pocăi. Pentru că dincolo este plata, plata, plata pentru crimele contra „Scânteii divine” din voi. Toți sunteți păcătoși. Nimeni nu e ridicat.

Dina să se închine o dată pe săptămână noaptea. E canon, ea e somnoroasă și e adevărat canon.

- Paul: Pe mine de ce m-ai menajat că știi că sunt păcătos?
- Să mai faci 500 rugăciuni pe zi. Nevoie ai pentru că este debil. Trebuie să te proptești, să te ridici.
- Mioara: Mie nu-mi dai nimic pentru canon?
- Cici este ajutor pentru tine, dar nu vrei să-l ascult, să ascult ce-ți spune, să faci ce spune și să te învingi. Învinge-te pentru biruința ta, de nu plângi în veșnicie. Și să nu te înfurii.

Goga. Este bine să verifice că este înămolit în patimi dizgrațioase pentru cer. Este nevoie pentru el. Ajutați-l cât puteți. Ică să aibă grijă de el.

Manifestările Ortansei? Sunt reale, dar nu sunt pe drum bun, adică are încercări de ridicare, de ridicare, dar vatămă eul ei și-l face să rămână pe loc. Este bine să faci fapte bune multe, dar legătura cu Dumnezeu este slabă. Să nu i se spună direct, căutați să înțelegeți. Ică, misiunea ta este în casa aceea. De vei reuși, merita-vei mult.

– Dacă trebuie evitate persoanele cu efluvii negative?

– Da, delicat fără să simtă.

– Cum se explică situația în care e găsit Ionel?

– Este drumul pe care l-a parcurs în viață și care se plătește acolo. În felul acesta se plătesc greșelile. Este exemplu viu pentru voi. Ridicați-vă, să nu pățiți așa. Fiecare faptă este plătită cu suferințe imense. Pentru voi greșelile sunt inerente, dar vă zbateți. Nu este admis când știi, să greșești așa de mult.

D-na Dr. Popper. Se va liniști. Este bine pentru ca să constate adevărul.

– Nu riscăm?

– Nu. În secret mare. Pentru binele ei, da. De se poate, bine, de nu se poate se va face. Mângâiați-o și lucrați asupra ei. Obsedată de orgoliu. Adâncită existența ei pământească și nu găsește alinare decât în orgoliul ei – zdrobit azi; educație greșită.

Marga. Este în suferință mare pentru că este amenințată de băiatul ei care este pierdut pentru ea. Rugați-vă pentru ea neapărat. Este necesară intervenția ei medicală.

În dragoste. Să fie dragoste. Cizelați-vă sufletele. Se prăpădește. Este infectată casa. Este apărare pentru voi. De ce să vă feriți? A fost adusă pentru îndreptarea ei, ridicarea ei și pentru a verifica sentimentele ei religioase, dar materia a învins-o. E rău pentru ea această patimă. Să se trezească. Antal cheamă, dar nu reține fără plăcere sau cu necredință. Este mai comod să se servească pe sprijinul ei șubred. În loc să alerge la sprijinul ei, eternul Dumnezeu.

Dorina. Fiecare om are părți negative. Rugăciune. Îndreaptă-te. Eu mă rog pentru voi. Eu nu pot să vă împing. Ajută-te singură. N-ai nevoie să te rogi pentru sufletul tău după moarte; se vor ruga aceștia. Gândește-te la sufletul tău după moarte. Roagă-te acum.

Dorina: nu greșești.

Acum cred că este timpul să ne despărțim. Un an de zile vă e dat pentru îndreptarea sufletelor voastre. Doresc să ne întâlnim alții, schimbați. Luptați și nu vă leneviți. Lacrimi, lacrimi de sânge, dacă

nu vă îndreptați. Eu îmi fac datoria. Eu îmi împlinesc angajamentul pe care l-am luat în lumea mea pentru ridicarea voastră. Cine se va ridica va merge cu mine în fața celor mai sus de mine.

Nu vă îndoiiți! Nu vă îndoiiți! Acesta este adevărul.

Dumnezeu să vă binecuvânteze, copiii mei neascultători.

ȘEDINȚA 28 DIN 1961

Binecuvântată să fie ziua în care sufletele voastre s-au unit să aducă prinos de dragoste Celui ce ne-a descătușat inimile spre lumină.

În ziua aceasta am coborât printre voi pentru a-mi învinge ecoul faptelor netrebnice, ce s-au petrecut între cei ce i-am avut dați în mila mea.

Prețuit-am la voi „Scânteia divină”, pe care Isus a pus-O în inimile voastre și dacă ați întinat-O, vă iert.

Pentru Dumnezeu, în numele lui Dumnezeu iertare, înfrângere să nu se mai petreacă printre penitenți. Ecoul silniciilor petrecute se înalță către mine și imboldul de a coborî iar între voi m-a făcut să fiu aici.

Este vreme îndelungată de când vă cresc și inima mea plânge de fiecare dată când mă măhniți. Deșertăciunea vieții acestea de ce nu o depășiți și de ce nu vă cizelați inimile pentru fericirea de dincolo de voi?

Am anunțat că vin curând pentru a vă pregăti, măcar puțin și durerea mea este că nu vă îndemnați la muncă. Adus-am între voi persoane pe care le-am cântărit și m-am apropiat de ele, deși inima mea a crescut pe cea de lângă el și dacă se întoarce azi aici este merit, pentru că învinge părerile deșarte pe care le hrănește.

Victoria este în inima voastră și când veți veni în lumea de dincolo, veți începe să zăriți ceea ce vă spun mereu, ceea ce nu vreți să realizați. Venit-am în jurul vostru din nou, pentru a vă spune că minciuna domnește între voi și pentru că chinurile, pe care le veți simți în inima pe care o disprețuiți, va învinge pe de-a-ntregul ecurile petrecute în beznă.

Vorbesc, vorbesc, vorbesc și-mi dau seama că e zadarnic, e zadarnic. Sufletele voastre copleșite de emoție sunt în clipa aceasta și după ce plec, se stinge orice lumină în voi. Dezastrul, pe care l-ați

produs în mine, mă face să cred că nu mai este nevoie să vă îngrijesc. Ani de zile sfătuitu-v-am în zadar. Pretinsele înfăptuiri pe care le încălziți în inima voastră sunt iluzii. Munciți cu greutate, silă, îngâmfare!

Pretinsă evoluție... Discernământ n-aveți. Evanghelia voastră este prefăcută. Epoca de aur, care trebuie să alimenteze inimile voastre, rămâne vis. Valoarea bunătății mele este înjosită. Vorbitu-v-am zadarnic. Durerea mea este mare! Prețuiți înjosirea. Miracolul fantasmelor legate de stâlpul decăderii. Braț de putere deșartă! Scânduri pe valuri! Gânduri netrebnice, izvor de păcate! Pământ decadent! Fulgi de păpădie prinși în delir pestilențial! Macabru.

Peste gânduri de mizerie vin în fața voastră pentru a vă întreba și pentru a-mi spune dacă este cazul să mai mergem împreună. Patimi neînfrânte, apel înfocat de energie decadentă. Pe față îngădui să se vorbească. Cine are de spus, să spună pe față.

– Cici: Mergem împreună.

– De ce nu vorbește el? (Ică?) Ce faci că nu îndrepti inima către Isus?

– Ică: Am scăzut mult în ultima vreme.

– De ce îngădui gândurilor să te tulbure și să alături nemulțumire în inima mea? De ce îngădui să te tulburi, de ce îngădui nelegiuiri, de ce? Vrei să ne pierdem? De ce nu legi firul în inima mea? Mângâierile satanei te pierd! E prețuită înfierarea gândurilor. Gândul este cel ce țese pânza de păianjen în care inima moare. Exemplul este în tine. De ce nu muncești? De ce ești mândru, de ce nu te abții? De ce chinui pe alții? De ce? De ce rugăciune nimic?

Este vreme să te gândești mai mult și mai cu folos, pentru că mă pierdeți în curând, în curând mă pierdeți, pentru că voi căuta să aleg dintre voi; și aleg pe cei ce mă urmează cu adevărat. Cine nu mă urmează, rămâne în mâna celui ce sapă urgia la temelia vieții voastre. Nu mint, nu glumesc! Fiți atenți și nu vă lăsați pradă în mâna celui ce... Gândiți-vă până nu e prea târziu!

E vreme îndelungată de când vă cresc și dacă inima mea s-a surpat azi, mai mult decât oricând, trebuie să cern nisipul și să culeg perlele, aurul! Și inima mea care a vrut să vă crească pe toți cu atâta dragoste și iubire, trebuie să se plece în fața faptelor!

Sunt ani grei de când vă cresc, ani grei, ani mulți și nu mi-ați dat satisfacție decât ici-colo! Mulți am vrut să adun lângă mine, mulți să

le împărtășesc din dragostea, pe care Dumnezeu m-a încredințat s-o știu și, azi vreau – dacă îmi îngăduie Cel de Sus – să mă mulțumesc cu puțini, dar să merg la muncă, lăsat în lumină.

Nu vreau mizerii, nu vreau trândăvie, urgie pentru că, măcar câțiva să duc și eu cu mine și să-i predau Celui de Sus, ca munca mea. Plânsul vostru este astăzi. Plângeți și mâine mă părăsiți! În general, vorbesc. Când veți trece dincolo, veți vedea că totul a fost adevărat și veți plânge, lacrimi crude și nimeni nu vă poate mângâia, pentru că sunt legi pe care nu le cunoașteți.

Pentru că nu vreau să vă las nelămuriți, întrebați-mă pe rând, ce vreți.

– Cici: Cele două comunicări au fost de la tine?

– De la mine. E bine să te îndoiești în privința asta, pentru că sunt multe spirite care, în necazul lor pentru drumul pe care-l duce cineva, caută să oprească.

– Cici: Mulțumesc mult pentru tot ce ai făcut pentru mine.

– Este voia Lui și pentru urmărirea drumului tău. Nu părăsi drumul, pentru că viața de dincolo e adevărata viață și dacă o începi de aici, e lumină.

Munciți, munciți, munciți și atunci veți fi în lumină, viață adevărată, înălțătoare. Mă copleșesc unele gânduri și inima mea plânge împreună cu neputințele voastre și jar e în ea pentru netrebnicia voastră. Și mâine, când veți veni dincolo, veți vedea ce balaur ați încălzit la sânul vostru, balaur care vă distruge viața și meritul vostru dacă veți învinge. Și vai celor ce închid acest balaur în inima voastră putredă! Iertați-mi limbajul, dar sunt revoltat pentru indolența pe care o aveți.

– Dorina: M-am îndoit.

– Te iert. Înainte, înainte!

– Este bine să mă duc unde mă cheamă datoria?

– Este bine să urmezi îndemnul inimii tale. Nu îngădui să ți se insuflă gânduri, pe care nu le hrănești tu. Ce e în sufletul tău, aceea faci.

– Postul de 7 zile e dăunător celor din jur?

– Este, dacă nu ești pregătită spiritual. Dar dacă ești pregătită în Dumnezeu, nu e pericol. Dumnezeu deapănă firul nevăzut și îngăduie ceea ce pentru mulți nu e permis.

– Ricuța: Ce am de făcut?

– Este întrebarea unui neștiutor. Pentru că știi bine ce ai de făcut și nu e nevoie să-ți spun eu. Înscrie în inima ta mila, mila, mila de cei mai mici ca tine din punct de vedere spiritual. Îngăduință pentru toată lumea și nu uita un lucru: Ești în urmă! Aleargă, aleargă, aleargă și nu îngădui să te împiedice cineva! Pentru că te lași învinsă, atrasă de materie! De ce nu urmezi calea? De ce să te cert? De ce să te mângâi? Mâncare pentru diavol pregătiți pe rând!

– Ică: Te rog să mă ierți că am avut acele rezultate după post.

– Este pedeapsă pentru nemulțumirea care ai făcut să-mi întunece inima.

– Ce să fac?

– Să adâncești de la început ce am spus, tot ce am spus și să mergi împreună cu cei ce vor să meargă cu mine, unde vreau să duc pe cei ce vor să meargă, care îmi vor urmări pașii.

Isus s-a lăsat mângâiat de noroiul scârbos al plebei și noi nu ne putem învinge nici o dorință, nici o patimă, așa cum cei pe care i-am rugat să învingă patima, au nesocotit vorbele mele, pentru că patima lor e mai înaltă decât Isus Cristos. Pentru că în numele lui Isus Cristos vă dau toate sfaturile pe care vi le dau și pentru că prin mine se formează drumul spre lumină. Cine vrea să rămână în urmă, să rămână în urmă și să rămână pradă egoismului și netrebnicieii vieții de pe pământ.

Mioara. Cine vrea poate. Greșeli mici, dar faci și greșeli mari. De ce miluiești încet? De ce egoism? Posibilități materiale dacă nu are omul, face milostenii sufletești. Pentru ce vrei sănătate? Ce faci cu inima ta? De ce nu dai apă celor umiliți? Să te învingi pe tine, să învingi carnea, materia, egoismul, minciuna! Luptă! Este în casa ta cine să te învețe! De ce nu ceri sfat mai des? De ce nu îngădui să ți se înduplece inima? Pentru că tu nu îngădui!

Sorin. Fă rugăciuni înainte.

Ortansa. Calea pe care mergi este luminoasă, dar ești în primejdie de a fi influențată negativ de cei ce caută să te mângâie prin vorbe călduroase, pe care ți le adresează și naște în tine mândrie. Este minciună. Ești supusă multor influențe, pe care dacă nu cauți să le înlături, pierzi din inima ta spirituală.

Este vina ta. Vin la tine din dragoste, dar ei nu cunosc adevărul profund, pentru că ei în loc să se ridice spre zări senine, coboară în adâncime! Le faci un rău și lor și ei, un rău ție, din dragoste

neînțeleasă. Pentru că adevărața dragoste este alta. Din dragoste trebuie să te menajeze. Din dragoste pentru ei tu trebuie să încetezi, pentru că sunt legături ce nu se pot rupe decât brutal. Tai! Pentru binele lor și al tău. Te știu, pentru că te urmăresc de multă vreme și te-am ajutat să te ferești de gânduri și de vorbe pentru ridicarea ta.

– Am să te chem să mă ajuți.

– Să nu mă chemi pe mine, să te rogi lui Dumnezeu!

Eu vin rar, pentru că nu vreau să nimicesc acest suflet, care se oferă atât de mărinimos, ca vas, prin care să vin și să vă dau învățăturile mele... Vin rar din iubire înțeleasă.

Ticu. Ticu este fricos și slab. Nu e tare în credință, amețește învățătura, fuge de lumină și se va înămoli, pentru că este încăpățănare.

Teamă de ce? Pentru că eu îi păzesc pe cei pe care-i socotesc copiii mei și nu-i las în voia păgânilor? Și pentru Ticu, de ce nu lasă țigara? Ce fel de creștin, care ascultă glasul lui Dumnezeu și-și otrăvește sufletul cu buruieni otrăvitoare pentru trup și suflet. Pentru că își otrăvește sufletul și trupul cu aceste buruieni dezgustătoare. Dacă venea aici! I-a fost teamă. Nu e pe cale bună. Ce folosește omului numai fapta bună dacă nu învinge patima?

Mii de fapte bune sunt nesocotite dacă nu scoți mîzga din inima ta și nu te înalți pe scara ce duce la Isus Cristos.

– Sanda: acum două săptămâni am hotărât să mă las de țigări.

– Cum?

– Acum două săptămâni am hotărât să mă las de țigară și am văzut că nu se poate și am redus la jumătate: de la 40 la 20.

– Adică din 10 păcate faci numai 5. Dar nu ai mișcat nimic. Taie brusc! Dacă ai pe Cristos nu te interesează; și în iad să fii, nu te temi și nu te atinge nimeni. Ce te interesează alții? Curăță-ți inima ta, nu te interesează ce fac alții. Gândește-te ce faci tu! Măine, când vei trece dincolo, vei fi întrebată ce ai făcut tu, nu ce au făcut alții. Și de ce judeci? De ce judeci pe aproapele tău? Este aproapele tău, de ce-l judeci?

Iubește! Nu iubești oamenii. De aceea te supără nelegiuirile lor. Gândește-te la sufletul tău, pentru că nu vei fi întrebată de alții, ci de tine.

– Nu pot să spun ce aș avea de spus.

– Eu nu vorbesc decât pe față.

– Ce-i cu Elefterie?

– Fiecare pe drumul lui.

Olguța. Ești greșită. Ce faci să te învingi? Atât. Să muncești. Șase ani m-ai părăsit. Când treci în altă clasă nu ștergi cu buretele. Drumul nu este greșit. V-am trimis acolo pentru luminarea voastră, dar lumina s-a întunecat și ai rămas în întuneric și ai bâjbăit și mai bâjbăi încă, pentru că ești legată de creaturi. Nu de creaturi să te legi, ci de Dumnezeu, de Isus Cristos. Acesta este drumul. Roagă-te, învinge-te! De ce te legi de oameni, de haine, de vise? Pentru că visezi și nu e permis să visezi.

Adevăr, realitate aceasta este și dacă am îngăduit să veniți aici aș vrea ca prin sita, prin care voi cerne pe toți, să rămână cât mai mulți în sită.

Paul. *Scoate-ți „eul” la lumină!* Încercarea, pe care ai trăit-o, de ce nu te-a mișcat deloc? Încercarea pentru aceasta a fost, pentru zguduirea din tine. Pentru că, zguduindu-se ființa ta, crapă, crapă pământul – ca să zic așa – și răzbate de sus lumina.

– Paul: n-am făcut nimic, am dat înapoi.

– De ce? Te plângi mereu, de fiecare dată. N-am făcut nimic! Când am să aud: „am făcut”? Când voi fi și eu cu adevărat mulțumit de tine? Știam că nu ai să faci din cele ce ai promis, pentru că ai promis prea mult, pentru că nu ți-ai dat seama. Te-ai încrezut în puterile tale, când încă sunt slabe, pentru că nu te rogi. Te atrage exteriorul lumii. Ia seama, ia seama să nu treci prin sită!

– Jeni: Tot ce ai spus, am impresia că pentru mine ai spus.

– Pentru fiecare spun, pentru că fiecare păcătuiește. Unii mai mult, alții mai puțin și pentru că știu că voi pleca, veți fi mârniți un timp, puțin, apoi, șirul cu mătânii va zace într-un sertar uitat și satana își va strânge copiii și-mi va râde în față.

Sanda. De ce te îndoiești?

– Sanda: Sunt amărâtă, nu știu ce să fac, cu cine să mă sfătuiesc.

– Roagă-te lui Dumnezeu!

– Mă rog.

– Puțin. Amețești rugăciunea. Lasă gândurile pentru lumea aceasta, înalță-te! În sus, acolo este lumina și viața, aici este mârzi.

Marga. Este învinsă de viața pe care o duce și este dojenită de toată lumea, pentru că interesul lor nu se potrivește cu firea ei, pentru că este micșorată de neputință. Fiul ei este în pericol și se agată cu disperare de false iluzii. Mama ei, rău bolnavă și este copleșită și

totuși are momente în care se înalță către Dumnezeu și nu uită nici pe Antal. Veghez asupra ei.

– Cici: Dora?

– Ghiara de găină este gheara cu care a acumulat, a strâns. Sacul este presupusa închisoare pe care trebuia s-o suporte pe pământ. Egoism familial.

– Ică: Vreau să mă schimb.

– Vei rămâne pe locul tău și vei fi și puțin aspru. Pentru mine.

– Sanda: Ce-i cu Elefterie?

– Fiecare cu soarta lui.

– Sanda: Ce să fac pentru el?

– Pentru că Cici a spus ce se întâmplă. Este inutilă rugăciunea, pentru că fiecare are soarta lui.

– Sanda: De ce a murit așa de năprasnic?

– Năprasnic pentru cei de aici. Repede, toți trec repede. Boala lungeste suferința. El n-a suferit de boală, a trecut pe nesimțite. Nici nu știe.

De ce să-i plângeți pe cei morți?

Paul. De ce nu ești smerit Paul? De ce nu ești mai blând? De ce te mândrești cu inteligența ta? Pentru că ți-a dat-o Dumnezeu să te servești de ea în mod smerit. De ce patimă pentru exterior? Muncă interioară. Patimă ai pentru locul de muncă și nu patimă pentru muncă!

Am încheiat această întrunire familiară: un tată, cu cei ce i-au zis tată, dar n-au fost copiii mei!

Evenimentele nu vor fi așa cum vă așteptați. Fiecare va sta pe locul lui de muncă și să-și lase grijile în seama mea. Pentru că eu veghez asupra voastră. Dar nu uitați sita! În decembrie vine sita! Căutați să nu treceți prin sită!

ȘEDINȚA 29 DIN 5 SEPTEMBRIE 1961

Binecuvântată fie ziua în care ne aflăm iar împreună, pentru a vă descrie importanța pe care o au nelegiuirile voastre în viața mea spirituală.

Plecat-am cu sufletul în spaimă pentru cele ce mi-au fost dat să cunosc și să plâng în inima mea pe cei ce m-au înăbușit. Plecat-am

în singurătate și mi-am rănit sufletul de durere și de avânt înăbușit. Spaima mea, pe care am trecut-o în zori zilei de 5 septembrie, m-a făcut să îndur chinuri, chinuri extrem de mari, pentru că nu vă dați seama ce înseamnă pentru mine prăbușirea voastră.

Suflete încercate de durere plâng pentru durerea care o trăiți în voi. Prăbușite sunt clanurile mele din cauza voastră. Prăbușite sunt gândurile mele. Prăbușită e ființa din mine pentru că nu vă dați seama ce faceți. Nu vă dați seama în ce prăpastie se rostogolesc sufletele voastre.

E cea mai aprigă încercare pe care am avut-o cu voi. Mă doare infinit. Nu știu dacă se mai poate repara ceva. E inutilă petrecerea în mijlocul vostru, pentru că nu vreau să plâng infinit. Dragostea, pe care am avut-o pentru fiecare dintre voi, mă face rob în eternitate. Și pentru gândurile voastre netrebnice, vă părăsesc până când veți deveni demni să fiți în inima mea din nou.

Pentru nemulțumirea pe care mi-ați pregătit-o și pe care mă străduiesc s-o alung, vreau să cercetez cauzele pentru care mi-ați răvășit bucuria.

– Mi-au fost gândurile zbuciumate, dar le-am învins și m-am ținut la limita posibilităților de angajament luat.

– Bine.

– N-am făcut nimic.

– De ce?

– Sunt slabă, n-am voință. Caut să înving, mă rog, lupt, cer ajutor, ajutor.

– Când? De 9 ani e patimă veche. E greu.

– N-am liniște. Mă chinui.

– E greu pentru mine, pentru că, pentru mine... nereușitele voastre...

Nu primi pe nimeni pentru bravarea nenorocirilor, ce vor decurge din cauza acestor vizite. Este bine pentru tine de vei încerca debarasarea definitivă, definitivă, de-fi-ni-ti-vă! Prezența lor este dăunătoare pentru ambianță.

– Cum să fac să-i alung?

– Înlăturarea gândurilor tale.

– Sunt învinsă!

– De ce?

– Nu știu. Sunt slabă, nu pot!

– Nu vrei. Este minciună. Este pieirea ta, de nu începi din nou să te ridici din mocirlă.

– Am impresia că nu am să pot.

– Minciună, minciună, minciună! De ce înăbuși ecoul Divinității prin felul tău de a gândi și a te manifesta? Eu vreau să învingi pornirile deplasate pe care le trâmbezi în văzul Divinității. Este grea frământarea, este biciuire năprasnică și nereușita este prăbușire totală. Ia seama, ia seama!

– Sunt păcătoasă, mai fac mici păcate, fac rugăciunea, dar gândurile îmi sunt furate.

– De diavol. Vei reuși în numele Domnului! Roagă-te mai mult!

– Am început să merg pe un drum pe care nu vreau să-l mai părăsesc. Deși mă poticnesc, mă ridic, iar mă poticnesc, dar în ultimul timp am făcut progres.

– E îngâmfare. Progres este, însă smerenie pretindem. Dar regresul într-o direcție. Desigur, nu știi gândul. De ce tăcere?

– Am să îndrept asta. Cu gând bun și voință.

– Gând bun... voință! Gândul bun nu e voință. Nu, voință, elan. N-ai elan. Minți și tu destul. Mințiți pe rând și toți mințiți! Ceață de mincinoși! Când va fi ziua fericirii mele? Te pregătești pentru decembrie? Te pregătești pentru dezrobire?

– Nu știu ce să fac. Încerc tot felul de lucruri, mă sacrific, mă rog, muncesc și pe urmă nu mă pot stăpâni. Cum să fac... să mă jur...

– Mâna! Și... să nu mai faci. Necazul este ușor când ai inima dată lui Cristos. Pe toți v-a chemat în jurul meu și în jurul meu, mereu se fac goluri. Inimă de piatră să aibă cineva, ca să reziste atâtor încercări.

Mă biciuieți în fiecare zi, în fiecare clipă, și-mi dați otrăvuri pentru binele pe care vreau să-l sădesc în inimile voastre. Și sufletul meu se topește de dragoste și durere, pentru că îmi sunteți dragi. Și asprimea mea este pentru îndreptarea voastră.

Plâng prelung, înduioșat de viscolirea sufletului meu, prietenii mei alături de mine, pentru nerecunoștința voastră.

Și iar mă întorc la ultimul.

– E bine ce simte în ultimul timp?

– Entitate diabolică, ce caută s-o facă să creadă ceea ce nu e. Să nu asculte. Încercare pentru ea. Înapoi! Să taie, să taie!

Fiți atenți cu toții: pe măsură ce lucrați, cel necurat vine să strice. Inspirații diabolice pentru schimbarea de destinație, să se creadă, pentru aceasta i se dau. Înapoi! Alungați-le fiecare! În jurul vostru mișună duhurile rele. Datorită acestor duhuri, cădeți. Slujbe în casă. Faceți slujbă în casă, pentru că fiecare sunteți împresurați.

– Ionel?

– Se deapănă viața. Imprudență pentru cei obișnuiți să vadă întuneric în lumină. Prefăcutu-s-a în ecou suferințele lor, pe care le îndură de la trecere. Este speriat de trecerea lui printr-o spaimă mare de moarte. Și atât s-a zbuciumat, când a auzit că e mort, încât s-a descompus. Prea s-a interesat de lucruri pe care nu trebuie să le amplificai.

Cum să facem să fim mai buni, de ce nu întrebați?

Cornelia e bună!

Dina merge bine. Sunt mulțumit de ea, deși mai strâmbă gura câteodată. Mă bucur că învinge încet, încet greutatea.

– Există minciuni convenționale?

– Minciuna! Îi ridicați statui, îi închinați ode, îi dați viața voastră, îi dați truda voastră! Minciuni între voi! Minciuni și pentru mine! Nu există minciuna, minciuna îmbălsămată! De ce mințiți mereu? Mințiți să faceți bine – spuneți voi – dar minciuna este groapă pentru suflet.

Tăceți când nu puteți să spuneți adevărul!

Este înfierată pentru ca să se lepede de mistificări. Se va liniști. Pregătească-se și pentru detașare de lumea murdară, în care se învâрте. Anihilare de sentimente.

Ticu. Era pe drum bun, însă cel rău i-a sugerat teama și dă înapoi. Este puțină mândrie în atitudinea lui și nu vrea să descopere că el este de vină.

Pe drumul lui Cristos nu se merge în ghetе de lac și cu țigara în gură! Smerenie! Picior gol, să sufere arșița și pietrele drumului. Altfel nu se poate...

Marga. Cere să-i spun dacă să plece în țări străine. Nu pot să spun. Calc legea, pentru că voi nu știți că și noi avem răspunderi mari și nu ne putem lua răspunderea în schimbarea unui destin.

Prea chinuită... și nu pot să-i spun. Întindeți-i voi mâna cu dragoste și rândurile voastre să fie calde.

– Nu mă lăsa să mă prăbușesc.

– Știi ce te-am rugat. Taie! Să vrei, să te rogi! Nu să declami. Să te rogi profund, adânc, mult și să lași materia. Cine vrea să suie, trebuie să cadă jos. Uii descătușarea. Înapoi tot ce ți-a făcut bucurie.

E greu Paul, e greu. Nu cer absurdități, nu cer călugărie, dar să văd că zdrobești, că rupeți din voi. Altfel...

Jeni, e înfiptă în materie, nu se descătușează.

– De ce nu mă cerți și pe mine? Fiecare tată trebuie să-și certe copiii.

– Am și eu metodele mele!

– Cum să-l schimb pe Ticu?

– Să fii puțin mai blândă, cu blândețe nativă, nu de ocazie. Este neînțelegere între voi. Nu ești totdeauna delicată și indulgentă și smerenie se cere pentru declanșarea erupției. Fugiți de ceea ce vă stingherește viața. Vă striviți viața. Nu îmbrățișați pe nimeni fără alegere. Prietenul lui e șiret și înțeapă inima din umbră. Atenție!

Eu vin în decembrie. Este pentru cea din urmă dată când culeg din voi ceva. Este ultimul termen, pentru îndreptarea voastră. Cine nu se simte în stare, este liber să nu mai vină. Cine vrea să rabde, cine vrea să sufere, să vină lângă mine pentru fericirea lui, categoric, fericirea lui de dincolo.

Pentru că vreau să mai încerc, pentru viitor veți lucra cei ce vor cu mai multă râvnă. Veți analiza în fiecare zi starea sufletească și greșelile făcute, pe care le veți însemna și pe când vă întâlniți, vi le spuneți pe rând, pe zile, fără grabă și lăsați ziua pentru mine, fără alte preocupări, ci pentru înaintarea voastră.

Nu merită o zi să rupeți din ocupațiile voastre terestre? Veți împărtăși părerile, necazurile și veți munci împreună și veți fixa hotărât pentru săptămâna viitoare o mortificare. Să o executați cinstit! Exerciții de înfrânare, rugăciune în noapte, cine poate, măcar un sfert de oră, cine poate. Să vă înfrânați în fiecare săptămână o plăcere.

Nu vă grăbiți! De ce vă grăbiți totdeauna să plecați? Veniți devreme, pentru a avea timp. Lectură particulară și discuții, ajutorări unul pentru altul. Eu nu vreau să pierd pe nici unul și știu că nici voi nu doriți să vă pierdeți, dar lupta este cu cel necurat, care încearcă să vă depărteze de drumul bun și încearcă să despartă pe copii, de cel ce are grija lor. Nu vă mai cert pentru că, poate mâna mea vă va mângâia pe creștet atunci când ne vom vedea.

În decembrie este speranța mea. Să mă ajute Dumnezeu să ne întâlnim iar cu toții!

ȘEDINȚA 30 DIN 1962

Pribegiți în întuneric pentru că înjosiți Divinitatea prin purtările voastre. Eu nu mă mai întorc între voi, pentru că ați dat dovadă de meschinărie, perfidie, prefăcătorie, dezmăț și pentru că răniți întregul patrimoniu ceresc.

Bineînțeles că nu toată lumea, dacă o parte veți mai merge pe drumul acesta al pierzaniei, pregătiți-vă de prăbușire. Sfântă e inocența, pe care nu căutați s-o semănați în inima voastră. Predat-am pentru timp îndelungat misiunea mea în mâinile celui ce mă înlocuiește pentru timpul când voi fi mereu în lumea mea, pentru a încerca timp îndelungat de prefacere.

Începând de astăzi începe sita să se scuture și când îmi va cerne, pentru că va cerne și veți rămâne puțini și când veți îngrozi eternitatea cu faptele voastre cele rele, mă voi cutremura și voi plânge pentru inima din voi. Iar cei ce muncesc și se vor menține în sită, ei vor fi copiii mei.

Este scris ce fel m-am comportat cu voi și cât suflet am depus, ca să vă aduc pe câți mai mulți lângă mine. Și nu merge nimeni fără voia lui, este liber în alegere. Fatalitatea vă urmărește. Nu mă iubiți cu toții, pentru că cine mă iubește merge lângă mine și cine mă leapădă, mă urăște. Degeaba vă lăudați că mă iubiți. Mi-ați cerut să vin des și am venit. Și ce am realizat în plus? Aceleași minciuni, același egoism, aceeași mândrie, același hău în inima voastră. Nu curățați nimic! Încet, dar nu în pas de melc.

Este de prisos să vă mai vorbesc ceva pentru că v-am vorbit destul de ani de zile. Fiecare este liber să meargă unde vrea, cum vrea.

Un an de zile nu sunteți copiii mei pentru că nu mai vreau să merg decât cu cei ce vor lepăda bestia din ei. Bestia, animalul! Cei care vor merge pe calea dreaptă, țineti stindardul dragostei lângă voi și nu vă lăsați ademeniți de vulpea pământească, de rafinamentele secolului. Am plâns destul pentru voi și n-am cules decât amărăciune. Nu vreau manechine, v-am spus acum câțiva ani în urmă. Această

misiune de a vă părăsi am însoțit-o de durere și cei mai mari ca mine, au aprobat-o.

Intenția mea a fost curată, să vă adun cât mai mulți și să vă arăt drumul și pe drumul meu rămâneți mereu în urmă. Toate metodele am încercat. Am obosit și eu. Sunt ani grei. Veți fi călăuziți de cel ce mă înlocuiește, misiune grea. Ca să vă mai întreb ceva este de prisos. Pentru cea din urmă oară, dacă cineva vrea să întrebe ceva este ascultat.

Pentru Dorina. E mugure verde. Schimbare de facultate. Este delicată sufletește și este victima instinctelor. Dorește să schimbe. Medicina este mai conformă cu interiorul ei. Să încerce să lupte contra instinctelor. Este trandafir, dar va fi mutilată sufletește în viața ei. Este fermentare diabolică a instinctelor ei. Să se menajeze, să lupte până la maximum pentru viitorul ei spiritual. Să nu se lase s-o domine instinctele, care pot s-o piardă și mai puțin orgoliu.

Cici. Nu este întâmplare. Să se curețe de tot ceea ce-l împiedică să se ridice.

Eugenia. Să rupă din egoismul ei și să viseze mai puțin. Să trăiască realitatea vieții adevărate cu toate neplăcerile ei și cu victoria ei finală, pe care nu știu câți o vor avea.

Popper. Răzvrătire, neascultare pentru că influențe negative toarnă peste cei ce locuiesc în casa asta. Nu vă imaginați pe pământ ce influență are lumea de dincolo pentru voi. Vă prăbușiți și nu vă treziți din somnul plăcerilor și din plăcerea dezgustătoare a acestei lumi culegeți mătrăgună, spunând că sunt flori de visuri.

Nu vă dați seama ce înseamnă purtarea voastră. Treziți-vă cât nu e prea târziu. În curând va fi prea târziu și nimeni nu va putea scăpa. Am plâns și plânsul meu n-a mișcat pe nimeni. Nu vorbesc de toți. Sunt câteva suflete ce mă mângâie, dar e prea puțin. Dacă nu v-am părăsit ce-ați realizat?

Vă mai dau un an!

Jeni. Ești legată de materie prea mult și de persoane și de aceea nu te înalți. Într-o vreme mergeai bine și ai scăzut. Pe mine mă doare cel mai mult, pentru că n-am reușit cu voi cum trebuia.

Sita va cerne un an de zile, când pe dreapta, când pe stânga. Cine va cădea din ea, rămâne definitiv în afară de mine, de grija mea, de dragostea mea. Pe cei pe care-i voi găsi în sită vor fi copiii mei buni. Cred că vă dați seama că am avut destulă răbdare. Prea vă

agățați de materie. Cu ce s-a schimbat viața voastră în fapte? Cum luptați?

Pe cei din casa aceasta i-am iubit ca pe niște fluturași, ce de abia au deschis aripile și fluturile s-a învărtit în jurul luminii diabolice, pe care o aruncă cel pe care-l știți și cade cu aripile pârlite. Și ce rămâne? Omida.

De ce nu vreți să fiți vulturi? De ce nu vreți să străbateți spațiile? De ce nu tăiați din rădăcină răul, care-l alimentați? De ce glumiți? De ce nu e inimă serioasă? De ce nu lăsați măcar puțin din ce nu vă înaripați pentru Isus Cristos și legea Lui?

Răspunderea voastră e mare pentru că cunoașteți. V-am făcut părtași în tainele de dincolo. V-am făcut să înțelegeți viața de dincolo. V-am adus dovezi. V-am unit în sânul meu pe toți cu facultăți, pe care mulți ar vrea să le cunoască și n-au posibilitate. Și vouă v-am dat de toate! Și inima mea v-am dat-o și inima mea ați făcut-o scrum!

Fiecare mi-a fost drag dintre voi și v-am adunat sub aripa mea, pentru a vă da viață multă, pentru a nu vă lăsa să bălăciți în mazăga rău mirositoare de dincolo, pe care nici n-o bănuiați. Am vrut să vă înalț sus și să ne vedem din când în când, pentru că și acolo aveți nevoie de cineva, care să vă poarte de grijă. Pentru că și acolo aveți nevoie de cineva și pentru că eram legați de legătura mai puternică de pe pământ. Și cât de trist sunt azi că n-am putere să vă exprim durerea care mă înecă. Mucegai pe care nu vreți să-l curățați, să dați afară mucagai verde, urât mirositor. Nu vă lăsați!

Este ultimul meu apel, este chiar ultimul meu apel. Și pentru cei ce luptă: Nu vă lăsați, nu vă trușiți! Mergeți înainte! Dezrădăcinați răul din voi și nu lăsați pe frații voștri să se prăpădească! Ajutați-i!

Îmi pare așa de rău de voi.

În tine pusesem mari speranțe, Paul. Lasă orgoliul! Acesta este testul tău.

Dorina. Nu știi cum să te porți? Blândețe, dragoste. Nu nervozitate, bunătate!

Coca. E nevoie de prelucrare – să zicem.

E atât de greu cu voi cei vechi – s-au lăsat din lene.

Paul: Ce vreți să fac?

Bine, o să te ajut. O să vă ajut. Voi fi lângă tine. În finit, același lucru o să fie?

Dacă nu mă ascultați?... Să schimbăm metoda? Să vă schimbați voi! Și mai am ceva de spus: Dacă timp de 3 luni de zile, atmosfera din această casă nu este schimbată, dacă lucrurile merg în același fel, dacă ce am rugat o dată, de două ori nu se execută nu ne mai adunăm aici. Acum voi vedea cât mă iubiți.

Maia. Nu poți? Să urăști ce iubești? Să rupi, să rupi din tine! Fiecare trebuie să rupă din el, altfel nu se poate. Roagă-te, desparte-te de petreceri, curăță-te! Ești egoistă, minți! Minți mereu! Nu numai tu, dar și tu, ca și ceilalți. Din gură smerește-te. Nu lupți, nu-ți dai seama. Ce faceți cei ce aveți patimi când le lăsați?

Sanda. Ce e întunericul? Nu te rogi. Roagă-te mai mult. Coboară-te în tine mai mult. Trăiește în interior. Citește hrană sfântă. Nu te împrăstia în gânduri. Urmează calea și nu te uita în lături. Ce te interesează lumea? Isus a fost chinuit. Ce te interesează?

Doina. Mai târziu.

Dina. Este în drum pietros și merge încet pe lângă pietre. Mereu este în inima mea. Este pribeagă, e singură. Vă mângâie în gând și se roagă.

Ortansa-Ticu. Să-i câștigi dragostea. Este nevoie de ajutor pentru el. De ce mi l-a luat celălalt? De ce n-a venit mai departe aici? Ce zăpăceală, ce încâlceală în lumea asta! N-ai metodă! De ce când cineva n-are dreptate, acoperi? Cinstit îi spui: este așa, nu este așa.

Olguța. Să nu se supere! Tot pe drumul vechi. Drumul vostru este cinstit, curat, adevăr, chiar dacă sfarmă inima. Pentru că chiar dacă inimile lor se revoltă, încet, încet se face liniște și lumina pătrunde și află înțelesul adevărului. Noi nu suntem aici bocitoare, suntem suflete bărbate, vitejești. Pentru că drumul nostru este vitejie, să tai, să rupi, să măcelărești printre bătării și să-ți faci drum înainte spre Isus.

Să se ascundă din fața lui un timp. Trebuie prefacere îndelungată. Prefacere nu se poate când urăști pe cineva, nu poți să-l ai veșnic în ochi. În timpul acesta se face prefacerea în suflet, când îți apare din nou în față. Ești un alt om și-l vezi cu alți ochi, ochii dragostei divine. Metoda e greșită.

Coca. Prin purtarea ta. Nu să-i vâri materialul pe gât sau biblia. Alte metode. Prin purtarea ta să simtă și ea îndemnuri, să fie curioasă.

Să vă mai spun copiii mei?

Mi-ați muiat inima, însă rămân tot așa de categoric, în caz că nu reușesc nici de data asta. Vă las timp de fermentare. Să nu credeți că eu nu vreau să fiți cu toții alături de mine. Ca un bunic cu nepoții lângă el. Dar, dacă vă împrăștiati și dacă zburați prin alte lăstărișuri, credeți-mă că nu mai pot nici eu.

Venit-am cu intenția să stau puțin și să fiu sever și iar m-ați înmuiat. Mă bucur pentru unii care mă ascultă. Nu vă leneviți! Nu mă uitați! Pentru că mă uitați curând. Gândiți-vă bine la tot ce v-am spus. Dacă nu realizați ce am cerut și ceea ce acum promiteți, nu mai pot să rămân între voi atunci. Nu mă lăsați să vă pierd definitiv! Nu vă lăsați să vă înecați! Nu vă rugați suficient și dacă nu vă rugați suficient, cum să nu vină celălalt cu săgețile lui veninoase, care vă sfârtecă sufletul? Rugăciunea este pavază.

Citiți, alimentați-vă zilnic! Nu părăsiți pe Cristos! Nu vă lăsați în mâna celui alt. Pregătiți-vă drumul. Nimeni nu știe cât trăiește și cum pleacă dincolo? Murdari până în gât. Atuncea vă mai încerc o dată. Nu vă lăsați niciunul, munciți. Nu e glumă. Citiți în toate cărțile, citiți pe Cristos și veți vedea că nu e glumă pentru voi care știți, pentru că știți... Să mă iertați dacă prin cuvintele mele v-am produs neplăceri și durere. Să ne ajute Dumnezeu să fim cu toții mai buni, să muncim cu toții și să învingem diavolul.

Fiți binecuvântați!

ȘEDINȚA 31 DIN 1962

Venit-am și de data aceasta în mijlocul vostru, venit-am pentru a-mi exprima regretul, pe care l-am simțit atunci când am văzut că sfaturile mele n-au prins rădăcini din cauza păcatelor din inimile voastre. Înmărmurit-am și m-am zbuciumat că de atâtea ori, din pricina neascultării voastre și dacă mă prețuiți atât de puțin, nu-mi rămâne decât să aleg dintre voi pe câțiva care într-adevăr îmi vor urma calea mea.

Cred că, după atâtea așteptări și dezamăgiri, nu e cazul să mai încerc. Rămâneți în mālul pe care-l divinizați. Plânsul vostru m-a înduioșat în clipele când voiam să iau hotărâri definitive și este mai prejos de cei pe care i-am crezut în stare să-mi aducă mângâiere.

Sunt ani de când îmi promiteți că vă îndreptați și nu am cules decât amărăciune! Fiecare să se analizeze și va vedea cât m-a iubit. Faptele voastre sunt dragostea pe care mi-o arătați, iar nu vorbele.

Păzit-am ființele voastre, ce mi-au fost încredințate spre desăvârșire, și astăzi, ca de atâtea ori, învins sunt. Nu vă interesează decât materia, petrecerile, bârfeala, murdăria omenească, promiscuitatea, letargia sufletească. Munciți greu, vă atrage mirajul lumii acesteia, pentru care veți vărsa lacrimi de sânge, când veți trece dincolo.

Ce-mi spuneți de fiecare dată decât minciuni? Vă prefaceți că sunteți pe drum de evoluție și faptele voastre vă mânjesc. Fanfaronadă, bestialitate, mângă veninoasă ce vă putrezește sufletele. Din ce în ce mai rău. Prăpastie se deschide în fața voastră și vă veți prăbuși. De ce alungați pe Dumnezeu din voi? De ce vă închinați diavolului? E greu!

Ce spune Dorina?

– Sunt păcătoasă tare. Nu mă pot îndrepta.

– Ce spune Maia?

– Că ești prea bun cu mine.

– Paul?

– Sunt păcătos tare, dacă mă lași mă duc la fund. Parcă totuși s-a schimbat ceva. Dacă mă lași mă prăbușesc de tot.

– Din tine să scoți!

– Știi bine că mă lupt.

– Ricuța?

– Eu am luptat. Nu știu dacă am reușit să fac ceva.

– Olguța?

– Sunt o păcătoasă. Greșesc mereu.

– De ce te lași legată?

– Cred că-s dezlegată.

– Iluzii!

– Nu știu ce să mă fac. N-am putere.

– Sanda?

– Tu, care le știi pe toate, ce să mai spun?

– Nu lupti bine!

– Sunt obosită.

– De ce nu te rogi?

– Mă rog, dar foarte superficial. Am momente când mă rog mai adânc, dar asta vine dinăuntru.

- Efortul tău nu este. Care este efortul tău?
- Continui să fumez.
- Vasile?
- Tu știi ce mă roade. Fac eforturi și lupt înainte. Merg greu, dar trebuie să lupt.
- Mimi?
- Eu nu vreau să supăr pe Dumnezeu și totuși eu î-L supăr. Mă tulbură gândurile. Mă rog să mă ierte și să mă corectez.
- Nu faci voia Lui.
- Nu fac, nu-i așa? Nu-s vrednică, ajută-mă!
- Cici?
- Sunt hotărât să merg pe drumul ăsta. Fac efort, dar ca omul, alunec.
- Ortansa?
- Lupt, mai cad, mă ridic, iar lupt. Ispitele vin, le mai dau la o parte, mă stăpânesc. Vreau să merg pe drumul ăsta, dar e greu. Ce pot face decât să mă rog să scap de ispite?
- Păzește-te!
- Mă păzesc, dar trupul cedează, amețesc, sunt obosită, mă doare capul, gândirea mi se tulbură. Trebuie ajutor. Eu te rog ajută-mă! Eu vreau să merg pe drumul ăsta.
- Dorina: Dacă e bine să cunoască persoana de care...
- E bine să-l cunoască. Candela nu e nimic.
- Marga e mai bine, vă iubește, este oaza ei...
- Dina, să persevereze pe drumul pe care l-a ales.
- Ortansa, dacă trebuie să reziste?
- Categorie! Este influență negativă. Să se închine mai mult și să lase gândurile, pentru că ele o împotmolesc.
- Despre fetița Mia Roman, ce spui se poate face ceva?
- Inutil! Este destin fatal.
- Putem face ceva pentru Alexandru?
- Este încețoșat de patimă și se răzvrătește și răzvrătirea e diabolism. Este îndiavolit și nu se poate face nimic dacă nu sfarmă inima din el, că sfarmă diavolul. Este patimă grea care-l va duce în infern, dacă nu se trezește.
- Paul: Oare sunt și eu tot ca el?
- Ești pătimăș de materie, n-ai spart crusta. El se încăpățânează în patima lui.

– Dar, parcă am făcut un mic progres?

– De ce te lauzi? Te-am ajutat mereu, dar trebuie să lupți tare.

Să lupți tare! Prăpastia vă așteaptă dacă nu cuceriți cerul! Hău, mizerie, urlet de fiară vă așteaptă. Lăsați patimile!

Împodobiți-vă cu virtuți creștinești. Luptați până la distrugerea patimii, pentru că știți, vreți din gură și nimeni nu vrea să se înfrângă.

– Mioara: Mă așteaptă o nenorocire?

– Vrei să știi? De ce?

– Pentru semne.

– Pentru semne sau fapte? De ce strigi către Divinitate înconjurată de șerpi? De ce nu te învingi? De câte ori ți-am spus? De ce cobori în adânc? Sunt legi pe care le-ai călcat în picioare. Și dragostea mea ai călcat-o în picioare și mi-ai răs în față. Pe Antal care te crește!

– În ultima vreme am reușit ceva?

– E prea puțin. Tu știi ce trebuie să faci. De câte ori ți-am spus? Vrei să te părăsesc? Mă părăsești tu.

Și voi? Și pe voi vă cert. Pentru că trebuie să vă ajutați unul pe altul și să tăiați în sânge pentru salvarea fratelui vostru. Nu există între voi delicateță, jenă. Spune frățește în față și bate-l de nu vrea să înțeleagă.

Pentru voi doi am venit astăzi. Ce faceți?

– Paul: Știi bine ce este în sufletul meu.

– Învinge-te!

– Dar, te rog, ajută-mă să sar hopul, să-l salt. Știi, este un prag, pe care dacă îl trec...

– Știu, te ajut, dar și tu să faci efort. Nu pot singur de nu-mi dai concursul, nu se poate.

Nu mai vreau să fie neînțelegeri în casa în care mi-am făcut și eu cuib. Vreți să vă părăsesc?

Mioara, Ce spui?

– Tu știi ce e în sufletul meu?

– De ce vă chinuiți când poate să fie zâmbet, înțelegere. De ce ură? Amândoi – vă cer, pentru ultima oară, înțelegere pentru mine. Târziu.

– Ce îndrumări ne mai dai?

– Venit-am cu gând să vă părăsesc casa aceasta pentru o lună de zile, să nu vă mai întâlniți aici și am revenit din nou în speranța.

marea speranță că voi culege de data aceasta ceva. Nu mă părăsiți prin faptele voastre!

– Paul: Mărirea spitalului este orgoliu sau spre binele bolnavilor?

– Este și orgoliu, să faci fără pasiune. Să faci în gând mereu pentru Isus Cristos s-o faci, iar nu pentru laudele, pe care speră să le primești.

Nu lucrați pentru voi. Faptele voastre să le săvârșiți numai pentru Isus Cristos. Prin El vă vin mângâieri. Prin El va veni salvarea. Prin El va veni gloria cerească. Nu mai lucrați pentru voi. Lăsați acestea pentru cei ce nu știu nimic, dar pentru voi, cum se poate să vă legați de aceste lucruri?

– Paul: Să nu mai fac nimic? Să las la voia Domnului?

– Dacă încerci numai pentru bolnavi, încearcă!

– Mi-e teamă că o să trezesc orgoliul.

– Luptă! De ce să lipsești pe cei nenorociți din teama orgoliului? Unde ți-e sabia? Nu se poate. Luptă! Fii blând în inimă!

– De ce nu reușesc și acasă să fiu ca la spital?

– Să te învingi! Să vă înțelegeți, frățește. Să discutați ca doi copii, ce vor să facă voia bunicului. Iar m-ați învins!

– Sanda, ce trebuie să facă?

– Mare orgoliu are și ea. Nu are rădăcini bine înfipite în pământul credinței.

– E puțin refractară și nu știm cum să procedăm cu ea.

– Să-și ocupe timpul liber cu cititul și rugăciunea.

– Dar are așa de puțin timp liber!

– E singurul mijloc de salvare, de a domoli animalul din tine. Ea nu e vinovată. Ea vrea să meargă, dar n-are sevă și seva se trage din pământul credinței, aceea hrănește.

De ce nu vrea să fie pe vârf de munte? Să lase mizeria lucrului pământesc și interesul mercantil. Să se elibereze. Nu vă îngrijiți de nimic. Lăsați-le în voia lui Dumnezeu și toate se vor aranja cu bine. Să fiți ca niște copii: fără griji, fără ură, fără nimic meschin în voi și să vă iubiți!

Jeni. Luptă greu, dar ceva se mișcă în sufletul ei. Este învinsă de materie și izolarea a îndepărtat-o de lumină. Nu privește prin credință. Privește prin mâl, prin viața materială și nu e permis pentru ea, care știe.

– Dar, în ultimul timp abandona-se grijile materiale, a pierdut bani și nu s-a mai supărat.

– În trei zile! Nu e o stare permanentă. E un ajutor, care i s-a dat, pentru a-i aminti de drumul pe care trebuie să-l urmeze, de bogăția sufletească pe care ar avea-o sub toate formele și aspectele, dacă măcar seara s-ar liniști și s-ar gândi la Dumnezeu și ar face efort să lase materia, creaturile. E prea legată. Aceea a fost o rază de lumină pentru smulgerea ei, pentru viața pe care a dus-o în ultima vreme.

– Pe Ticu cum putem să-l readucem?

– Este îndoială pentru că este prins în tentaculele celuiilalt, care nu-i dă drumul și nici nu-l lasă să vadă nimic limpede. E inteligent, dar aici e pusă perdea. E copilul meu răzvrătit. Încercați să-l înduplecați, să-l luminați.

– Mai avem un copil răzvrătit, pe Vali.

– Nu e răzvrătită, e nămolită.

– Paul: Ajută-mă pentru Alexandru, care fiind...

– Nu-l salvează nimeni, decât Dumnezeu. Să se îndepărteze de satana și se va apropia de Dumnezeu și Dumnezeu în mila Lui îl va salva.

– Cum să-i sugerez?

– Să-i sugerezi? Să-i spui direct. Să-i citești ce am spus și să lase pa-ti-ma. Să se rupă, de vrea să-și salveze spiritul. De nu, este învins și aici și dincolo. Este răscruce în viața lui, e răscruce, mare răscruce și dacă învinge este salvat.

– Dorina: Greșesc față de bărbatul meu?

– Limba!

– Dar cu gândul?

– Nu te gândi! Gândește-te la Isus Cristos și vei avea pace și limba înhămeaz-o!

– Olguța: Ce fac rău? Ce pot să fac să mă îndrept?

– Nu știi?

– Nu știu tot.

– Știi. Roagă-te mai mult.

– Cum să procedez să scap de încătușeli?

– Încătușeli?

– Ai spus că sunt prinsă.

– Prinsă ești! Știi! E ceva ce te ține prinsă de pământ, de creaturi și de materie. Și creaturile nu te lasă să te înalți către Dumnezeu. Este sentimentalism bolnăvicios și copiii mei trebuie să se dezlege

de aceste greutăți. Îndreaptă-ți sentimentalismul numai către Isus Cristos. Pe El să-L iubești. Să te gândești la El, să-i vorbești și noaptea și când vine gândul pentru creaturi, taie-l!

– Am tăiat mult.

– Tot ești legată. E plumb pe aripi. Ce-ți face creatura, cu ce te vei alege dincolo? Creatura se va duce la locul ei și tu la locul tău și sufletul ți-a fost nămolit și tu vei plânge amarnic. Ce ți-a folosit creatura?

– Dar trebuie să iubești pe aproapele?

– Dragoste liberă, nu dragoste care încâtușează gândurile. Iubești pe aproapele, îi dai ajutorul necesar și sufletul tău e liber. Dar creaturii îi închini gândurile tale, totul al tău, și-l lași pe Isus Cristos pentru creaturi. E altceva dragostea de aproapele. Liberați-vă sufletele, nu fiți robi creaturilor.

– Să continuăm să lucrăm ca până acum?

– Insistați mai mult asupra problemelor practice.

– Dorina: Ajută-mă contra îndoielilor.

– Eu pe toți vă ajut și gândul meu este mereu lângă voi și tot ce faceți văd și mi-e rușine mie de voi. Nu mai dați crezare tuturor impostorilor care vă tulbură sufletele. Eliminați prietenii nesatisfăcătoare. Hrăniți-vă cu suflete calde de dragostea lui Cristos.

– Olguța: Băieții sunt...?

– Să nu se lase intimidată. Sunt alții. Nu mai vin băieții. Dar drumul e făcut și încearcă alții să ia locul. Nu te lăsa intimidată și învinsă. Ei nu mai vin. Rugăciune multă.

– Ricuța a mai progresat?

– Progres și regres. Când progres, când regres. De ce-și face griji și nu se lasă în voia lui Dumnezeu?

– Promitem cu ajutorul lui Dumnezeu și al tău să mergem mai departe.

– Cu ajutorul lui Dumnezeu să mergeți mai departe. Acum plec iar.

De la tine aștept îndreptare Maia și de la tine Paul. Să vă sfătuiți ca doi copii ai mei, să nu mai fie vrajbă. Lasă orgoliul, fii mai blând și tu Maia fii mai blândă, din inimă, nu din gură. Iertați-vă și începeți un drum nou.

– Maia: Mi-e tare greu

– Nimic nu se face fără greutate. Cu cât greutatea e mai mare, cu atât opera e mai frumoasă. Și aici ce operă! Ce splendoare!

Ce facem cu toții? Mai promiteți toți? Să nu vii târziu!

(Sanda tușește)

Tutunul! Mare păcat, tutunul! Distruge corpul și sufletul. Patimă! Atunci voi pleca. Vin dacă îndepliniți ceea ce ați promis.

Maia, ce facem? Acum plângi și mâine uiți. Ce facem?

– Am să încerc mai departe, dar ajută-mă.

– Îți închipui că nu te-am ajutat? Dar ce ai făcut cu tot ajutorul de la mine? Aceste cuvinte m-au întristat. Când pui la îndoială, îndoiala năruiește elanul.

– Am pierdut încrederea în mine, când de atâta vreme încerc și nu pot.

– Nu vrei! Ori Isus, ori satana! Nu lupți să reușești, te prăbușești. De ce întrebuițezi voința în alte direcții și ce vrei să realizezi? De ce aici n-ai voință?

– Fiindcă sunt rea și păcătoasă.

– După atâția ani!? Gândește-te bine pentru că vei pierde totul. Ești pe margine de prăpastie, nu uita!

Vă binecuvântează!

ȘEDINȚA 32 DIN 1962

Înălțatu-s-au de pe pământ miresme suave de înțelegere duhovnicească pe care trimisu-l-am, pe care l-am ascultat de dincolo de zările voastre senine. Este pentru prima oară când sufletul meu a fost liniștit și mângâiat de cele ce s-au petrecut între voi pentru înțelegerea voastră pe care o urmăream de sus și sufletele noastre s-au înălțat de bucurie pentru prima oară.

Da! Este vreme îndelungată de când aștept rodul vostru și minunea s-a înfăptuit, prefăcutu-s-a în voi minunea înțelegerii tainelor. Regret din inimă pe cei ce s-au îndepărtat de mine și de legea dragostei pe care am împlântat-o în inimile voastre. Vreau să mă înțelegeți că dacă vin între voi este pentru... Vreau să înțelegeți că dacă am venit între voi nu vreau să vă încredeți, să vă credeți eroi.

Cine vine cu gânduri negative? Nu se poate! Este negativism. Nu merge. Este... Nu se poate... Plec.

Binecuvântată să fie ziua de astăzi pentru că am în jurul meu pe copii mei, pe care-i adăpostesc de atâta vreme în inima mea. Știu că poveștile de demult pe care le-ar spune lumea înrăutățită nu-și fac culcuș în inimile voastre.

Prețuit-am întotdeauna adevărul și dacă uneori, de multe ori, împins de prevedere v-am îndemnat să vă feriți, iată că astăzi vă spun din nou să vă feriți. Este încălceală în atmosfera voastră și pavăza voastră sunt eu, însă este nevoie de prudență din partea voastră și pentru aceasta vă îndemn să vă întâlniți mai puțin des. Prevederea niciodată nu strică și pentru aceasta v-am îndemnat să executați ceea ce vă cer.

Prețuit-am ascultarea voastră și inima s-a umplut de bucurie când am văzut că sfaturile mele au început să fie însemnate în sufletele voastre. Este îndelung timpul, de când mergem împreună și legăturile dintre noi ne unesc mai strâns. Frați de sânge între voi nu sunteți, dar între voi sunteți frați, pentru că eu vă sunt tată. Și nu vreau să mă dezamăgiți din nou.

Prețuiesc înfrânarea celei pe care am rugat-o să mă prețuiască în inima ei și mi-e dragă pentru că nu mă îndepărtează. Este între voi puțină dezbinare și mă doare. Să fiți Una, un Suflet și să fiți sinceri, sinceri, sinceri!

În noaptea pe care am avut-o după data trecută, am aflat mângâieri între prietenii mei, pentru că eșuarea întâlnirii s-a datorat faptului că entități negative au năvălit în cete mari, pentru că v-ați făcut sălaș de spirite negative.

Înfierbântat am plecat și părăsit-am pe toți, pentru că erau miasme periculoase pentru mine și pentru mai mulți dintre voi. Faptul că între voi nu s-a produs nici o tulburare se datorește ajutorului pe care vi l-au dat cei din ceata mea și peste toate îngrădirile m-am însărcinat să vin din nou astăzi, pentru liniștea multora dintre voi.

Regretat-am depărtarea celui pe care l-am îmbrățișat din nou și este cel necurat, de care vă îndoiiți că există și care totuși îndeamnă sufletele la opoziție, pentru a nu trece în rândul celor pe care îi cresc eu. Este încercat de gânduri negative, pentru că se crede, îl face să se

creadă că el merge bine și este înămolit și el și nu vrea să se îndrepte. Și îmi pare rău de el, pentru că nu ascultă gândurile bune, pe care i le transmit și se ia după părerile lui, pe care le socotește drepte și, să ia seama – e pericol pentru sufletul lui.

Brăzdați-vă sufletele prin înfrângere și lăsați entităților inferioare pleava gândurilor. Fiți îngăduitori cu cei mai mici ca voi. Ascultați-vă mintea și nu lăsați să se rostogolească munca voastră.

Dați bici patimilor și salutați învierea! Proza vieții să nu vă rățăcească și iluziile, pe care vi le faceți de cei înalți, lăsați-le! Protestați cu vehemență dacă cineva se infiltrează în inima voastră și vă face să vă înămoliți în deșertăciuni. Nimic nu se face decât în balanța dreptății! Proscris-am pe cei ce nu se tem de nimeni și dacă în viața aceasta se bucură inconștient, își vor da seama târziu că viața li s-a încheiat în bălăriile păcatelor.

Fragedă floare de cireș este sufletul vostru. Înconjurați-o cu delicatețe și n-o lăsați să-i cadă petalele în păcat.

V-am strâns lângă mine și vreau să rămâneți cu mine pentru veșnicie. Este dragostea mea care vă îmbrățișează și pe care eu v-o dăruiesc din plin. Regret pe cei ce-i văd în negură și plâng îndelung, îndelung. Nu vă temeți de nimic! Eu mă pregătesc de eliberare pentru cauza voastră.

Este lângă mine, cel ce m-a rugat să vină și îi voi da locul lui, puțin.

-- Eu sunt Aurel Ionescu și vreau să-i comunic fetei mele că mă nefericește ceea ce văd în casa ei. Este povată înțeleaptă, să se pregătească pentru ispășire. De ce nu vrei să mă ascuți? De ce învolutezi Eternitatea?! Știi bine, că eu m-am însurat din dragoste și dragoste am zămislit în tine. De ce silă de cei pe care-i întâlnești în viață? Pe mine mă doare acum pentru că știi ce te așteaptă în viața de dincolo. Fac apel la dragostea cu care mă... Să rupi zăgazul urii tale și să răspândești dragoste în jurul tău. Examinează-te și să reușești așa cum mi-ai realizat o dorință în trecut și m-am bucurat atunci, dar astăzi din nou vin pentru a te face atentă, pentru că nu știi ce-i dincolo.

Îngroziți-vă! Ce jale, ce durere înspăimântătoare! Trecem fiecare pe acolo, dar ceea ce e mai greu este ura. Mă doare Ricuț, și să-mi spui dacă vrei să mă ascuți.

– Ricuța: Te ascult! Ce să fac?

– Aurel: Știi ce să faci. Luptă! Știi că te-am iubit pe tine și nu vreau ca aici să fim despărțiți.

Ura – liman al necredinței.

Ura – izvor de iad.

Ura – Păcat infernal.

Ura – blestem.

Mă închin pentru ea, pentru ea. (soție)

–Antal: Și acum, pentru că fiecare vrea să întrebe ceva, începeți:

– Dacă este păcat să nu urmeze pe Victor?

– Nu este nici un păcat. Fiecare se conduce după instinct. Cine se lasă antrenat de iluzii, sfârșește urât. Cine închide ochii, pentru ca să nu vadă ceea ce vede bine, este învins. Nu este păcat, este discernământ și dânsa discerne.

– Dacă este greșită atitudinea mea față de soțul meu, relativ la biserică și rugăciune?

– Nu este. Ești încercuită de persoane fără de evlavie și pentru el este bine să se ducă.

– N-a fost?

– Rătăcește în zgură, este blestemat pentru fărâdelegile petrecute. El a fost.

– Ce să fac pentru el?

– Rugăciuni.

– Cum s-o ajutăm pe I. a cărei mamă s-a sinucis?

– Credință.

(Miresme otrăvitoare pe care le exală indivizi josnici, creaturi murdare. Purifică aerul!)

Să se roage și să spere în Dumnezeu. Persoanele ce s-au sinucis sunt îndiavolite. Să nu se sperie, termenul îi aspru, să i-l atenuezi. Sănătatea ei e șubredă. Să se alimenteze rațional. Va reuși în carieră. Să se înfrâneze în toate domeniile.

Peste mai multă vreme.

– Se va întâmpla deci ceva rău în casă?

– Nu-i adevărat! Din cauza blândeței. De ce nu ești mai blândă? Ești aspră în vorbire. Fericirea e în mâna ta și liniștea.

– Cum te eliberezi? Ne părăsești?

– Nu vă părăsesc, e altceva.

– Soția lui?

– Este încă nepregătită. Se va pregăti și va veni. Nu se poate, este răspunsul meu, la ce m-a întrebat.

– A început să fie așa de bolnavă. Ce misiune am?

– Ce pot să spun eu? Vei înhăma și vei trage. E greu.

– Dar sunt obosită, mă simt prost. Ce să iau?

– De ce risipiți energia degeaba, de pomană? De ce nu te stăpânești? De ce încarci măgarul mai mult decât poate? Este ruină și vei răspunde.

– Prin ce mijloace să pot lupta să ajung acolo unde vreau și eu?

– Urmarea lui Cristos!

– Pentiu. Dacă ai putut fi mulțumit de el?

– Nu, este înămolit încă de patimă!

– Ce pot face?

– Ce să poți face tu!? El să facă. Să se curețe! Atunci vine aici. Să se curețe de patimă este lege, este lege. Întinare nu permit.

– Vom reuși cu el?

– El trebuie să lupte, nu voi. El să taie, să învingă ce-l roade.

– Pentru tata?

– E ceva mai mult decât curiozitate? Vrei să vină? Altădată... E în lumină cețoasă.

– Te rog să ai grijă mai mult. Care sunt cele mai mari greșeli? Dacă e bine să mă duc la mănăstirea Văratec?

– Greșești în faptul că pedepsești pe fiecare, pedepsești prin vorbe. Văratec! Eu nu răspund.

– Elefterie cum este?

– Se pregătește de chin.

– Știu că m-ai ajutat și numai grație ție am reușit să fac puținul, pe care l-am izbutit și pentru că ai fost atât de bun cu mine îți promit – data trecută nu am putut să-ți promit – îți promit că ai să fii mulțumit de mine.

– Să-ți ajute Dumnezeu! Dar să minți mai puțin. Pentru firea slabă îndepărtează-se de bârfeală și de pălăvrăgeală, pentru că dușmanii ei în casa ei. Îndepărtarea de voi a slăbit-o. Aici este un conglomerat de suflete pe care vreau să le ridic în sus și ea rămâne în urmă.

– Pentru...

– Este încercare pentru delăsări ceea ce pătimește pentru pisica, de care se simte vinovată de moartea ei și este un îndemn, e

impunsătură pentru stimulare. Suferă și nu spune. Îngrozitor suferă. Să se pregătească de încă o suferință, pe care trebuie s-o primească în smerenie.

– Cici: te rog să ai sub ocrotirea ta pe părinții mei.

– Voi căuta să fac ceva. Nu este o promisiune, voi căuta pentru că... Nu mai spun, n-am voie.

– Măicuța?

– E bine!

– Socrul meu?

– Pribeag. Este bine să vă rugați pentru lumina lui.

– Să nu vii târziu!

– Depinde de purtarea voastră. Ce greu e la voi! Ce chin! Dar și mai groaznic chin pentru cei ce leapădă omenia și se fac uneltele celui rău. Ce chinuri vă așteaptă pe toți cei care rămân pe loc!

Să mergi înainte, înainte, înainte. Acesta este drumul, chiar dacă nu ajungem la sfârșit. Înainte!

– Bolnava de azi e cancer? Ce s-o sfătuim?

– Pot eu să spun? Îmi iau răspundere grea și mare?

– Să se opereze?

– Este cineva care se îndoiește!

– Nu e cruzime să spunem adevărul?

– Nu e cruzime pentru că ea primește. nu se sperie.

– Asta-i îndoiala?

– De ce sunteți curioși?

Îmi place aici! Ce fericire pe mine când veți veni aici la mine. Vă vreau pe toți! Să mă vedeți și pe mine! Nu sunt frumos! E un mare chin. Feriți-vă! Păziți-vă, nu vă îndepărtați de mine, pentru că prin faptele voastre mă îndepărtați! Ajutați-vă unul pe altul!

Și, acum am să plec.

– Să nu vii târziu!

– Depinde de voi. Cu timpul se va mări numărul vostru. Unii vin, alții pleacă și plâng pe cei plecați, iar dincolo vor plânge ei.

Să nu vă îndepărtați de credință! Să nu uitați de Isus! El vă îndeamnă pe calea Lui. Nu vă părăsiți drumul. Noi suntem servii Lui. Îmi pare rău că mă despart și totuși, trebuie să plec. Să vă iubiți! Este singura întâlnire din care plec cu sufletul bucuros.

Binecuvântează.

Rezultatul celor vizați este că au înșelat toate așteptările, venind întinați. Este inutilă prezența binelui pentru ei, dacă mereu se repetă aceeași poveste.

Câtă dezamăgire profundă se poate simți, când vezi pe cei pe care i-ai iubit căzuți, înămoliți, cu inima pierdută în noroi. Multă neplăcere și zavistie se poate produce când între doi oameni se dezlănțuie urgia. E greu când pedepsești iubirea, îndoiala pătrunde în suflet. Îndreptarea trebuie dorită din inimă. Orice luptă este inutilă dacă nu se surpă terenul din inimă și numai atunci pot reveni la bine. Unul greșește mai puțin în comparație cu altul. Înfruntarea e greșeală. Pentru o ultimă oară se mai acordă celor ce au greșit un termen. Dacă în termen de 40 zile nu se îndreaptă e definitivă pierderea lor. Pierderea este definitivă și pentru veșnicie. Este mizerie îmbăcsită în inima tuturor. E dureros atunci când putea să fie atâta încântare. Și asta e ne-no-ro-ci-re. Aceasta este ultima șansă pentru salvarea din întunecime. Nu este glumă!

Rezultatele morale trebuie păstrate. Păcat, întinare, erezie, necredință, zbucium, fărâmicie, pedanterie, iată ce sunt oamenii. Ei ar trebui să încargă bine, să nu se întineze. Un an de zile trebuie redresare, dar fiecare să se grijească să nu se piardă. Trebuie evitată ambianța întinată. Plânsul celor vinovați e degeaba, dacă ei nu-și îndreaptă căile. Feriți-vă de prietenii nesincere care pot fi lațuri. Orgoliul, de asemenea, trebuie învins, aceasta fiind ultima șansă.

Patimile nu trebuie să mai revină, iar cei ce nu le lasă pierd fericirea. Păcatele se înving greu, se luptă contra lor. Timp se cere pentru aceasta și-a fost destul. Dacă păcatele se înving cu greu și în timp, patima se rupe, se rupe. Trebuie luptat cu orgoliul și ruptă imediat patima. Așa trebuie să facă cei ce vor să mai rămână în inima binelui. Și aceasta trebuie făcut timp de 40 zile, care trebuie să fie oțelite.

Trebuie părăsite teama și îndoiala și disperarea. Nimeni să nu fie judecat, pentru că toți oamenii sunt frați. Plăcerea trebuie să fie învinsă. Fiecare să-și facă cuib de virtute și să învingă rațiunea. Ei să învingă rațiunea, nu rațiunea pe ei!

Omul trebuie să se plece în fața Providenței și să-și învingă curiozitatea de-a ști povești de la falși profeți. Trebuie învinsă

mândria. Urmând pe Cristos, boala dispare. Încercările urmează încăpătânării. Închinarea se face adânc, nu frazeologie.

Cei îndemnați și apărați nu trebuie să se izoleze în idei pe care nu vor să le părăsească. Ei, prin atitudinea lor, nu trebuie să părăsească binele, să-l ignoreze, să-l batjocorească, pentru că, o dată ieșiți din sfera binelui, vine infamul și se cuibărește în inima lor și ființele cad ca niște păsări atinse de fierul armei. Dacă se întorc la matca credinței li se iartă trecutul și greșelile făcute.

Atunci când se cere un sfat, trebuie cerut celor ce merg pe drumul păcii și atunci nu se greșește. Orice durere se învinge prin rugăciune.

Fiecare trebuie să-și învingă ranchiuna și să fie blând, să nu se întineze și să nu cedeze presiunilor diavolului. Mai multă atenție în vorbire și gândurile trebuie înfrânate. Rugă, rugă, rugă pentru cei ce simt în inimă.

Puii rătăciți să se îndrepte spre crucea lui Cristos și să binecuvânteze cele 40 zile, ce le sunt date, pentru cea din urmă oară. pentru schimbare de atitudine în viața lor cea de dincolo. Dacă în aceste 40 zile nu se hotărăsc să meargă mai departe pe calea binelui, atunci rămân în ghearele ascuțite ale celui negru. 40 zile pentru măcinare și hotărâre și un an pentru ridicarea din nou la starea din care au căzut și care nu trebuia să dispară din mintea lor.

Dumnezeu să le ajute să se învingă și imediat să înceapă lupta pentru rupere. După 40 zile să fie terminată ruperea și ruptura să fie definitivă pentru veșnicie.

ȘEDINȚA 35 Din 1963

Binecuvântează, Doamne, pe robii tăi Ilie și Vasile!

Vin de data aceasta să vă manifest durerea mea, nemulțumirea pentru faptele celor ce m-au îndepărtat din nou. Prefăcute ființe inteligente ce-și încarcă sufletul cu nenorocire și pentru că în seara aceasta nu se mai poate interveni decât prin pedepse crunte, eu mă dezleg de fiecare și voi păstra lângă mine pe cei ce prin îndemnurile mele se urmăresc zilnic. Pentru cei pe care i-am iubit, am început să mă eliberez. Pentru că m-au înșenuncheat, mă declar potrivnic.

Începe o nouă etapă în îndrumări. Păstrez numai pe cei ce până la sfârșitul lui decembrie vor lăsa patima și se vor prezenta în fața mea curați. Cine nu se învrednicește să lepede din el înclinările detestabile, care duc la pierzanie, îi rog pentru mine să nu se prezinte, ca să mă disperseze de neplăceri.

Îndemnându-vă pe fiecare îndelungă vreme și nu am realizat nimic de preț. Uzat-am sănătatea ei (a mediului) și pentru venirea deasă, pe care eu am detestat-o întotdeauna, și am făcut excese pentru cei ce m-au ignorat.

Pedeapsa vine și voi pentru cei pedepsiți. Este îndemn prețios pentru cei ce nu se înămolesc și vreau să vă spun că nu s-au terminat presiunile infecte, care vor să spurce inimile voastre. Nimeni dintre voi să nu se preuiască, pentru că fiecare sunteți pe meleaguri bătute de furtuni, de vânturi și de crivățul diavolilor.

Meșteșugurile celui alt îndepărtează de mine, în hău alunecați și vă pierdeți veșnicia în beznă. Teamă în inima voastră să aveți și teamă pentru plăcerile voastre să aveți.

Vreau să spun celor care m-au înșelățat prin faptele lor nesocotite și prin patimile lor dezgustătoare pentru cei de lângă mine, să nu se prezinte în fața mea decât pregătiți să îndure păcatul lor. Plâns-am îndelung pentru nerușinarea din partea celor pe care i-am îndrăgit și i-am înconjurat cu prevederea mea. Nimeni nu uită lumea și zic că merg pe calea lui Cristos. Îndemnuri avut-au și regretul, de asemenea, va veni în curând. Uităm pe Dumnezeu și încercăm să intrăm în cercul infect al celui nelegiuit.

Măine începe pregătirea patimilor celor care pentru cea din urmă oară sunt îndemnați să se trezească. Nimeni nu se prezintă în calea mea fără pregătire de muncă aprigă.

Pentru ce nu vă luminați? Pentru ce nu vă exersați în pregătire divină? Sita va fi în acest gen. Cine nu începe aprigă prefacere, să nu se prezinte în decembrie. Pentru că este un an, un an de când v-am cerut prefacerea. Și, iată, vine scadența și la fel de înămoliti sunteți unii dintre voi.

Este de prisos să vă mai spun ceea ce v-am spus de atâtea ori. Este cea mai mare problemă, pe care v-o pun în fața conștiinței voastre și depinde de voi dacă ieșiți din mâna mea voi toți cei ce v-am iubit cu adevărat. Tremurați de frica suferinței și nu tremurați de spaima groaznică suferințe de dincolo.

Vă plimbați, discutați, frecvențați distracțiile care vă încearcă inima și pentru Isus nici un îndemn. Paradă! Paradă! Vă îneacă materia. Prefăcut-ați în întuneric lumina pe care v-am arătat-o. Cădeți din ce în ce mai jos și vă îndemn la apel către Divinitate pentru salvarea voastră.

Vin la 15 septembrie pentru definitivarea voastră, a celor ce rămân în urma mea, apoi vin târziu pentru refacere.

Întrebați-vă fiecare zilnic:

Ce fac eu?

Unde merg?

Ce voi îndura dincolo?

Ce să smulg?

Ce greșesc?

Râvna.

Eliminați mizeriile din inimă! Numai cine se curăță imediat, dar imediat de mâine începe să execute ceea ce v-am cerut de atâtea ori. Nu vine nimeni în decembrie cu patimi pe el. Să ardă, să ardă, să se ardă pe el mai bine aici, decât dincolo.

Este bine pentru cei din preajma Olguței să se îmbrace în răbdare și smerenie.

Nu vine nimeni îmbăcșit de patimă. Să nu încerce nimeni să trișeze. Ortansa să nu încerce să mă înșele! Atenție la cutia cu șerpi. i-am spus-o și altădată.

Teodor se înșală. Egoismul l-a învins. Să-l învingă și el. Este încercat pentru îndreptare. Se pierde dacă nu se îndreaptă și sporește spiritual.

Nu rupeți nădejdea mea! Inima mea este frântă pentru nepăsarea voastră. Cei din cuibul meu pierd mântuirea. Dacă nu iau măsuri de salvare, se îneacă. Trufie, paradă, demagogie, egoism! Analizează-se și vor găsi tenebre în inimile lor.

Fiecare să lucreze pentru că decembrie vine. Nu vin decât cei ce se vor curăți. Eu fost-am prea blând cu cei ce m-au nesocotit și m-au înfruntat.

V-ați îndoit de apărarea mea. Pentru mine și ea, puțin și ceilalți. Până în decembrie încă sunteți sub paza mea. Din decembrie numai cei ce se curăță. Teamă să nu aibă nimeni cât se găsește sub aripa mea. Cei ce nu se vor îndrepta, se vor îndrepta spre pierzanie.

Paul să se îndrepte spre Dumnezeu. Se pierde și el în negura materialismului crâncen și mi-a fost și el drag. Nu se poate spune. Încercare pentru redresarea lui.'

Jeni se pierde în materie. Îmi pare rău de ea. Să se îndrepte pentru ultima dată. Pierde șansă mare și va plânge dincolo.

Sanda să înfrângă mizeria în care s-a îmbăiat de atâta vreme. De ce aleargă după senzații lumești? Am încercat s-o rușinez data trecută și efectul pe care l-am dorit nu l-am avut. Acum aleagă ori Isus ori lumea.

Marga e în mare cumpănă. Sănătatea ei suferă. Mizerie crâncenă. Nu mai stă mult.

Doina să mai crească în virtute și în vârstă.

Mama: resemnare. De ce nu se închină mai mult? De ce nu se corectează în atitudine și nu se îndreaptă?

Eu pescuiesc de 13 ani și nu am prins decât câțiva.

Vali. Fiecare înțelege în felul lui religia și faptele. S-a făcut totuși oarecare lumină în ea, dar control și învățătură.

Dorina. Să se exerseze pentru înălțare. Să se prefacă total. Să nu se impresioneze de ceilalți. Să meargă înainte pentru că se cam lasă uneori pe lene.

Ilie: Mă bucur. Este mare pretenție. Nu se poate încă! Atenție la atitudine. Mai serios. Nu mai face glume prea des. Este o atitudine serioasă, pentru un drum serios. Noi nu ne jucăm aici.

Vasile: Mai târziu vei merge. Pe măsură ce cureți din tine mîzga și vei împlânta în inima ta curătenia, și vei învinge cu mila Domnului.

Dina. Limba! Limba! Este lucrare ce se face totuși, muncește, râvnă este. Va reuși în drumul ei cu perseverență. Să nu încline spre negură.

Vine cine dorește, cine dorește să se curețe. Nu acolo unde-mi făcusem eu cuib. Mi s-a dărâmat cuibul din cauza... știe cine citește. I-am iubit și m-au decepționat. Unul din ei mai mult.

Trebuie... Să plângă că nu și le-a bătut în inimă, în inimă nu pe hârtie. Pedepsă pentru ea.

Este ultima oară pe care o mai au cei pe care îi vizitez. De mâine începe fiecare, cei ce vor. Eu pun mâna să-i ajut. De ce nu mi-o iau înapoi cu mult regret? Nu se merge la infinit cu pogorârea. Este și voia celor de sus.

Binecuvântează.

Venit-am și de data aceasta pentru a vă dinamiza în drumul meu din care rătăciți mereu. Vremea se apropie când ne vom despărți și preținsele voastre energii se vor împrăștia în beznă. V-am chemat, sperând că veți veni mai înălbiți în sufletele voastre și regretul meu este mereu același. Din cauza unor persoane nu merge. (E greu...)

Prevenitu-v-am să veniți mai îmbogățiți pentru primirea mea și n-am primit decât refuzul de a vă curăți. Beneficiarii celor pângăriți izbesc în mine. Prospețime primăvărată vreau în inima din mine.

Ce pot să fac?

Meșteșugari de mizerie.

Brutalități de adâncuri.

Prăvăliri în beznă.

Putregai în icniri de voluptate.

Prăbușiri, mizerie, brâu de mucegai.

Încercat-am metode nebănuite pentru încurajarea voastră și nimic nu se învinge. Vreme îndelungată m-am încurajat singur sperând îmbunătățirea din sufletele voastre și în inima din voi se răsfață diavolul.

Ce așteptați? Pe cine așteptați? Pe cine îmbrățișați? Beznă vă așteaptă și veți plânge înfiorător. Petreceți! Răsfățați-vă! Îmbăcsiți-vă de promiscuitate și veți culege mătrăgună. Parada desfrâului, parada minciunii, parada mândriei, parada paradelor! Cât veți plânge, cât veți regreta!

Înima mea s-a îngustat.

Alergați după petreceri; ce rău! Nici nu vă dați seama ce va fi cu voi, glume, teatru și minciuni sadice vă vor pregăti căderea.

Cine a căzut din sită? Trei stau în margine spre cădere. Ajutați-vă! E târziu. Întoarceți-vă, nu vă lăsați să cădeți. Întoarceți-vă! Cine cade se ridică greu. Și totuși dacă vrea să se ridice lui îi voi întinde mâna și-l ajut, dar pe loc, pe loc. Cine poate să-și închipuie, cine poate citi de la început ce sufletul meu a revărsat asupra voastră nu s-au mirat înainte de indolența voastră, de nerecunoștința voastră.

Cum să nu se înpăimânte cerurile de clătinarea voastră, astăzi încă mai aveți posibilitatea să vă ridicați din mocirla în care v-ați

înfundat. Nu vin să mă joc cu voi și nici să vă spun povești. Pentru că suntem bărbați, suntem suflete bătrâne de-acum, nu suntem boboci de găscă.

Lăsați totul! Lăsați totul și ridicați-vă, ridicați-vă cât mai e timp. Ce așteptați? Sute de ani credeți că trăiți?

V-am dat răgaz 4 luni și n-ați făcut nimic. Înlănțuiți de patimi, înlănțuiți de afecțiuni omenești. Voi care cunoașteți drumul! Voi care îl puneți pe Cristos sub tălpile voastre; voi care îmbrățișați creaturi sfidându-l pe Cristos!

Așa cum plebea l-a sărbătorit, apoi l-au ucis cu fiare. Creștinii! Atât.

Cine vrea să vorbească? Cine vrea, să întrebe, să întrebe?

– Dina: De ce întreabă? E în lumea asta.

– Bine.

– Și unora din voi v-am dat ajutor și v-ați bălăcit mai departe. El, el să lupte și eu ajut. Nu eu să ajut și el să se afunde mai rău. Eu nu pot face nimic cu sila. Nu se poate. Trebuie, trebuie frăție în luptă, cot la cot cu mine. El ridică greutatea, iar eu susțin.

Vali: Nu, nu este pedeapsă pentru că m-a batjocorit odată.

Eu știu: nerăbdare, resemnare, așteptare. E nepregătită. N-are avânt de prima oară.

Rugați-vă!

Ei se știu, ei se știu. Nu spun niciunul. Pentru că vreți ca eu să merg după voi nu voi după mine. Eu să accept meschinăriile voastre și să vă iert mereu. Asta nu se poate. Rămâneți mai puțini, dar mai buni. Eu v-am dorit pe toți lângă mine și dragostea mea a fost egală pentru fiecare dintre voi. Dar voi mă părăsiți!

Fiecare vede întâi de bărbat, de mamă, de iubit, de plăceri, iar la urmă și bătrânul Antal, care rabdă și așteaptă până va veni ceasul morții; atunci veți vedea ce a fost Antal pentru voi și ce ați pierdut, dar va fi târziu.

N-am putere mai multă. Nu pot să vă disec, să vă alimentez artificial. Ce păcat!

Paul: Nu atât de greu.

Costică. Greșește în gândurile lui.

M-ați supărat.

Binecuvântați fiți astăzi în inima mea pentru că învins-ați vicleșugul satanei. Prin aceste întâmplări învățați să distingeți prefăcătoria celui ce învinge dreptatea; prefăcutu-s-a în inimile celor vinovați de izbânda lui. Este împrejurare îndrăzneță pe care caută s-o alimenteze binevoitorilor lui Isus. Izbândiți, izbândiți, izbândiți! Înainte spre victorie. Prefăceți-vă inimile; îndrăzniți către Divinitate. Inspirație satanică pentru deturnare și risipire pentru inimile slabe.

Întâmpinat-am rezistență din partea celor vicleni, pentru îndepărtarea din mijlocul vostru a celor mânjiți de păcate. Datu-v-am legea dragostei în primire pentru propășirea voastră.

Încercarea pe care ați întâmpinat-o este desfășurarea manevrelor egoiste ale celor îputerniciți să vadă adevărul. Predat-am icoana dumnezeirii în inimile voastre și cei ce lipsesc ai înămolit-o. Este ușurință între prietenii mei. Belșug de minciună. Zăbranic de desfrâu. Speranțe înăbușite pentru mine. Mereu întâmpin rezistență în inima voastră. Speranțe înșelate. Frică de înaintare pentru cei slabi. Braț întins spre nemurirea voastră. Urmăriți visul meu de nemărginire.

De Marga mi-e milă. Prăbușire, dezastru, frângere! De mâine vine peste sită ispita. Înțelegeți mai târziu.

Presiuni intime dezlănțuite spre victimă. E preferabil să vizezi în bestie, în bestie. Expresie prea tare. Iertare!

Mântuirea este exces de luptă, victorie, victorie. Cine este virtuos dintre cei ce pregătesc mântuirea? Nimeni dintre voi! Siliți-vă, siliți-vă, munciți, înaintați, fiți îndrăzneți luptători pe baricade și smulgeți steagul mântuirii! Problemă necunoscută pentru inimile din voi.

Băieții n-au avansat din cauza ei, pentru că prin gânduri îi atrage spre pământ, spre sine. Din cauza ei! Din cauza ei, înapoi sunt. Comunicarea sigur a fost falsă; intrase ispitele în exercițiu. Pupila să mângâie inimile ce se întorc din patimi. Este îndrăzneală în manifestări. Nu e bine. Smerenie!

M-a părăsit de mult. Se îpuținează pe meleaguri deznădăjduite. Este datorie să manifeste răbdare, pentru cei din pricina cărora și-a irosit viața. Pentru că în inima ei se desfășoară crâncenă involburare de regrete, însă peste toate, trebuie dragoste.

Florica să se resemneze în căsnicie, pentru că visurile rămân visuri. Este bine părintele ei.

Costică să mai silească pentru mine. Referitor la problema, ce se pune, este presat mereu și se vor risipi negurile mai târziu. Plângi! Plătește!

Paul. Silească-se pe drumul vieții noastre. Să înaripeze pașii, să se îndepărteze de prieten, de prieten, de prieten care este prizonierul rău al celui îndepărtat.

Altă întrebare?

Dorina este ispitită. Să se îndepărteze de influențele negative, pe care i le transmite prietena credincioasă. Să se înfățișeze înainte-mi, îndepărtându-se de ea. Gheorghe să se mai îndepărteze de femei.

Este bine să încetați cu scrisul. Lucrați în viață, faceți milostenie și înfrânări. Îndepărtați-vă de lume – pentru mine, pentru Cel de Sus. Mulțumește Celui de Sus.

Eu sunt intermediar, eu nu sunt nimic.

Să te rogi mult, mult, mult. Pentru că te risipești în scrieri. Este epocă trecută, epocă trecută. Este acum epocă de practică pe viu.

Îndepărtați-vă de prietenii răi. În singurătate desăvârșită, lucrați pe inima din interior.

Glume puține, deloc. Severitate pentru inima din voi.

Dina este în întristare pentru că nu întindeți brațul în ajutor, pentru binele pe care-l faceți din inimă.

Olga m-a supărat.

Jeni m-a supărat.

– Nu din vina mea.

– Sita se mai clatină. Atenție! Peste patru luni ne vedem pentru verificare și pentru rezolvare definitivă.

Ortansa să se menajeze pe dânsa și să lase mândria.

Acum vă părăsesc! Încetați bârfele și minciunile!

ȘEDINȚA 38 DIN 30 IANUARIE 1965

Inima mi-e îndurerată pentru câțiva dintre voi ce n-au îndeplinit sfaturile mele și s-au îndepărtat de drumul meu. Pentru nețărnută dragoste pe care v-am arătat-o nu m-am ales decât cu prigoană sufletească din partea celor pe care i-am îmbrățișat. Este încătușare mizerabilă a celui de dincolo de țărnuturile mele.

Pentru voi... Vijelie, vijelie, vijelie, vijelie! V-am întrunit pentru ca să vă arăt semne de smerenie. Trufia este cancer de inimă. Căderea unora dintre voi este datorită trufiei nevindecabile pentru care veți întârzia pe drumul drept. Fericirea există pentru cei ce se pleacă pe deplin în ocaziile din viață pe care le întâlnesc.

V-am adunat pentru a vă îndemna să sfătuiți pe cei din preajma voastră să se smerească. Bogăția sufletului este îndeplinirea obligațiilor în supunere de Dumnezeu și în dragoste de cel de aproape de tine, de tine, de tine, de toți oamenii ce sunt aproape de tine – de toată lumea.

Este obosit mediul.

Prezența mea este nedorită de toți dintre voi pentru că nu măgulesc și vă pedepsesc.

M-am îndepărtat puțin de voi pentru a cerceta în sus pe cineva, ce este lângă inima mea și care vrea să vă vorbească insistent: Niculina.

– Eu sunt. Nu mai pot, sufăr, sufăr, sufăr, sufăr! Durere mare în sufletul meu; am păcătuit mult și-mi dau seama abia acum, pentru că n-am crezut în Dumnezeu și este, este, este... cum vă văd. Salvați-vă, nu vă întinați. nu vă întinați Viața aici este, n-am crezut, n-am crezut (plânge tot timpul).

– Iată ce rezultat are viața noastră, iată mocirla în care ne zbatem și nu vedem lumina decât dincolo. Acolo este Adevărul, dreptatea, lumina, acolo este și iadul.

Îndreptați-vă, copiii mei buni. Pentru întâia dată vă spun copiii mei buni. Sunteți copiii mei buni pentru că, chiar dacă greșiți, nu vă leneviți prea mult și căutați să mă bucurați puțin. Pentru aceasta v-am chemat pe voi, pentru că vreau să fiți cu mine și mai târziu, atunci când veți veni aici.

Vă iert pentru greșeli, dar vă rog să nu mai greșiți. V-am adus exemplul, exemplul. Îndreptați-vă copii! Vreau să fiți toți copii buni și eu nu îndepărtez pe nimeni, ci ei se îndepărtează. Vor mângâieri. cuvinte mângâietoare, laude. Antal laudă la 10 ani o dată, dar vrea luptă, credință, elan, bunătate și mai ales smerenie.

Trufia, otravă sufletului. Să nu vă trufiți că v-am spus copii mei buni. Smerenie!

Ion, Ion, prietenul meu și al vostru. Eu l-am trimis pentru evlavie din inima din voi.

Și acum, copii, întrebări:

Nu a fost nimic îngrijorător. Dacă iubești fetița (pe Cici), metode găsești, dragoste este nevoie, milă. E fetița ta. e în grija ta. Iubește-o, e fetița ta!

Marga e în nenorocire. Duce greu viața, va scrie.

Dina să se resemneze în încercarea ei.

Ricuța greșește și ea, dar și ea e copilul meu bun. Să se izoleze de răzvrățitori.

(Cazul Maia)

– Cici mintal: Nu vreau. Nu.

– Paul mintal: Nu vreau. Nu pot. Am iubit-o și n-a...

– Cici: mai încearcă o dată.

– Nu se iartă la infinit. Știți.

– Cici: pentru ultima oară.

– Salvați-o cu forța.

Nici noi n-o putem, dacă nu vrea păcătosul. Vreți nenorocire. vreți să se izbească ea? Cu binele s-a încercat. Eu am plâns pentru ea. S-a făcut ce nu s-a făcut pentru nimeni. Ea se rostogolește.

Paul, întrebare mintală:

– Dă-l afară! Mai târziu, mai târziu am să văd ce fac cu tine.

Ortansa nu se curăță; se trufește mult, nu-i smerită.

Dorina. Nu m-a ascultat. Limbută și altele. Ea știe. Și ea e trufașă.

Vali. Bisericoasă fără adâncime. Nu se curăță, se zbate în mărunțișuri.

Florica. Încercare! Rugăciune multă și fapte puține și dragoste puțină.

Natalia. Să se resemneze și să se roage, să se apropie de Dumnezeu.

Sanda. Ce să-i spun? Am spus de atâtea ori destul și merge înainte pe drumul trufaș.

Eugenia. Trufie. Să asculte de voi. Să se ferească de relații cu cercuri străine. Infecție de negativism firesc. Să se încătușeze cu smerenie, cu smerenie. De ce se răzgândește? Va plânge îndelung de nu se însănătoșește. Să vă asculte pe voi. Poate vă ascultă mai mult decât pe mine.

– Paul: Ce să fac Antal și eu sunt trufaș?

– Paul, mereu sunt lângă tine și te ajut și ți-am trimis și pe Ion ca exemplu de evlavie și de smerenie, dar pune și tu mâna mai tare. Luptă feroce dacă vrei să fii aici cu mine. Ti-am trimis un ajutor pentru toți ai mei.

Doina e bună, dar e mică. Să crească. Îmi place elanul și dârzenia ei. E și ea viitorul meu copil.

Maria nu mă ascultă. Femeia ta mă bucură. Să salvați mizeria din copiii voștri. Să salvați mizeria cu dragoste.

Cleo. Egoistă, să lupte pentru egoism și aflați-i inima! Încălziți-i-o. Eu vă cresc pe voi și voi creșteți pe alții mai mici și mai slabi.

Eugenia Movileanu. Numai prin slujbe și credință. Nu are credință. Este împresurată de dușmanii noștri, n-are credință.

Vai! Vai! Vai!

Ică. Gândește-te singur unde greșești. Eu îți spun ce știi și tu.

Fiecare păcătuiește, dar salvați-vă!

Olguța. Greutăți pe aripi. Toți aveți greutate pe aripi, dar tu te întorci mereu la trecut. Zvârle trecutul! Taie-l! Nu există trecut pentru voi. Viitor înălțător! Prezent sânguitor. Luptă!

– De ce suferă Radu?

– De ce vreți sănătate? De ce doriți? Este karma lor. Sănătatea deplină este prăbușire pentru suflet.

Jeni. Nu te rogi. Și când nu te rogi vine știi tu cine. Rugăciune mai multă. Rupi legătura celorlalți. Rupi legătura ce vă unește și produce dezacord. De ce te adâncești în lucruri materiale? De ce părăsești deseori legea lui Cristos? De ce patimă pentru creatură prea mare? De ce nu ții frâu limbii? De ce? De ce? De ce? Roagă-te mai mult.

– Dacă ne putem vedea pentru liniștea celor ce sunt aici?

– Pentru liniștea celor ce nu sunt aici! Să nu vă credeți acum maeștri... Am glumit... Strângeți-vă mai mulți în unire, dragoste. E bine așa pentru voi. Și când nu vă întâlniți să vă gândiți așa ca la un buchet din care, dacă cade o floare și cade o altă floare, rămâne ca un buchet lipsit de estetică.

Vă întâlniți, dar tăcere și nu prea des, la două săptămâni.

Zboară fulgi de nea!

St! St! St! (Cade în rugăciune smerită, după ce și-a acoperit mai întâi ochii ca în fața unei mari lumini.)

A trecut cineva, mai mare ca mine pe aici și a privit la voi și s-a bucurat.

Copiii mei buni, fiți binecuvântați și dragostea voastră pentru mine și între voi să mă urmărească în toate călătoriile mele. Fiți înțelepți, fiți blânzi, fiți buni, fiți mai ales plecați și celor de sus și celor de jos. Și dacă greșiți să regretați sincer.

Metoda mea de-a crește suflete este variată și sufletele se izbesc de zisa mea asprime, așa cum cărăbușii se izbesc de lumina becurilor și cad în adâncime, dar vai lor de nu se ridică. Și dacă se izbesc de becuri nu e vina luminii, ci vina lor, că sunt orbi și ceea ce-i orbește este numai și numai trufia.

Copiii mei vă las! Dumnezeu să vă binecuvânteze!

ȘEDINȚA 39 DIN 26 IULIE 1965

Binecuvântez pe cei ce leapădă pământul și caută să urce spre Împărăția lui Dumnezeu. Dacă v-am adunat astăzi aci este pentru a vă manifesta îngrijorarea și amărăciunea ce mă cuprinde de câte ori îndemnați pe cei de sub ascultarea voastră să se rătăcească.

Împrejurările în care s-au manifestat anumite atitudini, au dat la iveală înspăimântătoare adâncuri de neguri, pe care le păstrați fiecare în inima voastră.

Pregătiți-vă de ingenunchere pentru că faptele voastre m-au biruit, m-au biruit și m-au înspăimântat. Ceea ce înfățișați în privirea voastră și în atitudinea voastră este fățarnicie. Izbiți unul în celălalt și nu gândiți că acesta este mijlocul prin care cel rău vă îndepărtează de calea pe care v-am trasat-o eu de atâta vreme. În loc să vă supuneți unul celuilalt, vă învârtosiți, încăpățănare făuritoare de mizerii, pe care o veți scoate greu, cu trudă și lacrimi.

Domni v-am spus, pentru că sunteți domni de societate, în loc să fiți pribegi în lumea străină sufletelor. Domni, boieri, v-am pregătit frumoase petreceri pe care le-ați întinat cu prefăcătorii. De ce vă mai întâlniți dacă nu știți să apreciați ceea ce este bun? Îngâmfare, mizerie ce clocotesc în inimile voastre, care nu se pot potoli din cauza celor ce șoptesc în urechile voastre cuvinte, ce sapă urgie în sufletele voastre.

Bogați v-am vrut pe toți în daruri și podoabe duhovnicești și n-am decât îngheț în inimă. Problema importantă, care se pune, este de a abandona atitudinea pe care ați înfățișat-o celor de aici și pentru care eu am cules dezamăgire.

Este inutilă petrecerea voastră în lume. Eu vreau să fiți călugări și nu domni și doamne. Cine se înspăimântă de aceste lucruri să mă părăsească. Nu vreau indolență. Nu vreau lăncezeală. Nu vreau manifestări omenești și luptă pentru întâietate în fața celor înalți. Eram convins că lucrurile se vor aranja în mod demn și rezultatul este mai mult decât mic. Nu vreau prefăcătorie. Nu vreau minciună. Nu vreau dezgust de celălalt. Vreau inimi curate. Vreau blândețe, vreau dragoste, iubire de aproapele, miluire în cerc.

Pentru aceasta v-am trimis apostol, apostol, apostolul evlaviei și inima mea plânge pentru nereușită; vrajbă sădita celălalt.

Vreau să manifestez o atitudine nouă. Paul va lua conducerea cercului. Să nu se simtă Vasile... Mă manifestez pentru refacerea acestui mic nucleu de credință.

– Este mai indicat Cici, e mai bun și mai curat decât mine.

– Primești?

– Da, dar totuși, Cici era mai indicat.

– Pe rând vă desemnez.

Pe femeia de lângă tine am iertat-o pentru pocăință și pe viitor să se înfrâneze de la vorbire mintală și periculoasă pentru anturaj. E aceasta un ordin pentru ridicarea ei. (Maia)

Marga. Nu e bine.

Dorina. Șchiopătează. E aprinsă de imaginație. Are imaginație aprinsă și limbuția ei trebuie stăvilită.

Ricuța. Pedepsă pentru neascultare.

Olguța. Pedepsă pentru neascultare.

Ortansa. Pedepsă pentru trufie nevindecabilă și neascultare.

Mama, Lilica. Să se documenteze.

Jeni. Sălbăticie.

Florică. Să aștepte.

Sanda. Să se dezintoxice de trufie și de tutun. Seriozitate mică – spune-le. Ce este dacă fumăm? Altele sunt păcatele. Dar nu știi ce înseamnă patima, neascultarea. Eu spun ceva și ele ignoră spusele celui pe care îl iubesc – spun ele – de ar fi iubire, când iubești ascuți.

– Pot veni Olguța și Ortansa la Ion?

– Atât timp cât își vor schimba purtarea, vor veni. De nu, le îndepărtezi. Cine vine la părintele Ion să-l asculte și să-l imite. Cine vine să-l vadă și să-l admire să se întoarcă în colivia ei.

Eu vi l-am trimis ajutor pentru că pe mine mă ascultați greu, pentru că nu sunt văzut. Pe el îl vedeți. Răspunderea va fi mai mare pentru cine nu-l urmează și nu-l ascultă. Nici voi nu îl ascultați deplin.

Lumea dorește să-l vadă pentru „reclama” – să zic așa – care i s-a făcut, nu ca pe un adevărat îndrumător și exemplu de credință totală.

– Care este stadiul în care se găsește Leontina, mama lui Tatian?

– Leontina e în mizerie teribilă pentru nesocotirea Dumnezeuului. Este lipsă de credință. Să se înpăimânte, să se roage pentru ea și să ia exemplu.

– Elena Niger?

– Limbuție.

– Cum putem ajuta pe N. Ciobanu?

– Sfaturi! Ea răspunde de vrea sau nu să le urmeze.

– Eugenia Stoenescu?

– N-are temelie serioasă Este trufie multă. S-o canalizați spre adevăr. Luptă multă. Bigotism și invidie. Este grea sarcina și... nimic!

– Cleo?

– Grea. Sunt mulți care aud cuvântul lui Dumnezeu, dar fac voia oamenilor.

Eugenia Movileanu.

– Necredință. Te duci la biserică, te închini, faci cruci mari, te apleci și spui că ești credincios și când vine examenul ești satan. Acesta este cazul des în lumea voastră.

– Mariana?

– Să se îndrepte spre izvorul binelui.

– Este în situație grea din cauza soțului și a mamei.

– Să se îndrepte spre soț.

– Cici: Fetifa?

– Din motive de necunoștință pedagogică din partea ta. Tu nu ai tact. Ești prea dur. Când greșește o dată o sfătuiești cu blândețe, când greșește a doua oară, pentru același lucru, numai atunci îi administrezi severitate și numai atunci când vezi că face intenționat, numai atunci întrebuițezi violență și aceasta cu milă. Nu e indicată prea multă severitate. Este copilul vostru, v-am spus și copiii sunt

iubiți de părinți. Încearcă, încearcă și vei vedea rezultate bune. Este oprimată în manifestări și e neindicat pentru tine.

– Nu trebuie s-o consultăm în privința memoriei și capacității de învățatură?

– E bine s-o duci și acolo pentru a-i dovedi contrariul. Este împiedicată pentru că se distrează, se preocupă de ce vede și ce aude în timpul lecțiilor. Milă, milă mai multă. Este sarcină grea și dacă dovedești înțelepciune, merit vei avea.

Sorin. Se va vindeca cu timpul.

(Cici se roagă să-i ajute părinții)

Și tu vrei? Am să-i văd.

(Ică se roagă să ia sub oblăduirea lui pe cei morți: părinți, surori, frate.

Sunt legi. Aici eu pot mai mult. Acolo avem legi imuabile. Venisem cu biciul și iar m-am înduioșat. Plâng pe cei ce aleargă după viața lumească. Ce vor regreta!

Și eu cu ce mă duc?

– Vom fi mai sinceri și ne vom iubi mai mult.

– Toți vorbiți de sinceritate, pe care nu căutați s-o sădiți în sufletele voastre. Sunteți frați și sunteți copii de-ai mei. Și, să nu fiți ca fiul risipitor ce-și lasă părintele și pleacă în lume. Ce lucruri pierdeți! O! Dacă ați vedea, dacă ați auzi! Ce splendori îi așteaptă pe cei ce lasă tina!

Paul, înalță-te! Lasă lumea! Nu poți cere. Nu pot să spun ce vrei. Curăță aprig.

Vreau să-mi promiteți că va fi pace între voi și veți lepăda ceea ce face urâciune în sufletul vostru și al meu.

– Promitem.

– Cine vorbește se angajează. Să nu mă mai supărați!

Binecuvântare.

ȘEDINȚA 40 DIN 11 NOIEMBRIE 1965

De multă vreme am vrut să mă informez despre proiectele mele în privința voastră și mi s-a dat îndemnul de a vă îngenunchea pe rând. Cine crede că drumul acesta este ușor, pentru Dumnezeu

încerci, lupti spre biruința de dincolo. Vreau să vă mărturisesc prețioasele încântări care vă vor încânta de acum înainte pe cei ce lasă lumea aceasta împănată de păcate și de rele.

Bucurii îndelungi în ziua în care cel de lângă mine și-a plecat genunchii în fața Dumnezeirii. Plânsa-ți lângă dânsul și plâns-am și eu de bucurie. Plâns-am și aici, noi de bucurie.

Începe cetatea victorioasă. Începe cetatea vie. Bastionul credinței. Vreau să vă spun că cei ce vin pe această cale trebuie să se lepede de lume în limitele puterii lor. Întinarea credinței este pedepsită.

Pentru că în cercul vostru sunt disidențe mă întristează. Este din nou învrăjbire mută. Fățarnicie îndelungă. Dacă între voi se nasc disidențe, plec.

Este în mine nemulțumire pentru ceea ce se întâmplă. Programe inspirate de cel negru. Fabrică de trufie. Îndemnați-vă spre smerenie și îngăduință reciprocă. Biserica, preoție – trâmbițe alterate de nescotințe, fâgaș înzăpezit.

Cine nu se întărește și cine nu merge înainte nu mai este protejatul meu. Discordie satanică. Plâns înăbușit de disperare. Freamăt de prigoană. În zadar lupt cu unii dintre cei pe care i-am îmbrățișat cu drag de atâta timp.

Programe abundente și muncă puțină. Înșelatu-v-a de multe și cel pe care-l știți și încă nu pricepeți jalea pe care o presară în sufletele voastre și pe care o veți pricepe mai târziu.

Adunatu-v-am pentru ca să vă comunic următoarele: Pentru că sunt împovărat de greutatea pe care mi le atârnați voi, intenționez să mă depărtez iarăși pentru un timp pe care îl determinați voi.

Vin în ședințele pe care le faceți pentru discuții. Pentru judecare, pentru trufie și mă nemulțumește profund pentru că sunt trimișii mei pe lângă voi și mi se plâng pentru atitudinea pe care ați luat-o de la un timp încoace. Dezbinare, risipire, fiecare aleargă într-o parte și se îmbată de prețuire, evlavie. Nu este între voi ceea ce v-am învățat de atâta vreme. Citiți și nu aprofundați ceea ce vă cer eu. Superficiali în toate acțiunile pe care le înfățișați. Dragoste puțină.

V-am trimis pe Ion. Nu executați ce spune el. Fiecare se crede deștept. Fiecăruia îi pare că ceea ce face el e mai bine și fiecare are legea lui.

Ce evlavie mare are P.I.! Spune cineva și el nu caută să imite pe P.I. în evlavie. Fanfaronadă. Sălbăticie. Inconștiență. Orgoliu. Invidie.

Dacă luați fiecare ședință și vă controlați, dacă ați executat ce v-am spus pentru fiecare, veți vedea că eu am vorbit în zadar. Nimeni nu m-a ascultat. Antal ce frumos vorbește! Și peste puțin ești același om. Nimeni nu vrea să înfrâneze animalul, pasiunile, răutățile, egoismul, delăsarea.

Câștig, câștig, cât mai mult câștig. Nu vede nimic în jur. Inima îi rămâne rece, deși și-a manifestat în public angajamente. Frați sunteți cu toții și nu vă iubiți. Prefer să împrățnez personalul iubirii mele. Pentru că e zadarnică lucrarea mea. Cine vine cu mine nu se uită îndărăt. Mie îmi trebuiesc elemente sigure de credință statică în Dumnezeu. Cine se leapadă de Antal, pribegeste. Eu v-am adunat pentru fericirea voastră și voi fugiți de fericire. Manechine cu viață! Și-acum întrebări:

Cine va fi îndemânatic în desfășurare - la Paști... La spovedanie.

Fiul?

– Să nu divorțeze.

Minte Tică pentru că este în jos. El nu știe și ceea ce vede interpretează după mintea lui. Nu e bine și mai face ce face, se rătăcește și coboară. Și îl mai împiedică și pe el în ridicarea lui.

Este alegerea voastră. Eu nu impun și nu cer, însă mă bucur pentru ridicarea voastră. Ar fi munca voastră pentru o mai mare răspundere, pentru cei ce o iau, acei ce se dedică lui Dumnezeu. (E vorba de călugăria lui C.)

Examinare de atitudine. Nu eu, tu decizi. (pentru P.)

– Aurel și Sanda?

– Aurel vine. Sanda e flecară. Mai târziu, Pentru că voi urmări-o. Din neștiință... să-mi ierte termenul... vorbăreață. Dincolo nu vor merge împreună! De va veni, de nu... rămâne lângă dânsa.

Al. Mai încolo se va încurca și va scăpa.

E medic, eu îl urmăresc.

– Regimul Bicerdi?

– Pentru cei ce vor să meargă pe drum stâncos, pentru ei e trimis.

Dina. Să nu i se înăbușe manifestările. Să nu i se îngrădească voința. Este greșală. Totul cu măsură. Nu este indicată înăbușirea voinței meritelor ei de evlavie și milostenie.

Să caute fiecare să-și înfrâneze pornirile egoiste și orgoliul – și regret că vă dau un termen pentru ridicarea voastră și dacă mă

nemulțumiți mereu, Antal v-a cerut cuvântul potrivit. Îndeplinești dorința de a găsi un conducător mai puțin sever și mai iscusit.

Te ajut. Te ajut și te voi ajuta nu numai pe tine și pe cea de lângă tine, care deși m-a supărat am iertat-o... lăsați toate în urmă și să nu mai... nici cu gândul măcar.

Este mort trecutul. Începe viitorul cu Dumnezeu înainte fiecare.

Faceți-vă fiecare datoria către Dumnezeu și împrăștiați dragoste în jurul vostru, dragoste și milă. Întăriți-vă! Eu lângă voi sunt mereu, copiii mei! De atâta vreme vă cresc și plâng când cădeți în răutăți.

Ce splendoare!... Ce beție de har așteaptă pe cei ce lasă tina! Înainte copii și fiți cât mai mulți!

Paul, în calitate pe care o ai acum. strânge rândurile. Dinamizează-i și mai multă apropiere, pentru că se rătăcesc. Ți-o cer eu, ceilalți să nu se mânănească pentru că nu i-am chemat.

Vreau să văd mai mult îndemn, mai puțină vorbărie, mai puțină rătăcire, goană după senzații: văzut, auzit, gust chiar. Fiți uniți, nu vă împrăștiați prin alte părți. O cloșcă cu pui răzleți. E neplăcut pentru mine și pentru cei din jurul meu. Ce să fac? Ce folos aduc? Dacă rugăciunea nu aduce spor și dragoste? Dacă dă roade vizibile?

Dacă creșteți în dragoste și în spirit de jertfă, atunci sunt bune. Dar dacă aceste întâlniri închistează sufletul și vă fac orgolioși nu este indicat. Să se mângâie cu rugăciunea, are cine să-l îndrume.

Acum vă las cu speranța, veșnica speranță că veți fi mai buni și vă veți îndeplini sarcinile pe care le-ați luat și de care sunteți răspunzători în fața lui Dumnezeu.

Vă binecuvântează și pe voi și pe cei ce sunt absenți.

ȘEDINȚA 41 DIN 30 IANUARIE 1966

Venit-am în primul rând, pentru a vă îngădui să vă descoperiți singuri greșelile pe care le faceți. Pretenții de înduhovnicire și rezultatele sunt împiedicate din cauza presiunilor interioare, care vă înăbușe avântul.

Pentru ce nu mă înțelegeți? Pentru ce nu vă pregătiți de dezrobire? Începeți și spuneți ce ați realizat din ceea ce v-am îngăduit să faceți:

- Paul: Sunt un păcătos și greșesc mereu.
- Nu este nici o scuză. Sunteți păcătoși fiecare dintre voi. Înzestratu-te-ai cu inteligență și nu te dezrobști defel de ironie și de... E greu ce vreau să spun. Datu-ți-am sarcini pe care le neglijezi.
- Da, știu. Pot să spun că mă voi îndrepta?
- Desigur!
- Vasile: Sunt un ticălos, un prefăcut, rău.
- Pentru ce ești Vasile? Datu-ți-am învoirea cerută de tine aici și neglijezi promisiunea făcută.

Problema fetei. Cici este însărcinare pregătită ție pentru descătușare de... pentru egalitate de supunere în fața lui Dumnezeu, pe care ai săvârșit-o în fața noastră, pe care uiți s-o îndeplinești în mod energic.

Pentru tine este examen. Cercetează-te și vei afla, și vei afla unde este răul. Este dată pentru tine, pentru ridicarea din egoism. Lipsa de iubire de Dumnezeu și de milă. Înțelege ce vreau să-ți spun. Înțelege! Pentru ridicarea din egoism. Nevasta să înțeleagă ce este iubirea. Pentru interese mercantile se pierde inima.

- Ce să fac?
- Învață și la școală nu mai știe nimic. Verificare acasă. Iubire din inimă. Milă.

Acum, dragii mei copii, vă cer un ajutor. Trebuie să satisfaceți problema fecundă care încercuiește pe prietenul meu Ion.

În calitate de medic trebuie să iuțești intervenția pentru liniștirea influențelor potrivnice, pe care le probează persoane ce văd interesul lor.

- Paul: Este nevoie să mă duc la Oradea?
- Este bine.
- Când, acum sau mai târziu?
- Vine timpul. Trebuie înăbușită evlavia penitenților. Datorie este să se menajeze și timpul pe care i l-a dat Maica Domnului să se refacă fizicește.
- Paul: Dar cum să fac să-i spun?
- Vei spune. Să găsești timp și vei spune. Chiar dacă se răzvrătește. Se va liniști și va accepta prețioasele mesagii din lumea celor care-l prețuiesc. Este bine să-i arăți și calea ce merge paralel cu el...
- Paul: Dar te rog să mă ajuti.

– Desigur. Pe mine mă vei simți lângă tine. Explicați-i eforturile mele, dragostea mea, perseverența și ajutorul pe care vi l-am dat. Dragostea mea pentru voi este nelimitată și singura mea bucurie va fi atunci când voi duce cu mine cât mai mulți.

Bucuria mea este din dragoste pentru desăvârșirea celor ce-mi urmează pașii de multă vreme. Să nu se întristeze inima lui Vasile. Este devotamentul meu pentru copii mei pe care îi vreau buni.

Nu este nevoie să spunei celor din cerc, pentru că ceea ce spun nu-i interesează pe cei din cerc. Rămâne taină pentru noi.

– Dar Maia știe?

– Să păstreze taină.

Cine vrea dintre voi să întrebe?

– Cici: Spune-mi te rog cu ce greșesc mai mult? Sunt păcătos.

– Cine-i bun? Mai izolează-te puțin. Mai taci. Ajută fără reținere. Învinge-te. Să sari ca un resort în preajma celor neajutorați. Sunt sfaturi.

– Cici: Dar despre cura Bicerdi?

– Este scris.

– Paul: Pot s-o urmez și eu?

– Mai târziu. Nu poți acum.

– Paul: Cum să las păcatele?

– E greu. Păcătoși suntem toți. Și noi greșim aici.

– Vasile: Cum să procedez cu Cici, căci la cea mai mică dovadă de dragoste înnebunește.

– Este interpretare greșită. Dragostea din inimă așează totul bine. Nu mângâierea ei. Este nenorocită și nu are adevărata dragoste de părinte. Nenorocita!

– Vasile: Și în viitor va fi nenorocită?

– Ești curios?

– Vasile: Nu, am greșit.

– Paul: În tratament pot să adaug alt antibiotic?

– Încercare și dacă suportă. Este adâncă evlavie rară.

– Vasile: Trebuie verificat programul vizitelor și al întâlnirilor?

– Este așa. Alt program. Noptile să fie odihnă. Dragoste pentru el în felul acesta să i-o arătați. Paul, explică-i. Nu, nu se va răzvrăti.

– Dacă e ceva pentru Dina?

– Bravează și se învinge, însă se menajează prea mult. Să se înhame la muncă duhovnicească și să se smerească mai mult.

– Paul: Dacă pentru cei din cerc și pentru modul de lucru are de dat vreo motivație.

– Să fii mai prompt. Neglijezi puțin. Ești șef. Maia să se ferească de... uite așa îi dă târcoale.

– Cine?

– Știe ea. Dezastru de nu se ferește. Închidă ochii, închidă urechile. Să ardă gândul. Și aștept bucurii, fiii mei duhovnicești.

Dumnezeu să vă binecuvânteze.

ȘEDINȚA 42 DIN 20 MAI 1966

Chematu-v-am pentru primejdia care vă amenință. Sunteți urmăriți fiecare. Păziți-vă de prieteni. Încredeți-vă în voi înșivă. Nu discutați nimic în fața celor pe care îi bănuți că nu vă sunt prieteni. Pregătiți-vă de suferință morală și ingenuncheați în fața Dumnezeirii pentru cercetarea voastră.

Faceți-vă datoria față de Dumnezeu și față de inima din voi. Alungați ispitele primejdioase. Fiți încrezători în pregătirea fericirii voastre.

Temeți-vă de înșelăciune, probleme multiple care degenerază în prefăcătorie. Nu vă temeți! Se aprind zărilor. Sunteți suflete slăbite prin tentațiile din această speluncă a disperării. Cine învinge problemele se va dăru (nu găsesc cuvântul potrivit.) Fiți încrezători în Dumnezeu. Se sting luminile însă se aprind zilele întunericului. Feriți-vă de slăbiciunea din voi. Cine se roagă învinge.

Probleme întregi de securitate vor desfășura inamicii. Nu vă temeți. Eu vă însoțesc în durerile voastre și veți învinge. Vin zile viitoare, însă lumina învinge. Jucăriile înapoi. Este seriozitate pentru probleme uriașe. Inima din mine vă urmărește încontinuu și veți învinge întunericul. Începe atitudine serioasă. Încep să se înaripeze sufletele.

Nu vă temeți! Înainte! Spre Divinitate! Suferința este rază de lumină cerească. Fiți energici în credință! Eu vă însoțesc. Eu vă însoțesc și izbânda este sigură.

Întrebările:

– Dacă Dina să-și ardă jurnalul, așa cum a primit o comunicare mintală?

– Este primejdie pentru ceilalți. Da. Înstrăinați și distrugeți ceea ce compromise.

– Cici să urmeze sfatul lui Nicodim și să se ducă la Cernica?

– Nu!

– Ultimele comunicări ale Ortansei au fost făcute în numele tău?

– Nu!

– Dacă putem relua întâlnirile?

– Nu!

– Ce atitudine, față de Vasilica?

– Negativă, negativă este!

– Ce va fi la proces?

– Mișelie! Prin rugăciune poate fi ajutat și mascat prin intermediar.

– Renaște Vladimireștiul?

– Este!

– Cu aceeași oameni?

– Nu, nu!

– Putem să-l primim cu aceeași prietenie?

– Interzis! Pericol pentru el. Nici când n-a fost pericol mai mare ca acum. Tu, Paul însă poți avea legătură cu el.

– Atitudine față de Ionica și ceilalți?

– Prudență!

– În ce defect al ei trebuie să lupte Maia ca să câștige timpul pierdut? Poate urma cura Bicerdi?

– Prin parcimonie. Știe ea. Bicerdi? Încă nu.

– Dacă casa este supravegheată?

– Dsigur!

– Dacă Maria Ciurea este admisibilă?

– Nu! Nu vă luați după toate vânturile.

– Prudență față de cine?

– Față de toată lumea. Nu vă încredeți în nimeni.

– Vasilica?

– Nu! Nu înaripați mazăga.

Doina, neglijezi datoriile. Nu în aceste lucruri.

Dina este sănătoasă.

Ricuța să lase mădularul limbii.

Vali, încearcă regim vegetarian. Să aibă liniște. Să cedeze dânsa. Să întindă mâna împreună cu tine. Ura e periculoasă. Să cedeze.

M-ai supărat! N-ai dragoste în inimă pentru străini. Înăbuși sentimente divine.

Iubirea de interese mercantile a prisosit. Lutul vă cheamă. Puțin înving lutul și vai! Vai! Fiți atenți și prudenți!

– Dacă se poate spune celorlalți?

– Spuneți! Eu doresc să se urmărească aceleași învățături și urmați drumul singuri și câte unul din voi să facă legătura discret. În situația de acum nu se puteau întâlni mulți.

– Dacă se poate spune lui Ion?

– Desigur! Ion este prietenul adevărat, este nevinovat. Este, este încrezător.

– Are să mă creadă?

– Dar el nu spune nimic dacă este încrezător, nu pierde. Desigur, nu va crede. Ce se poate spune, se spune. Rămâne pentru cei ai mei taină, taină.

– Îl vom mai avea?

– Da! Pentru sănătate să-l convingi. Ești inteligent și poți să canalizezi îndrumările de regenerare.

Nu lăsați să se observe rezerva în atitudine, știți la ce mă refer.

Problemă subtilă. Să nu judecați. Fiecare poate să cadă. Nimeni nu este sigur. Știți și voi.

În calitate de medic să nu te temi. Sfârșitul este salvator.

– Pe Maia?

– Voi veghea eu.

Să lași (lucrurile pentru spital). Nimeni nu pierde dacă cedează. Aparent pierde.

Noi suntem de dincolo. Eu așa vă consider, din Țara mea. Nu vă supărați! Înaintați! Temeți-vă de relele ce se cuibăresc în sufletele voastre. Temeți-vă de primejdia limbuției. Sunteți un nucleu ce nu vreau să se întineze. Îngrijorarea stăviliți-o! Nu vă îngrijiți de cele ce v-am spus. Eu sunt mereu cu voi, chiar dacă mă înșelați.

Și acum să ne despărțim.

– Cici: Ce să fac, am 4 fotografii?

– Patru obligații.

Copii vă binecuvântează.

În curând vine varga să vă dea... (bătaie)

– Cine ești?

– Mina

– Cine vine?

Se oprește puțin apoi, spune: „Voi mai veni” și... pleacă. La 1 și 30 vine iar...

Vine peste trei săptămâni la 30 decembrie.

– Cine să vină? Toți?

– Antal zâmbește, spune Mina. Apoi spune: Opt și pleacă.

Nu știe decât Cici și Paul. Vali nu știe decât partea întâi. Ceilalți nu știu. Au fost admiși: Paul, Cici, Ică, Vali, Maia, Dorina, Ricuța și Olguța.

ȘEDIINȚA 43 DIN 30 DECEMBRIE 1966

Prin nori de sfințenie coborât-am spre voi din sfere înalte pentru învățarea sufletelor din voi. Presiuni negative încercat-au să tulbure atmosfera plină-tății dragostei voastre. Bravat-am situația întunericului și iată-mă în mijlocul celor pe care-i îndrum de îndelung.

Prezentatu-v-ați în fața mea cu inimile străpunse de teamă. De ce vă este teamă? De ce făptuiți lucruri pentru care să vă fie teamă de a vă prezenta în fața mea? Plângeți-vă de neputință. Plângeți-vă de răutate. Plângeți-vă de păcătoșenii. Plângeți-vă de lipsă de milă. Plângeți aceea, pentru că nu mai aveți multă cale pe această planetă.

Prevăzători pentru bunurile pământești, înlăturați viața adevărată. Nu știți pe ce vulcan sunteți. Prăznuiți mizeria și lăsați golul să vă umple sufletele. Plângeți pe cei ce nu au și inima voastră se închircește pentru voi. Sfătuiți pe alții, pentru înălțare și înălțarea voi o înlăturați. Vă mândriți cu micile voastre fapte bune și sufletul îl lăsați în părăsire din orgoliu.

Pribegiți în lumea stinsă și torțele luminilor înalte le stingeți prin nesocotita voastră prețuire. Pizmași pe fericirea celorlalți. Nu lăsați „Scânteia divină” pe care aprinsu-s-a în voi! Încetați minciunile! Încetați agonia dreptății. Fluturați stindardul păcii. Probleme nefec-

ricite vă încătușează gândurile. Milostenia este încinsă în flăcările egoismului.

Lăsați-vă timp îndelungat pentru analiza purtărilor voastre în această vreme și sufletul meu se întristează de constatările ce le-am făcut. Lăsați în tumultul vieții, v-ați rătăcit și unii dintre voi ați întinat podoaba sădită de mine. Egoismul pune stăpânire pe sufletul vostru și încet-at-ați obligațiile luate. Probleme adânci vă plictisesc. Fanfaronadă!

Forțe negative învăluresc casa. Gânduri răzlețe. Schimbăm casa în viitor. Preotul trimis pentru curățirea atmosferei. Mai târziu voi înștiința.

– Întâlnirea lui Cici?

– Reală! Meritai să mă vezi acum. Frumusețea mea este temporară. Cutele mele sunt adâncimea meditării.

– Prezența fostei soții?

– Te desprinzi greu. Pază gândurilor. Rupe amintirea!

– Cum să lucrăm?

– Nu lucrați bine. Mai multă seriozitate în lucrare.

Puteți să-l susțineți bănește.

– Întâmplările lui George?

– Sunt semnificative pentru îndreptarea lui către Dumnezeu. Înțelege și nu lucrează. Mândria îl rătăcește. Este în pragul distrugerii spirituale. Paul să-i spună. Să se teamă de Dumnezeu. Nu el (George) e puterea.

– În casă se umblă?

– Nu. Nu se mai întâlnește acolo. Voi fixa eu. Nu vă întâlniți în același loc mereu. Pentru ședințe fixez eu.

– Felul cum lucrăm?

– Este bucătăria voastră – în limbaj pământesc.

Costică. Să se îngrijească și de suflet. Haine sufletești! Hainele le lăsați pe pământ. Haină cerească!

Doina. Se va hotări în viitor. N-are deloc răbdare.

Florica. Să se analizeze mai mult și în adâncime. Să micșoreze drumurile.

Olguța. Să se resemneze.

Ortansa. Neascultătoare.

Cici. Peste câțiva ani vei fi.

Cu părintele nu mai este pericol. Prudența însă este necesară. Atenție la prieteni! Nu introduceți persoane necontrolate.

Iordan. Este bine.

Mioara. Eu te-am adus din nou sub aripa mea și ești obligată să mă asculți. Rupe trecutul! Înălță-te sus! Leapădă muștrările, supune-te tuturor! Blândețe, rugăciune mai multă. Rugăciune mai multă a inimii. Te năruiești în muncă.

– Ce să fac?

– Întreabă-te! Lăcomia – sărăcie pe drumul de aur.

– Voi reuși?

– Cum vei reuși când nu lași nimic din lume? Ce fel? Știi ce trebuie făcut și nu faci. E taină, nu haină! Te-am ajutat mereu și știi tu.

– În ce greșesc mai mult?

– Să văd... În toate!

Victor. Desigur aici.

– Se va face bine?

– Domnul! Pe tine te-am cultivat și te-am udat și te-am plivit și nu vrei deloc să crești.

Dina. Să se bucure în pace!

Pe fiecare în parte vă iubesc și dacă mă dezamăgiți, mă doare. Nu vă lăsați ademeniți de ființe ce sunt numai interpreții Divinității. Nu alergați după miraje. Nu ochi frumoși și cuvinte mieroase fac mântuirea. Pentru ființe uitați pe creatorul lor. De ce zdrobiți sufletele din cer? Vine timpul când aceste trupuri sunt lăsate în mizeria de aici și sufletele voastre unde se sălășluiesc? Gânditu-v-ați vreodată că mâine puteți părăsi acest pământ și unde va fi sălașul vostru? Și cine va veni în negura în care veți rămâne să vă aline durerile? Și nu veți avea acolo nici pat frumos, nici covoare, nici lumină.

Gânditu-v-ați la fericirea, pe care ați putea-o avea numai dacă veți avea un pic de voință, un pic de dragoste pentru Isus Cristos. ce a suferit pentru luminarea voastră, un pic pentru bătrânul Antal? Bătrân în veșnicie, nu bătrân în aspect.

Sanda. Unul vine, altul pleacă. Problema mântuirii este seriozitate. Problema mântuirii nu este jucărie de copii. Nu crucile, îngenuncherile și tămăierile fac mântuirea. Mila, smerenia, dragostea, ruga, milostenia, toate, numai acestea pot face mântuirea, ca la luptă. Luptă! Împrăștii o patimă, zdrobești un nărav, crucificai o patimă, distrugeți o amintire, sfredelești o dragoste terestră și smulgi stindardul mântuirii.

Dorina. Nu știu. De câte ori te-am sfătuit? Înfrânare și smerenie. Pleacă-ți capul umilă și nu te rușina de ți-o faci pentru mântuirea ta. Vine scadența.

Pentru toți vorbesc. Toți sunteți în etate avansată, gândiți-vă! Ce așteptați? Lucrați asupra voastră. Alimentați-vă cu hrană spirituală. V-am trimis pe exponentul evlaviei pentru a învăța de la el ce înseamnă a trăi în Dumnezeu. Desigur, voi nu-l puteți imita întru totul pentru că sunteți încă neputincioși, înapoiți, lipsiți de adevărata evlavie. Ceea ce arătați este falsă evlavie. Picioarele plecate și gândul zboară spre lucruri minore.

Lucrați, lucrați cu râvnă! Alergați, e timpul să alergați, să puteți ajunge în apropiere de ideal!

Vă binecuvântează!

ȘEDINȚA 44 DIN 20 IULIE 1967

Venit-am și de data aceasta între voi pentru emoția cu care ați primit înlăturarea din mijlocul vostru a celui pe care l-am trimis să vă îndrume. Cele ce se întâmplă în lumea voastră nu se cade să le judecați voi. Misiune întreruptă. Proteste înțepenite în direcții nesănătoase pentru cei ce plâng în sine pentru el.

Printre voi sunt persoane ce-și împărtășesc impresiile peste întreaga mizerie din viața pe care n-o lăsați să se desfășoare în voia celui de sus. Prăbușire interioară care zdrobește catapeteasma bisericii ce se clădește în sine; persoană ce nu-și găsește mângâiere decât în apropierea celui ce plecat-a din cei pe care i-a îndreptat spre lumină.

Este înfrângere pentru nepăsare, este fătarnicie, prefăcătorie între cei pe care îi cresc de multă vreme și care se adapă de la împrejurări meschine.

Produsul lucrării îndreptată pentru nimicirea indivizilor iluminați, împrăstie teroare în sufletele înaripate. Intrigi meschine îndreptatu-s-au spre căderea speranțelor celor vinovați de slăbiciuni și de false intenții. Văzut-am prefăcătorie între sufletele voastre și speranța mea se îndepărtează.

Rugăciune.

Pogorātu-s-a de sus lumina și sufletul meu s-a involburat de dragoste pentru cei ce se zbuciumă însingurați fără călăuză, pentru că lumina voastră este plină de mizeria pe care nu vreți s-o înlăturați din mijlocul vostru.

Toate încântările le prefaceți în murdărie și sufletele voastre se adâncesc în noroi. Mâl involburat de păcate. Pescari de plăceri. Isus Cristos în părăsire.

Zbucium pentru materie. Trivialitate în limbaj. Prostituație morală. Cetate asediată de invidie. Și voi greșiți mereu, vă credeți sfinți pentru mici explozii de entuziasm mistic; greutatea pe care căutați să le înlăturați, să le evitați.

Trândăvia zdrobește elanul pe care l-ați avut cândva. Lepădați icoana pentru desfrâu verbal.

Certatu-v-am de multe ori și vă frământați în gol. Pus-am între voi destulă putere pentru a învinge greutățile pe care le aveți în drumul vostru și totuși nimeni nu se îndeamnă mai îndeaproape spre cele indicate.

Tristețe pe sufletele celor ce nu mă întovărășesc în misiunile mele și oare zadarnic vorbesc și indemn spre izbândă? Aveți ce negreșit stăpânește invidie și îndepărtați ceea ce vă asigură izbânda. Procese lumești, caricaturi, plimbări, întovărășiri neprielnice care vă scad elanul mistic și îndurerați pe cei mai mici prieteni ai mei.

Probleme nesănătoase care urcă spre mine înăbușe.

Rugăciune! (atitudine de rugă și implorare)

Ce aveți? (întrebări)

– Cauza îndepărtării lui Ion?

-- Intrigă. Nu. Este încercare pentru nesocotință din partea celui vinovat de această împrejurare.

– Și nu o să-l mai vedem?

– Și dacă?

– Dar era sprijinul nostru!

– Era. Ce făcut-ați? Ce progres dacă la prima încercare vă clătinați ca frunza în vântul mizeriei? Ce câștigat-ați? Nimic. Pentru că v-am trimis ce ați avut. Și rezultatul este nul. Cum se întâmplă aceste oscilări dintr-o creangă în alta?

Și Cristos fost-a trei ani pe pământ și izvorăște până azi credința în lume. Și pentru că lumina apune, cădem la pământ în noroi?

De ce? Pentru că l-am trimis între voi? Pentru ce? Pentru plâns? Nu răbdați încercarea? Nu vă smeriți? Nu plângeți lenea? Apostolii trebuie să zacă? Sus! Ion este o treaptă pentru înălțarea voastră. Ați văzut lumina; de ce acum vă înecați în disperare și în întuneric? Și stau lipiți la pândă diavolii.

Nu dați înapoi! Înainte! Frământări inutile, dureri de oameni mici; lunecări pe teren mocirlos. Lăsați copilăriile. Munciți! E drumul mai ușor acum. Învingeți mai ușor.

De ce vă opriți din drum? De ce să cazi în neant? De ce să cazi în mocirlă? Sus! Înainte! Trecutul se uită! Viitorul! Nu vă legați de oameni.

Marinela. Să se umilească. E drumul creștin. Este drumul călugărului. E uitată? Nu știe?

Dorina. Lucrurile materiale înăbușă sufletul. Este nevoie de ajutorul pe care nu i-l poate da decât prietenii în credință și voi nu ajutați pe aproapele vostru decât după ce cade. Susțineți-o, e nevoie pentru dânsa care trăiește în izolare. Să vie între cei...

Rugăciune!

Vă amăgiți.

Ana și Chicerna. Iluzie. Sentimentalism; lipsă de tenacitate, flecăreală, curiozitate. Nu vreau alte manechine, mi-ajunge câte sunt. E adevăr ce spun. Sunteți manechine. Așa am spus demult, demult.

Ilie de ce nu încerci să învingi natura? Efort! Efort! Efort! Râvnă. Nu mângâia măgarul. Muncește-l! Muncește-l!

– Îl muncesc.

– Nu! Îl menajezi. Gândește bine când. Răscolește-te și vei ști ce spun eu. Nu la serviciu, în viața particulară.

Alta.

Dina. Bine este să se înfrâneze și să alerge printre pietre, fără să coboare privirea de sus.

– Pentru ceilalți ceva de spus?

– Și dacă spun, ce folos?

– Se spune?

– Nu! Răzvrătire, elemente nesănătoase. Atât am vorbit în trecut și... Nimic!

Doina. Paradă.

Maia Niger. Ridicăta pe movilă. Vă credeți sfinți. Modestie mai multă, tăcere. Vă laudați și nu lucrați.

Sunt supărat pe voi pentru că de fiecare dată ne iubirea voastră picură amărăciune în sufletele noastre a celor ce vă urmărim și vă îndrumăm.

Egoismul vă roade ca un cancer inima. Sufletul zace înlănțuit, pământul vă înghite. Salvați-vă cât mai este vreme. Viforul întârzie puțin. Scadențe se apropie.

Înlături minciuna! Mâine plecați pe același drum, departe de mine.

Gândesc dacă nu trebuie să vă părăsesc. În zadar încercarea voastră, inutilă, nu mergeți bine. Nu e vina mea, e vina voastră, voi mă îndepărtați.

– Am scăpat ocazia?

– Este. Cine a înțeles a știut să ia ceea ce folosește sufletului. Cine nu, se agată. De ce? Pe Pământ totul trece ca o corabie pe apă. Ești în valuri, întinzi mâna și te salvezi; dacă privești frumusețea corabiei, te afunzi.

Luați aminte! Treziți-vă și salvați-vă cât mai este vreme, cât mai puteți prinde o lopată întinsă. Nu e glumă, nu glumesc. Avertismente datu-v-am destule.

Rupeți, rupeți, v-am spus întotdeauna. Rupeți cu trecutul. Prezentul să-l îmbogățiți, prezentul să-l împodobiți cu ce alegeți din frumusețile pe care Dumnezeu vi le-a pus la îndemână.

Faptele voastre sunt slabe. Protestați când vi se ia câte ceva din bunurile voastre și nu dați himic celui ce nu are, celui ce zace în sărăcie, celui care nu întinde mâna și nu priviți decât mulțumirea voastră personală.

Ce fericit eram la începutul misiunii mele, când v-am cules de pe drumurile voastre și v-am strâns cu drag la pieptul meu, dorind să mă ajungeți. Și azi, după atâția ani, trebuie să vă cert mereu, mereu.

Ce plâns va fi, ce regret amar! Amarnic va fi când vă veți afla dincolo și când veți vedea ce ați îmbrățișat cu patimă.

Treziți-vă, treziți-vă, măcar în ultimul ceas!

ȘEDINȚA 45 DIN 29 DECEMBRIE 1967

Iată-mă în sfârșit împreună cu cei pe care i-am chemat. Împreună să judecăm eterna încrâncenare între suflete pentru egoismul care se prăvălește din adâncurile nepătrunse de lumină.

Venit-am să pun armonie între cei pe care mi i-a dat în grijă Cel de Sus. Prosternatu-s-au înaintea Dumnezeului meu pe care îl slăvesc mereu și caut să aduc pace între cei pe care-i iubesc și care

doresc să mă înțeleagă și pentru care nu permit presiuni îndrăznețe pentru siluire de voință.

Prefacerea sufletelor îndrăznesc să v-o cer mereu și nimeni nu-și pune inițiativa pentru acest deziderat al celor de sus.

Programele încărcate pe care le aveți zilnic înăbușă în voi „Scânteia divină” și elanurile din sufletele voastre, bunătatea, iertarea, toleranța. Cerească Pronie vă încearcă cu efluvii îndelungate de miresme și inimile voastre se încarcă de ură, de dorințe meschine și prăvălesc sufletele voastre în infern.

Îndrăzniți și ridicați-vă! Ridicați obloanele ochilor voștri și vedeți prăpăstiile în care lunecați în hăurile care vor să vă înghită.

Fiecare om vine pe pământ cu o anumită cărare pe care merge și pentru care nu e voie să profanați voința divină; fiecare este înconjurat de destinul lui și îndrăzneala este lucrul cel nepermis de a înfrânge pe cel ce desemnează destinele.

Cel care îndeplinește ce vreau să vă spun este preferat de Cel de Sus pentru voință și dragoste și se binecuvântează de către cei de sus.

Lăsați egoismul terestru și înălțați-vă către fericirea pe care prin faptele voastre o întârziați în drumul ei și vai! Vai!

Sufletul meu este neliniștit de ceea ce văd între cei ce se numesc copiii mei și plânge sufletul din mine pentru izbânda celor pe care îi pasc de ani de zile. Dorește sufletul meu să se aștearnă pacea între cei care au greșit și să mă îndestuleze cu hrană binecuvântată de Dumnezeu.

Vă rătăciți mereu și nu știu cum să vă adun în sufletul meu pe care nimeni nu este vrednic să-l înțeleagă. Brațele noastre vânjoase lucrează pentru cei de dincolo înfigându-le cuțite în suflete.

Proslăvesc pe cei ce caută lumea noastră de frumusețe nedescrisă de lumea de pe pământ, pe care puțini sunt vrednici să le vadă.

Îndrăznesc să vă rog ca toate însemnările mele să fie citite pe rând de fiecare și să se comenteze între cei prezenți, pentru ca să se sedimenteze învățătura mai cu tărie, pentru că firea voastră pământească ușuratică se zvârcolește între materie și ideal și luptă searbădă culege.

Fortificați-vă sufletele și seriozitate îndelungată, nu bârfeli și legende deocheate. Purtați-vă ca niște fii ai Cerului, nu ca niște oțeliți în răutăți.

Încetați între voi întâlnirile ce le aveți, evenimente nepotrivite pentru munca ce se cere! Seriozitate. Neglijați apelul!

Iscăliți-vă fericirea!

Și-acum întrebări:

Este încercuit de dușmani Pr. Ion. Vor să fie doborât. Încurajați-l cu dragoste și în același timp fiți înțelepți. Cine a greșit? Ispită pentru ambii.

Marga și Dumitru. Dumitru este fratele ei pe care îl iubește, însă se va pierde. Se împlinește destinul.

(Binecuvântează iconița pentru Marga și pe toate celelalte.)

Binecuvântarea mea să vă întărească pretutindeni și să fie izvor de credință și de fapte bune și Dumnezeu să vă ajute!

– Cum poate fi ajutată D-na Popper?

– Pregătiți-o pentru înhumare. Explicați-i, încurajați-o cu atenție. Rugați-vă pentru ea. Este nărăvașă. Bieți oameni neascultători.

– Sunt pe făgaș bun relațiile cu Aurel și Sanda?

– Prietenie îndelungată și îndatoritoare însă principii diferite să nu vă separe de înclinațiile voastre și de drumul vostru. Sunt diferite școli cu diferite elemente mai îndelungate, însă școala aspră este făuritoare de biruință. Îndemnați-i spre bine, arătați-le avantajele drumului stâncos care duce spre cetatea eternă, pe când drumul neted te poate prăvăli.

– Mulțumiri din partea Doinei și Valiei.

– După ce au izbândit! Înainte de ce s-au clătinat? Este nepermis în drumul pe care-l parcurge ca un suflet să fie dirijat de cineva care nu e competent și nu e eliberat de păcate și de greutățile ce atârnă de picioare. Să fie sfătuită de ce.

– Cele trei volume Demetrescu sunt bune?

– Bune, dar feriți-vă de rătăcirii. Atenție!

– Mioara: Ce să fac cu familia, cu ferma, cu zbuciumul? La asta te-ai referit la început?

– Desigur.

– Sunt nelămurită.

– Nelămurită rămâi mereu. Am spus. E clar mamei tale. Ferma este și a amândurora. Tu și cel de lângă tine. Am spus în prima parte. Am spus. Meritul vostru dacă ajungeți la împăcare fără să vă dați urii. Copiii mei se urăsc! Este posibil? Pentru... Pentru ce? Nu ai înțeles ce am spus. Ce spune Dorina?

- Ajută-mă să înțeleg.
- Nu se poate. Eu nu comand. Sunteți în cercul meu de ani de zile și nu știți ce trebuie să faceți amândouă. Cred că am fost destul de clar. *Vreau pace!* La amândouă vă cer să faceți pace. Cei care nu merg pe drum creștin nu pot înțelege, judecă și se aprind de furie.
- Dina a greșit în schimbarea făcută?
- Nu a greșit. Este neguțătorie. Înșelăciune. Să nu se îndepărteze de credință din această cauză. Cine se simte stingherit, să plece, cine le îngăduie să rămână. Nu e judecare, e despărțire de rău.
- Ricuța?
- Se împotmolește pe zi ce trece. Să se depărteze de vrășmași și de cancanuri. Ce așteaptă? Părăsit-a rugăciunea. Vai! Părăsit-a drumul. Vai!
- Florică.
- Se împrăștie.
- Ortansa, Olguța?
- Pentru ele e drumul greu. Ele vor potecă înflorită. Îmi pare destul de rău pentru atitudinea celor două. Se gudură lângă creatură.
- Cleo.
- Să lucreze mai mult. Dacă este izolată, nu este merit decât dacă lucrează.
- Jeni.
- Altă încătușată de creatură. Pierd un briliant pentru tinichele și mărgel.
- Lilica, mama?
- Să citească. Să se apropie de Dumnezeu în mod corect, nu floricele.
- Dorina.
- Dorina a pierdut destul timp degeaba. Trăiește în materie mai mult decât înainte. E subjugată de lamentări, de viscole. Nu luptă. Se strecoară printre cuvintele rugăciunii și faptele nu sunt ceea ce trebuie să fie. Să mă ierte că sunt aspru, dar spun adevărul. Ce aștepti? Să trăiești pentru Dumnezeu, pentru lumea noastră. De ce te amesteci în zgură? Pentru ce? Ai un drum. Copil de-al meu de atâta vreme și care-i câștigul tău? Lasă grijile! Lasă copiii! Lasă-i! Vezi de tine! De jalea copiilor? Te vâri în prăpastie. Este lege aspră, dar aceasta e lumina pe care v-am adus-o, pe care o târbăciți; Coca se va liniști. Tu nu trebuie să te frământă. Și dacă acest pământ nelegiuit

nu era? Ia-ți carapacea de pe ochi și privește bine și vezi. Folosul? Nervi, boală, zvârcoliri de timp îndelungat. Este desigur înălțător să faci un gest de culanță, dar nu poți să impui. Biet copil frământat, îniștește-te! Când ai să treci dincolo ai să înțelegi.

Biete suflete chinuite care nu văd, dar tu ai văzut o lumină. Nu șer asta soțului tău care nu vede. Dar voi, că este greu pentru voi, desigur e greu. Dar pune cealaltă alternativă și vezi cum e. Crezi că vei avea liniște? Crezi că vei fi mulțumită?

– Cici.

– Să se smerească. Să se analizeze mai mult. Să sară în ajutor când e nevoie. Să lase asprimea și Domnul îl va milui.

– Paul: sunt împotmolit, dar cu ajutorul lui Dumnezeu și al tău, am să ies la lumină.

– Tare aș vrea! Știu. Gândește-te ce am spus și mamei. Ce folos ai? Gândește-te mai mult și lasă mândria. Fii blând, nu te mai crede prea mult, pentru că cel smerit se înalță și alină sufletele. Și ajută oamenii cum poți și cu vorba și cu bani și fă totul pentru ca Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine.

– Spitalul?

– Ce-ți folosește? Îți faci datoria corect. Nu pune pasiune, nu te lega. Așa sunt oamenii. Așa am fost și eu. M-am legat de casă. Dar, când am aflat adevărul am dat totul, deși sufletul meu era sfâșiat de lupta dintre egoism și voința de a reuși.

Ce frumoasă este viața pentru cei ce luptă și izbândesc!

Să nu gândești de rău despre oameni, pentru că de multe ori aparențele înșală și sunt anumite vorbe și gesturi care nu au poate nici o semnificație și noi interpretăm greșit. Lovind în aproapele, lovim în mântuirea noastră.

Nu judecați pe nimeni. Categorical! Este otravă spirituală bârfeala, chiar în gând. Dacă vine gândul întoarce-i spatele, dar cinstit! Nu vă măguliți unul pe altul. Nu vă complimentați, nu este duhovnicesc să faci complimente. Seriozitate. Decență în gând, în atitudini, în fapte. Nu elan prea mult, nu exuberanță.

Mioara. Să câștigi timpul pierdut. Neglijezi rugăciunea pe bani, goană pentru câștig – uiți pe Isus. De ce să pleci dincolo cu mâinile goale? Rupe, rupe egoismul. Rupe, rupe... limba. Aștept de mult schimbarea și resemnarea ta la tot ce te îndepărtează de Isus Cristos. Prietenia cu sfinții nu face pe om sfânt, decât dacă urmează calea

evlaviei pe care o vede. Sfinții toți au fost și ei oameni, dar au luptat să distrugă omenescul din ei și fiecare se urcă în măsura în care au izbutit. Sfinții sunt modele. De multe ori ne înșelăm alergând după extraordinar.

Există o epocă în care alergi în dreapta, alergi în stânga, să vezi, să auzi, să prinzi, să citești, să adulmec, să aduni cunoștințe și aduni, aduni și ai făcut o grămadă. Ține-o bine între mâini, nu lăsa să curgă printre degete această avere. Muncă, muncă. Și din tot ce ai adunat, scoate tot ce este bun. Ai toate, știi tot, cunoști tot și, la urmă, scoți o singură flacără – Flacără pe care o îndrepti spre Dumnezeu, spre Isus Cristos. Și atunci nu mai ai nevoie nici de sfinți, nici de prieteni, nici de lume și rămâi tu singur cu Flacăra. Este Lumină și această Lumină o ai în tine și desigur, mai greșești – că zici, om sunt și Dumnezeu recunoaște oamenii, dar feriți-vă de pete!

– Cici: Am să ajung vreodată unde doresc?

– Dorim fiecare, dar dacă nu punem mâna pe brazdă, pe plug, brazda nu se taie singură. Mulți doresc să fie savanți, dar ei rămân pe drum. Cea mai frumoasă știință este Dumnezeu.

Ce întuneric, ce prăpastie în oameni. Dacă aș avea o putere să-i salvez pe toți!

Ați vrut să mă întrebați de cel mai tânăr vlăstar, de Doina, și ați uitat. E normal. Dar nu este bine să o intimidați, să o forțați. Știe, cunoaște, dar nu se poate hotări. Și voi să nu forțați prea mult. Vrea să vină aici. Să mai pape lapte.

Vasile. Te ajut însă să lucrezi asupra sufletului tău mai mult. Neglijezi sufletul tău. Muncește mai mult.

Modificare, modificare la toți vă cer. Toți suntem păcătoși, toți. Însă cine se culcă și doarme, moare, sufletul lui moare.

Dacă ați vedea ce este dincolo! Dacă ați crede! Nu credeți! Cine ar crede, cine crede nu-i trebuie nimic, nici lume, nici pământ, nici nume. Dacă ați crede! Spuneți că credeți. Nu credeți! Dacă nu luați băta pentru modificare, veți plânge dincolo și veți spune: cum de n-am crezut când Dumnezeu mi-a dat atâtea ajutoare? Câtă fericire aș fi putut să am și acum necrezând alunecăm sub greutatea păcatelor care ne trag în jos!

Copiii mei, salvați-vă! Credeți-mă: există Dumnezeu, există Isus Cristos, există lumea cealaltă, există. Nu vă îndoiiți!

Ridicați-vă pe aripile credinței și înălțați-vă sus, sus.

Regret și plâng pe cei ce nu se urnesc, pe cei ce rămân să vadă de bobul de linte și stau să-l îngrijească și-l sapă; dar e bob de linte. Unde este ghinda semănată care face un pom falnic?

Prietenii mei sunt lângă mine și asta mă consolează. Avem și noi o viață a noastră și o durere a noastră, durere pentru eșecurile noastre în creșterea voastră duhovnicească. Dacă aș putea să vă dau elanul meu, puterea mea și credința mea vi le-aș da.

Dar legea e lege. Fiecare prin munca sa.

Copiii mei, vă binecuvântează pe toți, pe cei prezenți și pe cei absenți.

ȘEDINȚA 46 DIN 9 AUGUST 1968

Întâmplatu-s-au multe în lumea aceasta de mizerii și răzbit-a cel ce are credință puternică.

Femeile sunt datoare să-și însoțească privirile spre nemurire dacă în calea lor intervine un om care să le îndrepte pașii spre nemurire. Prospețimea vieții divine întâmpină obstacole de la cei mai aproape care duc viață nesănătoasă prin gând, prin lipsă de ideal.

Formatu-mi-am convingerea că în viața voastră cele principale sunt cele menite pieirii.

Prin amarnice întâmplări trecut-a cea de lângă mine și în viața sa speranțele din inima ei... (Energie.) Fost-am în sus; pribegi în eternitate.

Folosiți inima pentru chemarea lui Isus, iar nu pentru sentimente indecente. Rătăcitu-v-ați prin întuneric și luat-ați agheasmă în mâini murdare. Socotitu-v-ați... Este atmosferă viciată... gânduri neclare.... Pregătire insuficientă... discuții. Amânare pe 16. Pregătiți din vreme sufletul. Aici că în biserică... Nesocotință... Meschinărie...

Continuare în 16 august 1968

Vă binecuvântează!

Întâlnitu-ne-am din nou împreună și gândul mi-e plin de dragoste. În primul rând vă anunț că de câte ori va trebui să ne mai întâlnim să nu pregătiți în grabă ședința. Fierbințeala grabei dăunează mediului.

Probleme importante discutate în anturaj nepregătit. Tristețe pentru mine din pricina celor ce merg pe drum lăturalnic drumului mântuirii. Venit-am întârziat pentru necugetarea celor ce se numesc de atâta vreme copiii mei. Pruncii se înlătură din pregătire insuficientă sufletească. Pericol pentru cei ce pregătesc acest asasinat.

Răspuns Dorinei.

Tulburatu-s-au cerurile de pregătirea infamiei. Probleme nesperioase frământă omenirea. Cataclisme neîntârziate pentru asasinat în masă. Voluptăți încrâncenate de desfrâu macină mintea celor ce nu se tem de nimic.

Zilnic încercați să denaturați probleme vitale și să înlănțuiți păcatul. Frământați pentru materie – leneși pentru spirit.

De ce nu măsurați timpul care fuge fără să simțiți și vă apropie de neant?

Slugile prefăcute ale Domnului!

Pregătit-am bucurie pentru cei ce slujesc Domnului cu râvnă și sudoare. Plâns înăbușit veți recolta pentru lenevirea din sufletele celor alinați de mine și răsplata este delăsarea și nepăsarea.

Sufletele noastre se frâng aici pentru libertatea voastră și... culegem mărăcini. Folosiți minciuna, folosiți violența în limbaj și în atitudini și nu gândiți că timpul trece ușor cu pași neauziți de urechile voastre înfundate cu plăcerile lumii.

Venit-am de vreme îndelungată pentru mântuirea voastră și nu cred să culeg multă îndreptare și multă iubire pe care o alungați din voi și cântați osanale celui negru prin faptele, prin vorbele, prin gândurile voastre murdare, prin interese meschine, prin certurile, prin orbirea voastră.

Neseriozitate în adunările voastre. Veniți din curiozitate, pentru că dacă ați veni din iubire pentru Cristos și puțină pentru mine, ați avea altă îndeletnicire. Fiecare își vede de interesele lui pământești, de avere, de haine, de distracții, de patimile lor și sfârșitul este tulburător și poate prea aproape.

Apeluri multe am lansat către fiii mei spirituali și nu găsesc din partea voastră decât nemulțumire. Fiecare se crede avansat. Dintre voi se răzvrătesc unii; alții se cred pe culmi, alții prin purtare se leapadă de Cristos și alții se prosternează în fața idealului pe care și-l fac în viață; unii haine, unii distracții, unii petreceri, unii fum, unii plimbări și nimeni nu-și curăță sufletul.

Zgârcenia predomină în cerc. Dragostea lipsește. Fiecare se grăbește să termine repede, deși rugat-am pentru întâlnirile noastre să fie rezervată acea zi. Fugiți fiecare în bârlogul vostru în care vă siluiți sufletul.

„Antal este aspru”, spuneți voi, dar nu gândiți câtă durere are Antal pentru lepădarea voastră de credință. Nu înseamnă credință să te rogi fugar, să îngenunchezi în fața icoanelor, să te miruiești, să-ți dai cu aghiasmă, să-ți pleci ochii și genunchii, iar sufletul să-ți fie de stâncă.

Ani de zile v-am vorbit și v-am îndemnat și prea puțin lucrat-ați. Nimeni nu se înfrânează, nimeni nu caută să sădească iubire în suflet. nimeni nu se pleacă la durerea celui de lângă el, nimeni nu vede pe Dumnezeu în aproapele lui, nimeni nu-și stăpânește vorbele, nimeni nu-și stăpânește gândurile, nimeni nu se înalță cu sinceritate către Dumnezeu pentru că picioarele lui cu greutate îl trag în mocirla pământului.

Vreau mai multă seriozitate între voi, spus-am de atâtea ori; cine nu înțelege să mă părăsească. Nu vreau mulți acum. Timpul trece, se apropie scadența și cine nu lucrează va fi eliminat prin metodele mele severe.

Fost-am blând cu voi, protejatu-v-am mereu, gândul meu mereu este la voi, eforturi făcut-am mereu. Vă inspiram, vă ocroteam, vă îndemnam și nu am cules decât amărăciune.

Prietenii mei de aici sunt alături de mine și mă sfătuiesc să vă părăsesc. De ce vă speriați? Alegeți-vă un sfătuitor mai blând. De ani îndelungați sufletul meu se zbuciumă pentru voi și nu am cules nimic bun. Și cei pe care speram să-i strâng la sufletul meu se depărtează și alunecă pe panta materiei.

De la 1 septembrie, ce-i ce vor să urmeze cu adevărat școala mea – ca să spun așa – se vor întâlni săptămânal, iar ceilalți să mă părăsească. 2-3 să cresc, nu vreau mai mulți. Mulți ați fost și v-ați lepădat de Domnul prin faptele voastre.

Voiam să îmbrățișez pe toată lumea, voiam să împrăști lumină peste tot, doream să fiți cât mai mulți, cât mai mulți și nimic, nimic, nimic. Lumea vă atrage, vă sugrumă sufletul. Treziți-vă, v-am spus de atâtea ori! Ce vă așteaptă? Ce ați cules pe unde vă plimbați? Ce vă interesează ce fac prietenii sau sora voastră? De ce nu vă vedeți de sufletele voastre și cutremurați cerul cu gândurile voastre murdare?

Pentru ce s-a răstignit Isus Cristos? Pentru ce au pătimit mucenicii? Pentru ce s-au chinuit anahoreții? Pentru ce se chinuiește și acum multă lume prin pustiuri?

Retrageți-vă în camera voastră și rugați-vă! Cu gândul mereu la Dumnezeu. Nu haine, televizor, cinema, întâlniri. Acestea nu sunt pentru copii mei. De ce de atâta timp nu înțelegeți ce vreau eu? Ce vreți? Tulburare în suflete? De ce nu faceți pace în sufletele voastre? De ce lăsați să crească broaște și șopârle în inimile voastre?

Acestea voit-am să vă spun de multă vreme. Pângărit-ați întâlnirea trecută și cu gândurile voastre terestre m-ați îndepărtat.

Luni de zile n-am venit și aceasta a fost primirea voastră după atâta vreme. Cât am suferit pentru lipsa voastră de iubire și de nepregătirea voastră și cât m-a durut că unii au venit din curiozitate.

Fost-am sever cu voi, dar inima mea suferă. Vreau puțini, dar buni. Nu cer să fiți sfinți, dar vreau să luptați, să începeți încă de pe pământ fericirea cerească. E ceea ce vreau eu:

Să vă curățați patimile.

Să vă curățați inimile de gândurile voastre.

Să fiți adevărați oameni, așa cum vă dorește Isus Cristos.

Pe Marga am ajutat-o. Știe! Însă mai multă reculegere, mai puțină asprime în vorbă. Să se observe mai mult, să se analizeze și să se ocupe de cei apropiați cu mai multă blândețe.

Încercări grele trecut-au peste tine și rezistat-ai cu bărbăție. Este meritul tău.

Cel ce vine pentru prima oară aici este îndrumat să înțeleagă ce vreau și dacă crede că poate să ducă această greutate, atunci să rămână între noi. E binevenit și doresc să mă bucur de el. Sunteți datori să-l hrăniți cu răbdare, cu multă răbdare! Să se detașeze de patimă și să meargă cât mai sus.

Fost-am aspru, dar și un părinte pământesc, când nu-l ascultă copilul îi trage câte o curea.

„Foarte frumoasă ședință”, veți spune la sfârșit, „niciodată nu a fost atât de frumos”, iar apoi, se volatilizează tot entuziasmul și, înainte pe brânci în noroi. Acesta este tabloul, mereu e același.

Întrebări:

- Dacă Marga se poate înduhovnici?
- Desigur!
- Gheorghe și Dumitru?

- Nu se iubesc, se chinuiesc reciproc.
- Pentru Alecu?
- Este necesară blândețe și rugă. Mai târziu se va liniști.
- Haricleia?
- Să se mărite cu cine vrea. Eu nu spun. Este liber arbitru. Noi

nu putem să desemnăm.

- Putem primi pe Traian?

- Încercați! Nu aici. Nu voi primi aici de acum decât pe cei ce într-adevăr muncesc, chiar dacă rămân 2-3-4. Să lucrezi în adâncime, nu în exterior pentru orgoliul tău, să arăți mulțimii că ești grozav, că te rogi în genunchi. Praf numai! Dacă nu cobori în suferință și dacă nu suferi când lași patima. Această suferință este primită sus și se adună în coșul cu fructele voastre.

- Jana?
- Să vie!
- Olimpia?
- Încă nu.
- Alice?
- Încă nu.
- Veronica?

- Nu e pe calea asta. Este religioasă, dar are un obstacol peste care nu poate trece. Orizontul vostru e larg. Satana nu învață să mergi spre Dumnezeu.

- Dacă Marga poate încerca o legătură?
- Motivul este altul. Să facă demersuri.
- Ștefan?

- Este în tortură. Să nu i se spună. Pentru casă, să întrebe ghicitoarea!... Să se roage, să ceară sfat de la Dumnezeu și Dumnezeu îi va spune în gând ce să facă. Cereți în rugă la Dumnezeu și nu vă bălăciți. De ce rămâneți înapoi mereu, cu toate că sunteți între cei pe care i-am avut în grijă?

Ea nu este, a pierdut multă vreme. Dacă era aici poate că vedea la fel sau - cine știe - era așa cum sunteți voi... și tot înapoi.

- Mioara ce atitudine să aibă?
- Ceea ce o sfătuiește bunul simț - smerenie, să se umilească.

Să lase mândria și duritatea.

Să știți un lucru, vă spun la toți: Nu haina face pe om sfânt, nu rasa călugărească sfințește pe om, nu paramanul și crucea atârnată

de gât, nici mătăniile. Călugărul este în sufletul lui. Însă dacă ai haina ca sprijin, ca un ajutor, ca o frână, atunci este binecuvântată de Dumnezeu.

– Cici?

– Amin!

– Dedublările?

– Să se liniștească, să se roage și să nu le dorească. Când vrea Dumnezeu i se dau. Veștile de acolo nu modifică sufletele. Pură curiozitate pe care tu le-o satisfaci. Să lucreze, să muncească și vor vedea ei singuri. Ce folos? Ce progres au făcut cei cărora le-ai adus vești? Vezi ceva schimbat în ei? Mângâiere sufletească, spun ei. Nu mai are cine să-i satisfacă sufletește. A plecat, roagă-te pentru el. Nu te tângui. Mi-a plecat soțul, trebuie să muncesc eu. „Cine mai face cumpărături, cine mai cară lemne, cine mă mângâie, cine mai mi-aduce leafa întregă...”?

Aceasta nu e dragoste. Un om bun, un om ridicat duhovnicește, un om care muncește știe ce să facă. Durerea se alină prin rugăciune, dar voi nu țineți seama de aceasta.

Cum suporti tu, care cunoști, să chinui un suflet care a plecat pentru misiunea lui? A fost chemat și luat din lume pentru un anumit plan și tu, prin lamentări, îi distrugi toată activitatea și-l împiedici în evoluția lui. Din dragoste spui tu. Aceasta nu este dragoste. Pleacă de la noi, este o lege, e lege a naturii. Acela are o misiune în sfere, altele decât cele pământești și tu îl aduci mereu aici, prin gândurile pe care tu le trimiți, prin chemările pe care le faci și faci viața insuportabilă pentru tine și pentru cei din jurul tău, spunând: „așa sunt eu nu mă pot schimba”.

Nu-i permis pentru un om care știe, să nu se poată înfrâna. Ce înseamnă această dorință de posesie? Posedăm bani, posedăm suflete. Ne încrâncenăm în patimi, pe care căutăm să le justificăm și facem tot felul de cereri nepotrivite cu pregătirea noastră de atâta vreme.

Asta este lumea voastră.

Luați exemple de la cei ce vă îndrumă și scoateți adevăr din viața voastră. Nu vă legați la ochi. Smulgeți legătura.

– Le poate scrie ca experiențe?

– Da, însă nu ca experiență. Eu ajut pe toți cei ce vor să muncească

– Oarbei Sanda i se poate spune?

– Să nu i se spună.

– Ce sfat Cocăi?

– Am spus.

– Mamei Jeniei?

– E bine în clipa aceasta.

– Dorina?

– Să întrebe cerul. De ce? De ce nu se înfrâncează? De ce nu se liniștește? De ce? Nu există pentru ea, ce vede, ce aude. Să se înfrâneze. Să se roage și se va liniști, precis, precis se va liniști. Isus Cristos este prietenul vostru și al nostru. El este pacea și bucuria tuturor celor care vor să și-L apropie.

– Goga?

– Să nu se uite pe fereastră în afară, pentru că pe fereastră uitându-se, vede ce nu trebuie, ce nu dă pacea sufletului. Ce-l interesează ce este afară? Să pună postament clădirii mântuirii, să nu-l intereseze nimicurile vieții, să citească mult, mult, lucruri minunate pe care le-ai citit și voi. Dar să nu vă calce pe urmă să se împotmolească. Are teren bun, depinde ce sădești. Ce flori sădești în acest pământ al sufletului. Poate sădi trandafiri, poate sădi garoafe, dar poate sădi și plante otrăvitoare, care să invadeze terenul și să distrugă totul. Să ia aminte bine. Eu îl voi susține.

– Ortansa?

– Se împrăstie mult. Nu e bine. Se trufește prea mult. Nu lucrează. Ce folosesc faptele bune? Sunt bune însă nu sunt de ajuns. Nu mai au valoare, dacă nu cureți gunoiul din curtea ta.

– Olguța?

– I-am vorbit.

– Mimi?

– Este îngândurată. Își pune probleme.

– Lilica?

– Dânsa ne ignoră. Se va face. Ne disprețuiește fără să-și dea seama.

– Vali?

– Și ea se crede sus. Nu face fapte de milostenie decât unde crede ea și nu e bine. De ce judecă? Ori dai, ori nu; nu judeci!

– Doina?

– Se aprinde repede. Mai multă judecată, mai multă analiză. Să nu se piardă. Atenție. E căpcăunul lângă ea. Oamenii când încep puțin să vadă cerul, să-l vadă sau să-l bănuiască, se crede de-acum în zări senine și ni-și mai vede mîlul. Atenție! Laudele nu sunt bune, îi strică să se aplece, să se smerească. Are inteligență, are cunoștințe, deci are, are ajutor. Căderea este mare. I se socotește unui om aceeași cădere, dar nu se pedepsește la fel. Pentru cel ce cunoaște este mai grozav. Este ceva... Atenție mare.

– Ricuța?

– Greșește mult. A dat înapoi. În cercul vostru sunteți disparați. Apelurile mele au fost lăsate la o parte. Spus-am odată când cade unul, săriți toți și ajutați. Greșala este a celor care fac cercuri aparte. Fiecare caută să fie profesor, să arate că știe cât mai mult. Cercul Antal face pui. Așa... dar nu pui buni pentru că sunt născuți din trufie. Cine nu dorește cercul meu, să rămână în cercul pe care și l-a ales.

– Florica?

– Să meargă mai departe. Să-și cumpere lentile noi!

– Cleo?

– Se tulbură mereu de vorbe. Unii vor să audă, alții să citească, dar puțini sunt cei care muncesc, care aplică ce citesc, ce aud; rari – nu cer aceasta omului de pe drum care nu cunoaște nimic, care trăiește lângă blidul lui de cartofi și nu se poate ridica mai sus. Acea este evoluția lui. Dar tu care cunoști și știi, nu e permis. Se plătește. Te-ai luminat, ai văzut, ai știut și n-ai făcut. Cazi în jos.

– Paul?

– Se stinge de inerție (duhovnicească?). Cred că nu de foame...

– Ionel?

– Nu este în pericol.

– Jana?

– Sfaturile nu valorează dacă nu sunt ascultate. Poți da un sfat, un medicament. Dacă bolnavul nu-l ia, moare. Să se roage cu adevărat, să se roage, să citească. Ce se vaită? De ce se vaită? Să schimbe atitudinea în viață. A pierdut ani de zile. Crede că va trăi încă 70 ani? Ce este i s-a dat. I s-a dat. Destul știe. Pălăvrăgește. Să lase vizitele. Mângâieri omenști, mângâieri spirituale este nevoie, nu lamentări, lamentări de răme.

– Goga?

– Desigur. Ce te interesează? Interesează-te de sufletul tău, de mântuirea ta. Ai acum vreme multă. Folosește-o. Recâștigă ce ai pierdut. Fiecare își vede de dânsul. De ce tulburi? Roagă-te. Nu lua în seamă! Desigur, începutul este greu, dar perseverează, citește. Roagă-te și nu te mai tulbura. Ce te interesează? Aplică. Ești inteligent. Mai ales aplicare. Fericirea este în mâna ta. Ce avere puteți să aveți.

Și Vasile, lasă asprimea sufletului, mânia, revolta. Mai puțin pentru materie.

Venit-am la rugăciunile voastre și revederea cu voi mi-a lăsat o dâră de tristețe.

Nu uitați: cine nu lucrează conform sfaturilor evanghelice, cine nu urmează pe Isus Cristos, cine nu ascultă nici apelurile mele, se va elimina singur. Voi plânge pentru el, dar poate că unii au nevoie de mine și pentru aceasta nu ascult sfaturile prietenilor mei de aici de a vă părăsi și mai încerc.

Voi vedea. Vor fi mai puțini, desigur, timp de atâta vreme n-am ales nimic. Manechine!

Să se trezească mediul.

Comunicare mediu din 26 octombrie 1968 ora 1³⁰

S-a terminat cu voi. V-am dojenit și v-am vorbit destul.

Dor de viață voioasă. Zarul vostru s-a văzut.

Comunicare la 20 decembrie 1968

Voi veni după ce va trece vara. Poate fi admisă Ecaterina. Este vas ales.

ȘEDINȚA 47 DIN 20 MARTIE 1969

Venit-am de data aceasta chemat de faptele ce se petrec între cei pe care i-am iubit și s-au îndepărtat de drumul cel bun. Împrăștiatu-s-a molima printre elevii mei, gânduri mizere îndepărtatu-s-au spre mine. Îndeletniciri neserioase în jurul vostru. Prăbușiri de suflete.

Dorințe de manifestări îndrăznețe pentru inima din voi. Vârtejuri pe ape înșesări catastrofale!

Plâns-am îndelung împreună cu cei din tagma mea. Biruitu-m-a plânsul pentru cei ce se pierd în mâlul neștiinței și în mâlul necredinței.

Văzut-am! Rugăciunile unora ajuns-au până la mine și înșesatu-s-au hăurile de plânsul sufletelor noastre. Prefacem sentimentele divine în materie? Dezordine, belșug de cuvinte frumoase. Programe distruse.

Rugăciune!

Avânturi pe piscuri deșarte!

Lacrimi în gene febrile! Plâns înăbușit în mizerie omenească!

Este încheiere de ciclu. Desființare de grup. Sfârșitu-s-a misiunea mea în grupul vostru. Încercare încă pentru cine vrea să lupte cu adevărat.

Încep un nou ciclu cu acei care vor veni cu inima curată, cu suflet curat, cu elan pentru Dumnezeu numai. Vreau puțini și buni. Încă o dată încerc. Să nu vină decât cei care într-adevăr doresc viață curată cu smerenie, credință și dragoste de ideal.

Termen 1 mai pentru cercetare de conștiință și hotărâre.

Să nu vină decât cei cinstiți în suflet: unu, doi, trei... Minciuna să fie îndepărtată. Este nebunie să crezi că în acest fel mergând poți ajunge în curăție. Idealul terfelit!

Văzut-am totul și inima mea s-a mâhnit. Aveți distracții în afară de drumul meu. Călugărie în spirit! Exagerări nu permit! Este asprime în vorbire, însă mă doare, știind că ceea ce am semănat, n-a rodit.

Nu vine nimeni din mândrie, din falsitate. Vreau buchet adevărat de râvnă și iubire de Dumnezeu, curată iubire, nu iubire de ființă... ființă!

Trimis-am prietenii printre copii mei, pentru evlavie învățaturii și știți ce este! De ce ați rătăcit? De ce faceți voia celui alt?

Îmbăcsitu-v-ați de trufie. Lamentări de femei, ce-și caută mângăieri în oceanul adânc al minciunii. Prospețimea, prospețimea primăverii s-a îmbăcsit cu mâl. Minciuna guvernează inimile din voi și nimeni nu vede prăpastia.

Treziți-vă! Puneți biciul pe sentimente degradante de vreți să mergeți pe culmi! Viață mondenă îmbrăcată în spirit de credință!

Până la 1 mai hotărâți-vă și, dacă nu se găsește niciunul hotărât, cinstiți, demn, sfârșitu-s-a misiunea.

Întrebări:

– Cici mulțumește pentru ajutorul dat la scris și cere binecuvântări pentru muntele Athos.

– Bine.

– Cici dacă a greșit cu scrisoarea trimisă părintelui?

– N-a greșit!

– Paul. Dacă ascultând am greșit?

– Greșești!

– Ică. Față de dragostea cu care a lucrat icoana pentru Coca, roagă să o binecuvânteze și să o ajute la naștere, iar copilul să fie trăsătura de unire și armonie dintre cele trei familii.

– Binecuvântează! Cu spor în credință și dragoste, adevărată credință!

(I se prezintă și icoana Sfintei Fecioare a lui Cici. Le binecuvântează larg și repetat.)

Pe amândouă! Ce nume va primi copilul?

– (După gândire) Elisabeta!

– Maia, dacă a greșit în problema cu strugurii și Cici?

– Amândoi. (au greșit)

– Maia dacă poate ține o săptămână de post?

– Alta! Dacă exercițiile de respirație nu sunt dăunătoare.

Prudență!

– Dacă Dina e bine să facă ceea ce inițiază. (Să scrie părintelui.)

– Nu!

– Doina?

– Se prăbușește dacă nu se trezește!

Trimisu-l-am pentru cele duhovnicești, pentru exemplu de evlavie și pentru modificarea ținutei în prietenia voastră. Greșit-a el. Fără recurs. Împăienjenitu-s-a în lume.

Crezut-am mult că veți fi în măsură să-l dirijați spre acestea... Rămân taine. Nimeni nu va ști.

– Dacă Dina a greșit față de părintele?

– Nu!

– Dacă relațiile Măicuței cu Ortansa pot dăuna grupului?

– Nu!

– Tatian. Cum să împace tendințele materiale cu dorințele spirituale?

– Să înlăture tendințele materiale și să îngrijească trupul mai atent.

– Tatian, Cum să facă să aibă o viață mai liniștită în familie?

– Bunătate! Este nevoie. Blândețe! Lumea trece... Cu ce vine aici? Citește, nu aplică.

– Ică, Mimi?

– Se ferește de mine! Este aici și îi e frică!

– Icule, mamă, mi-e dor de voi! Antal spune că te ferești de el.

Roagă-te lui Dumnezeu și apropie-te de el.

– Mi-e frică! Mi-e dor de Lilica!

– Caută să te apropii de Antal!

– Nu pot!

– Ică: Lilica poate veni în cerc?

– Cercul? Este greu, grea, nu poate ține... nu e pregătită.

Condiții pentru cercul devotat lui Dumnezeu: cinste, curățenie, pentru început un ceas de rugăciune a inimii, concentrată în reculegere obligator, obligator! Este condiție pe care nu va putea fiecare s-o realizeze.

Nu permit – sunt sever – nu permit înșelare! Metode noi, severe, pentru cei ce vor să înalțe inima și sufletul spre Dumnezeu. Nu poate veni oricine, cine vrea și crede că poate!

Inima mi-e sfâșiată de dezamăgire.

Cine vrea să ajute pe ceilalți, poate s-o facă. Este timp îndelungat... ani și ani!...

Fericiți a spus Isus!

Binecuvântează!

ȘEDINȚA 48 DIN 30 OCTOMBRIE 1969 (ORELE 18)

Vă binecuvântează pentru epoca de încercări pe care a avut-o cel de lângă mine.

Pregătitu-s-au din vreme efecte de încordare pentru probleme periculoase ce stat-au în destinul tău. Eram în încordare pentru execuția poruncii ce datu-s-a de prin zone eterate. Frământatu-s-au

frații noștri și niciodată nu se poate înțelege de voi cât de mari sunt problemele celor ce vă secundează în viața pe care o încălciți în visuri searbede.

Efectele disperării celor ce resping încercarea se multiplică infinit mai mult decât dacă ar încerca să suporte cu bărbăție toate încercările, ce li se dau. Priveliște de dureri înecate în suspine vă îndepărtează de cer. Plângeți mizeria pe care prin voi înșivă, creatu-s-a.

Elemente dezordonate din viața pe care o întâlniți. Frazologie multă. Elan marcat. Probleme serioase întinate de minciuni. Fabrici de mistică deșartă. Plâns-am mereu în mine de neștiința pe care o prezentați în fața celor pe care-i adulați. Frica de suferință înăbușă elanul spre Dumnezeu.

Cel pe care l-am lăudat se zbate în ecouri înșelătoare. Racila vieții voastre este mândria. Probleme înfășurate în venin ridică mărul spre icoane. Forța energiei spre mântuire și frigul resemnării m-au înconjurat puternic.

Datu-v-am misiune pentru ridicare și nu vă îngrijiți decât de forme. Pretenție de evoluție înaltă! Vă împrăstiați în diverse cercuri. Risipiți timpul pregătirii pentru mântuirea voastră în lamentări și crucificări de sentimente.

Însărcinatu-v-am pentru rugăciune multă și între voi se manifestă separare. Angajamente neonorate. Beție de acumulări. Muncă irosită pentru materie. Mult vreți! Jale mi-e de cei ce știu și grei ani trecut-au fără nici un folos.

Întrebări:

Se cere binecuvântarea icoanelor prezentate, care se face larg și repetat.

Cici. Să se îndrepte spre resemnare. Dumnezeu încearcă pe cel ce se roagă. Fiecare lucrează acolo unde este așezat în lume, în lume, unde e mizeria. Însingurarea târziu, mai târziu. Pregătește-te în liniște, cu răbdare, în pace.

Georgeta. Să se căsătorească. Este îndemnată spre misticism, însă puterea ei e slabă.

– Întrebarea lui moș Gheorghe?

– De ce se amestecă în ceea ce nu este menirea preotului? Fiecare privește pe celălalt și dânsul nu se vede. Mereu pe alții.

Doina. Monahism. Vis, iluzie. Pregătire serioasă pentru viața meritorie ici! (arată insistent inima) În mistică nu există salturi. Vis...

forme... aici călugărie. (din nou arată inima) Mama ei să lepede egoismul. Vrem să mântuim sufletul și încărcăm burta! Expresie puțin neplăcută.

Dorina. De ce plângeți. De ce încărcăți balanța? De ce nu primești cu umilință încercările și destinele? Cu umilință!

Greu se merge, când este vorba despre ce-i al tău! Dacă întâmplarea aceasta era destinată aproapelui tău nu te durea nimic. Este al meu, mă doare că-i al meu și altul poate suferi, nu mă doare... numai pentru al meu! Încercări grele, dar mergem pe un drum. De ce întrebați? Nu vi se răspunde pentru că aici nu facem spiritism. Zis-am de multe ori aceasta și nu prindeți nimic. La fel spre pedepsire spus-am despre băiatul Elisabeta... Pentru înțelegerea celor ce nu înțeleg.

Întrebări de prunci, de ignoranță în mistică de babe. Pentru voi nu-i admis. Pe nimeni nu interesează problemele interioare de muncă, de ridicare, de neputință.

Se vaietă, cum îl cheamă pe cutare? Sau ce face cutare?... Întrebări de ignoranți. Este rușinos.

Primiți încercările cu capul sus! Domnul a dat! Ce fericire ar fi atunci! Voia Ta! Eu îmi plec acum capul și primesc cu resemnare plata păcatului meu. Eu sunt dezamăgit! Ne putem întâlni? Fiecare într-o parte, nu lucrați bine. Izolarea nu e bună!

– Cum să lucrăm?

– Biciuiți-vă între voi! Și ceilalți? Cine vrea să vină între voi, dacă îndeplinește ceea ce am spus.

Învățătură de vreme îndelungată fără roade. Nu aude nimeni. Urechile înfundate pentru Cristos!

Măine sună clopotul și ne întoarcem pe drum gloduros, încărcăți mai mult decât la venire. Dacă ați ști, dacă ați ști ce este! Cât am vorbit, cât v-am sfătuit, câte lacrimi plâns-am pentru voi și plâng mereu în suflet pentru necredința din voi; pentru mândrie, orgoliu, minciuni, invidie, plăceri! Tot ce e trecător.

Ce este lumină, frumusețe, pace, bunătate, e azvârlit la gunoi! De câte ori vorbit-am! De câte ori mi-am dat sufletul pentru voi! Mă doare inima pentru viitorul vostru aici la noi!

Măine bat clopote... Cine a murit? Cine a murit? Cine a murit nepregătit? Toți muriți nepregătiți pentru că viața este dulce și viața amară... Îndulciți moartea!

Regret mult! Fac un ultim apel, o ultimă încercare! Deschid porțile acestui mic cerculeț. Încă un apel.

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

ȘEDINȚA 49 DIN 20 MARTIE 1970

Binecuvântează.

Întâmplatu-s-au neînțelegeri între voi și mă doare sufletul pentru că după atâta vreme îndelungată înțelegeți așa de puțin învățătura.

Pribegiri prin noapte; încălcate principii de credință. Faceți caz de inițiere și în realitate sunteți dezorganizați pentru că în inima voastră există mândrie. Biruiți în inima voastră tot ce este rău de vreți să mergem împreună.

Programat-am pentru avansarea voastră un cerc pe care l-am vrut ales și intrat-au din mândrie persoane nepregătite și influențate de tine, Ilie! Nu vreau aceste metode pe care le detest. Erați sprijiniți de mine și ceream să veniți după analiză profundă și îndelungată. Cine vrea cu adevărat să vie în mijlocul celor ce vă ocrotesc de aici, să se pregătească îndelung, nu așa cum ați procedat.

Cercul se va numi Cerc devotat numai, numai lui Dumnezeu. Cine vrea este îndemnat să experimenteze timp de 4 luni; să se convingă de eficiența drumului pe care îl doresc și atunci fiecare va accepta drumul greu, dar luminos al credinței adevărate în Dumnezeu.

Probleme minore v-au învrăjbit. Roade seci... Voit-am să mă bucur de realizările celor ce mă secundează și văd că bucuria mea e ștearsă.

Procedați lumește. Îndepliniți cu răceală obligațiile duhovnicești. Mirajul lumii vă atrage. Secundați persoane lipsite de credință. Persoanele nepregătite să meargă la biserică pentru inițiere primă.

Manechine împăiate cu dispreț de Dumnezeu. Haină îmbibată de mândrie deșartă. Fascinație, iluzie, beție de minciuni. Fulger de lumină întunecată. Valori terfelite în noroi. Iată lumea voastră!

Munca noastră este împuținată de încăpățânarea voastră. Persistați în idei nesănătoase, depărtate de lumină. Brazdă superficială. Elan mascat. Iluzie periculoasă. Țărână îmbibată de minciună alergați după miraje. Presărați flori pe vise deșarte! Muncă irosită!

Fost-au printre voi persoane care, îndrumate de sentimente omenești, profitând de sinceritatea celor din jur, trădat-au anumite situații care pun în pericol strădania noastră. Îndepărtat-am pericolul împreună cu persoana. Veți continua întâlnirile cu multă discreție.

– Împărțiți în două?

– Nu, neîmpărțire. Strict secret! Peste 4 luni formez cercul. Cine își dă seama de pe acum că nu va putea îndeplini cerințele mele, să se îndepărteze. Cine crede că va putea să experimenteze, eu voi ajuta.

Învățătura cristică este învățătura celor de aici. Sunt școli multe. Fiecare vine acolo unde crede că va reuși.

Educați voința! Rugăciune. Lectură mistică. Elan către Dumnezeu. Împărtășanie deasă, cel puțin lunar. Îndepărtați vorbăria, este risipire spirituală.

Cum aș vrea să vă strâng într-un buchet! Și nu puteți să vă înfrângeți orgoliul, antipatia, după atâta vreme de lucrare comună! Dacă v-ați ruga mai mult, toate acestea dispar.

Nu vă iubiți. Nu este dragoste adevărată, este mască. Neînțelegeri în ideile propovăduite de cel ce este Cale, Adevăr și Viață. Când vă veți uni inimile într-un elan puternic și să vă îndreptați gândurile și inimile către Cel de Sus? Când oare se va realiza?

Sunteți firi diferite, sunteți firi diferite însă gândul trebuie să fie unit. Firea se modelează greu, dar voința realizează, încet, dar realizează. Tolați scăderile celor din jurul vostru. Sfătuiți fără ironie și răutate. Ci cu dragoste sinceră, din inimă, fără mască lămurească. Lepădați personalitățile. Fiți aici numai suflete ale aceluiași suflet mare, care se cheamă Dumnezeu.

Insist asupra tăcerii celor scrise. Să nu se comenteze decât celor care se decid să încerce cele câteva luni de experiență. Nu angajați lume nepregătită care-și face o distracție din întâlnirile noastre căci de fiecare dată întâlnirile voastre sunt primite de noi. De aceea am cerut întotdeauna sobrietate în discuție și manifestări. Suntem acolo cu toții împreună și ne doare că uitați. Fost-au momente când plecat-am înainte de terminare, pentru că gândurile voastre provocau scânteii de minciună și nesinceritate.

Când veți fi fulgi albi ce zboară în văzduh? Așa aș vrea! Rămânea-va vis? Ce perdea între noi! Încercați! Dați perdeaua la o parte și cutremurați-vă!

Înainte! Fugiți! Este greu, dar munciți cu râvnă, cinstiți, căci noi vă ajutăm, dar fățărnicia ne îndepărtează.

Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Și acum să răspund la întrebările voastre:

– Ce atitudine să păstrăm față de Ion și care este răspunsul la formulările lui Cici?

– Fiecare își poate alege duhovnicul și călăuza. Cine vrea este liber să se întoarcă dacă găsește hrană. Nimeni nu poate fi oprit. Sufletul lui alege drumul. Nu pot opri pe nimeni.

– Doina?

– Nimeni nu trebuie să fie forțat într-o direcție sau alta. Ea va alege după înclinare, după predispoziție, după credință. Dacă înțelege ce se petrece în dansa, va hotărî și dacă urmează drumul lumii este liberă să-l urmeze. Cine poartă greutate pe spinare să le arunce. Libertatea este darul omului. Nimeni nu poate influența într-o direcție sau cealaltă.

– D-na Băilescu?

– Să se supună examinării dacă dorește să rămână între noi.

– Dacă în afară de icoanele ce se dăruiesc bisericilor pot vinde altele pentru a ajuta pe săraci.

– Desigur! Muncă pentru binele aproapelui. Din muncă se dăruiește, nu din câștig ilicit.

– Dacă Cici poate da Cartea Sandei?

– Să o dea!

– Dacă va ajunge la Athos?

– Spusu-i-am odată. Să se înfrâneze. Să-și înfrâneze nerăbdarea. Se va înduhovnici.

Și acum să vă prezint pe cineva... Nu vine; era Dorina. Tremură și nu vrea... Îi este frică!

– Cum o putem ajuta?

– Rugăciune, milostenie.

– Cum este acum?

– Ca pe pământ. Se zbuciumă, este înfricoșată și uitat-a tot. Trăiește în negură, e amețită; uneori se trezește, plânge; uneori își dă seama, alteori uită. Dorința o chinuiește; legare de creaturi. Pentru aceasta eliberați-vă sufletele. Legătura desfăcută este lumină dincolo. Pentru aceasta vă învățăm, ne străduim cu toții pentru ridicarea voastră, să progresați de aici de pe pământ pentru ca dincolo să evitați aceste tulburări ale sufletului, aceste alunecări în beznă.

De-ați ști! De ați ști! Ați rupe pământul, ați îngenunchea și ați plânge. Ați lăsa totul Nimic nu este adevărat aci. Iluzie, vrajă, blestem... Treziți-vă! Nu ne îngenuncheați și pe noi! Sunteți o mână de copii pe care am vrut să-i aduc spre lumină. Nu vă lăsați! Creatura nu rămâne lângă voi. Sunteți străini acolo. Fiecare la locul lui.

Dragostea propovăduită de Dumnezeu este altceva, nu așa cum o înțelegeți voi pe pământ. Dragostea către Dumnezeu revarsă polen pe frații tăi, aceea este dragoste. Adevărata dragoste, aceea este Dumnezeu.

Treziți-vă! Îmbătați-vă de căldura Lui. Înălțați-vă gândurile și sufletele și tot ceea ce este mai bun către Dumnezeu. Aici e chin, mizerie! Acolo e lumină!

Îmbrățișați pe toată lumea cu dragoste divină. De nimic din cele de aici nu vă folosiți. Din sufletul vostru dați! Nu vă gândiți numai la belșug, la haine, la avere, la mâncare. Desfătați-vă ochii cu vederea lui Dumnezeu. Desfătați-vă gândurile cu gândul la Dumnezeu. O! Dacă acea viață ați putea-o vedea! Dacă aș putea să vă arăt măcar un crâmpoi din viața de dincolo!

Nu vă legați de creaturi, iubiți pe toată lumea, la fel și cel de pe stradă să fie ca fratele tău, ca soțul tău.

Gândiți-vă, gândiți-vă și luați drumul acesta; întoarceți-vă de pe drumul pe care ați apucat în mod greșit și vă încurcați în bălării.

Suntem îndurerați cu toții de calea pe care ați apucat-o. Lăsați egoismul și să ajutați pe cel în nevoie cine are, cu surplus din belșugul lui sau cu sfatul, cu gândul, cu rugăciunea.

Rugați-vă pentru cei ce sunt îndepărtați de drumul acesta și pentru cei ce nu știu. Rugați-vă, rugați-vă, rugați-vă cât puteți mai mult și ziua și noaptea.

Rugăciunea despică Cerurile. Rugăciunea te pune în contact cu cei de sus. Rugăciunea te detașează de lucrurile de aici și de creaturi. Cum aș vrea să lăsați totul, să vă detașați, copiii mei! Să vă analizați cunoștințele. Să puneți umărul la muncă. Să rupeți cu tot ce este rău și să veniți pe calea fericirii pe care vreau să vă conduc.

Bucurați-vă că Dumnezeu v-a îndemnat pe drumul acesta. Dumnezeu v-a ales. De ce vă răspândiți? De ce alunecați? Bieții mei copii! Vă doresc aici sus, chiar lângă mine!

Desfaceți-vă picioarele de pe pământ și noi vă primim cu bucurie, cu multă bucurie.

Vă binecuvântează!

Slăbiciuni omenești! Eu am vrut pe toți, dar din pasiuni omenești, din legare de creaturi se pot întâmpla multe, se pot întâmpla chiar dezastre.

Vreau să vă întâlnesc peste 4 luni. Analizați-vă, numai cine poate, cine vrea să meargă cu adevărat. Uniți într-un gând. Altfel situația de acum se perpetuează la infinit. Eu nu pot și nu vreau să alung pe nimeni, dar voi analizați, constatați, aveți vreme.

Atunci veniți și Cercul va fi binecuvântat de Dumnezeu, de Isus și de noi cei de aici.

Binecuvântează.

ȘEDINȚA 50 DIN 10 AUGUST 1970 (ORA 18³⁰ - 19⁰⁰)

Binecuvântează pe toți cei ce mi-au îndeplinit dorințele și sfaturile date. Puțini au fost cei ce m-au ascultat și îndurerat mi-e sufletul. Întotdeauna cules-am amărăciuni în mine pentru indolența celor ce i-am numit copiii mei!

Nu știu prin ce împrejurare fost-au neînțelegeri între cetele mele asupra întâmplărilor dintre... dintre.... dintre... Întrerupeți puțin.

Produs-am neplăceri celor ce mă secondează prin faptele pe care le credeți bune și în realitate sunt uneori dezastruoase pentru sufletele voastre și nu vă dați seama cât rău aduceți în jurul vostru prin limbuție și gâlcevire tăcută.

Îndemnatu-v-am să vă rugați măcar un ceas pe zi și n-ați îndeplinit cu toții promisiunea pe care ați făcut-o atunci. Încâlciri de vorbe, uneori murdare, pătat-au sufletul vostru și îndemnat-au părăsirea prietenilor mei.

Întocmai cum vulturul pironeste privirea asupra pradei voastre în felul acesta nenorocitul pândește sufletele voastre să le sfășie și să se bucure de prada bogată, bogată... De câte ori plimbat-am ochii spre voi, văzut-am indolența, uitarea a tot ce v-am vorbit, ce v-am învățat. Încețoșați de umbre reci.

Plecat-ați urechea la șoapte ascunse în nopți de distrugere sufletească, în ceasuri de noapte și plâns-am pentru neascultarea voastră eternă.

Greșit-am? Greșit-am când am adunat suflete diferite, crezând că voi putea transforma și leul și șopârla. Pământul vă atrage cu tentacule puternice și rezistați puțini pentru că credința este slabă și viața aici e dulce.

Vai, vai ce înșelare! Ce decădere! Ce urlet de suprafață! Veniți chemați de mine, pentru a vă arăta decăderea dintre voi. Unirea sufletelor este iluzorie, mâinile mângâie și sufletul e rece.

Venit-am cu gândul să vă părăsesc din nou pentru că zadarnică este bunătatea mea, răbdarea mea, uneori încătușarea mea. Mâinile voastre acceptă hrana diavolească; gânduri urâte nealungate, hrânite pentru alunecare spre hăuri.

Înainte de cunoașterea celor ce vreau să vi le spun, voi răspunde întrebărilor voastre.

– Te rugăm să binecuvântezi icoanele făcute pentru dăruire la biserici sau pentru credincioși.

– În numele lui Cristos, binecuvântare.

– Dacă Cici a văzut într-adevăr pe Sofia Boerescu și cum se explică starea în care a găsit-o?

– Mulțimea adunată a nenorocit-o. Îngâmfare, lipsă de smerenie în adâncime, poză de sfințenie.

– Dacă conținutul ședințelor a fost denaturat de Ică?

– Vreți să vă certați?

– Cici roagă să repeti răspunsurile la întrebările lui.

– Care erau întrebările?

– Dina roagă să spui ce putem face cu Tatian.

Nu răspunde!

– Doina?

– Doina să se mărite, este singura scăpare din situația actuală. Orgoliu, mândrie, mândrie distructivă. Ea alunecă în neant. Prăbușire.

– Mioara roagă să-i spui dacă comportarea ei față de familie e bună și cum poate să-i ajute.

– Dragostea cere sacrificii, blândețe, blândețe, blândețe. Ajuți fără să trâmbițezi.

– D-na Băilescu?

– Merge pe vechiul făgaș. Să se lumineze, să se lumineze. Rugăciune adâncă. Să știe că smerenia este perla cea mai scumpă. Se va tulbura.

– Te rog să-mi spui ceva de Lilica, odată ai fost nemulțumit pentru că te ignora. S-a ameliorat puțin?

– Întreab-o pe ea.

Nu sunteți mulțumiți de răspunsurile mele. Iată ce vreau să vă spun: De data aceasta voi pleca pentru multă vreme. Vă las în voia Celui de Sus, sub ocrotirea Lui. În timpul acesta vă veți aduna, după plăcerea fiecăruia. Spun plăcerea, pentru că la voi plăcerea primează.

Luptat-am de ani pentru ridicarea voastră și reușit-am în parte. Unii muncesc după putere, alții se lasă amăgiți, amăgiți de sirene! Unii se distrează! Puținii pun mâna pe bătă, bătă. Știu de ce spun bătă. Patimile se alungă cu bâta, ca la oi, când vine lupul.

Frumusețea, pe care v-am descris-o în lumea noastră, v-a lăsat rece, n-ați crezut. Fiecare care vrea să înainteze cu adevărat, va căuta să muncească pentru el, dacă vrea.

Eu voi veni târziu și voi culege, fie flori, fie mărăcini, fie gunoaie.

Plâns-am mult pentru voi și plâns-au și cei ce mă secundează în vizitele mele pentru înălțarea voastră, pentru luminarea voastră.

Poate voi găsi pe cineva dintre voi, câțiva poate, care vor fi înțeles, vor fi înțeles, în sfârșit calea. *Înțeles cu sufletul nu cu mintea*. Sufletul să înțeleagă și să vrea să meargă.

Transmiteți cele ce am spus astăzi, tuturor celor ce timp de ani de zile mi-au fost ucenici.

Vă binecuvântează pe toți!

ȘEDINȚA 51, FĂRĂ DATĂ (18²⁰ - 19¹⁰)

Venit-am împreună cu prietenii mei pentru această întâlnire după atâta vreme. Vreau să vă spun înainte de toate că astăzi este ziua în care cei de sus îndemnă-m-au să vin împreună cu dâșșii pentru a fi în jurul meu. Ascultându-le sfatul, ascultat-am cu bucurie pentru că mi-era dor de voi.

În sinea mea petrecutu-s-a încrâncenări dureroase pentru cei ce părăsit-au drumul. Sunt înconjurat de dragostea celor din jurul meu care m-au susținut în toate încercările mele. Prieteni fideli pe care contez sunt suflete îngerești cu căldură pătrunzătoare de idei fertile.

Pribegit-am prin depărtări imense pentru însărcinări ce mi s-au dat de către cei de sus. Depărtarea te oțelește, te ametește, te înduioșează, te doare, te înalță și totuși te întorci în lumile în care ești destinat, pentru timpul nelimitat până când faci un salt spre înainte din nou.

Pribegit-au gândurile mele înspre pământ și trăit-am tristețea copleșitoare ce mi-a încercat copiii risipiți în lumea dezlănțuită de fantasme bizare, desfrânare, minciună, invidie, belșug de răutăți.

Văduvitu-s-au zările de frumusețe divină, ceruri deșuchete. În calea mea se rostogoleau izvoare de lacrimi prefăcute în mâl. (Măinile)

Aflat-am toate mizeriile pe care le-ați cugetat, minciunile și tot noianul de urâtenii. Fiecare își vede de ideile lui. Fiecare se înalță în sine, fiecare se smerește fărnice.

Plecat-am cu avânt, trecut-au anii și rămas-au puțini. Vreau să vă întreb pe fiecare ce să fac cu cei ce au rămas aci și ce părere îmi dați voi?

– Ilie: Să ne conduci mai departe, ca și până acum, să nu ne părăsești. Te rog.

– Antal nu părăsește, el este părăsit prin fapte, gânduri, manifestări, trădări chiar.

– Ajută-ne mai mult, muștră-ne mai des cu prezența ta, poate vom face mai mult.

– Așa s-a spus mereu!

– Paul: Am scăzut mult, vino mai des, să nu ne lași.

– Voi mă lăsați; nu pot veni în situația asta. Pentru aceea venit-au prietenii mei să mă susțină, să mă secundeze, că și eu sunt slab. Îmi sunteți de suflet aproape și mă doare crunt pentru că am puțini fii duhovnicești.

Dezbracă-te, eliberează-te; nu încerci prea mult; pentru mine e puțin.

Prietenii noștri avut-au mai multă iscusință – să zic. Pregătit-au mai mulți decât mine. Este greu, e drept, dar vă fură lumea, fără rezistență uitați mereu. Pregătiți nimicuri seci, defăimați misiunea. aruncați diamantul.

Voi mai încerca. Da, da. Mă sprijină ai mei. Să spunem că mai mergem împreună. Ce angajamente luați? Respectă-le însă!

– Ilie: Să lupt cu gândurile, rugăciune mai multă cum ne-ai poruncit.

– N-am poruncit, v-am rugat.

Rugăciunea inimii făcută în adâncuri mult mai mult. Vă dau drept canon 2 ore rugăciune pe zi. Cine poate. Cei ce neglijat-au rugăciunea, canon: o oră obligatoriu de vreți să vin din nou. Primiți? Cine făcut-a rugăciunea corect, obligatoriu 2 ore.

Lăsați celelalte rugăciuni! Gândul – fiecare instructor are metode proprii. În acest fel realizăm metode diferite. Aveți ceva de spus?

Ce am făcut și până acum. Așa vor merge în privința asta acceptate mereu. Nu se poate, nu e mult. Timpurile grele. Cine vrea muncește singur.

Ion se zbate între orgoliu și credință.

– Marga. Este bolnavă?

– Nu. Înscrieți-o pe răbojul celor ce se duc. Pentru ușurare de...
Înscrieți-o pe răbojul celor ce se duc.

– Conferințele? Dacă este bine să le frecventăm?

– De pildă, dacă pe mine mă atrage ceva și doresc din suflet și știu că e bine, știu, simt că este bine mă duc, dacă nu lezează sufletul meu.

– Dacă Cici poate da cartea dactilografiată lui Nicodim?

– Da!

– Dacă o poate da și lui Mircea Eliade dacă va veni?

– Nu!

– Roagă ajutor pentru a scrie volumul trei.

Binecuvântează aprobarea.

– Roagă să indici o metodă mai ușoară de dedublare.

– Să se elibereze de anturajul pe care și l-a creat.

Da! *Este în imperiul nevăzut al execuției karmice.*

– Asta înseamnă ce, Antal?

– Eroare! Imaginații! Nereal. Mângâieri izvorâte din amestec de sentimente... de nu pot să mă exprim.

Este bine. Să plece.

Neîngreunare.

(Binecuvântează icoanele)

Este. Recreare fizică în folos duhovnicesc.

Nu! Este bine însă să vă stăpâniți vorbele din prudență.

– Doina?

– Să se liniștească. Se va redresa. Este încercuită de prieteni periculoși. Să se analizeze. Mândrie multă.

Cum nu știe? Renunțare, înălțare.

Renunțați fiecare dintre voi, pentru ridicarea din mâl. Învârtiți o roată, învârtiți, învârtiți, învârtiți în gol! Grâne pune, pune grâne!

Rugăciunea dă roade când o faci bine. Dacă roade nu sunt, nu e bună rugăciunea... Este vreme multă... Gândiți-vă! Timpul trece!

Mai vreți ceva?

– Paul: Dacă Maia merge bine?

– Eu sunt mulțumit de cum merge. Dar... ce spun? Roadele! Roadele: blândețea, răbdarea, umilința. Sare trepte... cade... încet, încet pui pasul pe scară, vezi dacă te ține, te fixezi bine, apoi pui pasul pe alta.

Schimbare în atât și față de cei de jos, dăruire din tine, nu din vorbă, din adâncul tău să simți dragoste. Să te prosternezi la picioarele umilului în gând, să simți sentimentul

Sunt multe erezii în credința născută din orgoliul celor ce vor să fie șefi de secte. Fiecare vor să-și facă mai mulți prozeliti și rățesc mințile.

Umilința. Suferința este garanția doctrinei adevărate.

– Cici: Anturajul? Mi-ai spus să mă detașez de anturaj. Te referi la surorile noastre din cerc?

– Vezi singur!

Dragi copii mă bucur că v-am întâlnit. Prietenii mei sunt încântați și speră și dâșii, că la viitoarea întâlnire, la care și ei vor lua parte, să fiți mai buni, mai buni și mai harnici.

Vă binecuvântează pe toți!

Acasă pregătiți examenul!

ȘEDINȚA 52 DIN 23 NOIEMBRIE 1971

Binecuvântată să fie casa aceasta și cei ce se frământă pentru mântuire.

Venit-am din depărtări pentru a-mi manifesta încântarea ce mă înconjoară. Vibrat-a sufletul meu când văzut-am elanul pe care îl aveți pentru desăvârșire. Sunt încântat împreună cu prietenii care

sunt de față. Este rară ocazia să pot să vă mărturisesc ce simt, pentru că mi-ați dat ocazia să fiu mulțumit de voi.

Prin timpuri îndepărtate străbătu-t-au plânsurile și eforturile făcute de cei pe care i-am îngăduit în mijlocul nostru, pentru a duce mai departe Scânteia Dumnezeirii, ce nu trebuia să se risipească în zadar.

Și totuși alături de această înălțare aveți multe întunecimi. Sunteți aspri, sunteți fără milă, sunteți egoiști, sunteți avari, sunteți leneși, sunteți copii răutăcioși uneori.

Trecut-am cu vederea multe nemulțumiri care mi-au apăsât sufletul. Vrem să știm multe, să știm să agonisim cuvinte, să agonisim idei și sufletul este prea mult năpădit de jivine.

Plâns-am când am văzut femeia nenorocită plângându-și suferințele pe stradă și cei ce trebuiau s-o miluiască s-au îndepărtat. Strângeți avere și lacrimi, lacrimi ce nu se pot usca. Mințiți mereu. Orgolioși.

Când voi veni să-mi surădă sufletul pentru faptele voastre de bunătate desăvârșită! Bateți cuie în podele, bateți cuie în inimi. Frumos este să împlețiți știința cu bunătatea, cu răbdarea, cu mila.

Fii mei, bătrâni de-acum, treziți-vă! Sufletul meu este măhnit. Vreau să văd zorile cum se înalță. Să vină lumina, luminează în creier. Luminați-vă cu adevărat.

Nu înșelăciune, minciună, până când, până când?

Nu veți fi sfinți. dar curățiți-vă, curățiți-vă! Este datorie pentru măhnirea mea permanentă. De ce nu împlețiți rugăciunea cu fapta? Unde vă rătăcesc gândurile? De ce mă părăsiți?

Trimis-am să vă luminați. Și-apoi vin întrebările, și apoi plecați și apoi uitați, și apoi coborâți. Când voi fi pe deplin mulțumit?!

Nu puteți înainta dacă nu înăbușiți dezordinea din inimile voastre. Veniți mereu și plecați plini de urât. Fapte bune de milostenie se fac și celor pe care nu-i iubiți, pentru că atunci este mare dar.

Lenevitu-v-ați! Și-acum programul. Întrebări.

– Cici mulțumește pentru ajutorul pe care i l-ai dat pentru volumul trei și te roagă să-i spui dacă în verificarea pe care trebuia s-o facă la Casa de Ajutor a lor poate să derobeze sau să ceară să fie schimbat.

– Să se mențină pe poziția pe care a învățat-o.

– Adică ce să fac? Să dezvălui tot ce s-a făcut acolo?

- Știi ce trebuie să faci.
- Totuși sunt într-o situație... Ceilalți vor să acopere, dar din cauza mea cred că se dezvăluie totul, dacă nu mă opun...
- Pe cine asculți?
- Sunt șefii mei – au greșit – nu știu dacă să-i acopăr...
- Ce ai învățat?
- Nu mă pot descurca, totuși...
- Cinste!
- Cici întreabă dacă poate da cartea?
- Ce am putea face pentru cei care au fost cu noi înainte?
- Să vă rugați!
- Există vreun pericol pentru R.B. cu cărțile?
- Cine v-a apărut până acum?
- Ce am putea face pentru ameliorarea situației lui Costel?
- N-aveți nimic decât rugăciune.
- Tatian întreabă dacă este bine să facă ceea ce vrea?
- Nu e bine, se dărâmă.
- Și dacă poate lua serviciul în anul care urmează?
- Desigur.
- Dacă data viitoare o primești și pe F.B.?
- Încă un manechin? Încă un manechin? Îndeplinește cerințele mele?
- Dina vrea să știe ce a fost cu moartea lui D.R., care a fost găsit...
- Denigrare de Dumnezeu!
- Maia întreabă: Ce să facă, s-o ajute pe Michy?
- S-o ajute.
- Pentru Nuți?
- S-o ajute.
- Pentru Coca și tata?
- Să-i iubească.
- Dacă poate s-o ia în spațiu pe Florina?
- Desigur.
- Cici are o întrebare mintală.
- Nu încă!

Lăudatu-v-ați la început și desigur că sufletele voastre erau mulțumite de izbânda pe care ați realizat-o în viața voastră, fără să vă gândiți că sufletul nu este încă curățat. Procesele care se dezbat în

interiorul vostru întârzie înaintarea voastră. Afinități cu cele murdare. Vă credeți pe stânci, urcând spre slăvi. Smerenie. De ce? Cum să te urci când porți greutate în picioare? Te trag în jos și te prăbușești. Pas cu pas, treaptă cu treaptă, nu te azvârli direct, crezând că apuci ultima treaptă. Nu sunteți smeriți.

Accept în cercul nostru pe medicul prieten.

– Aurel?

– Da.

– Și Sanda?

– Da. Dar nu vreau manechine, vreau energii.

Când voi fi mulțumit de voi? Când voi putea să vă îmbrățișez ca pe niște copii, să vă iau de umăr pe toți? Plâns-a inima mea și pentru cei ce plecat-au de lângă mine, dar multă vreme a fost fără nici un folos.

Refac cercul cu alte elemente noi, poate vom reuși mai bine. Să nu alunecați. Ce v-am oferit este pentru întărirea credinței voastre în Dumnezeu. Ajuns-ați la o oarecare înțelegere. Pentru aceea v-am pregătit această noutate. Dar nu vă răătăciți! Nu acceptați nimic străin de dragostea către Dumnezeu.

Fiți tari și Dumnezeu să vă binecuvânteze.

– Cine poate veni? Ai spus elemente noi? Vrem deslușiri.

– Aceia pe care i-am enumerat: doctorul, Sanda, Florica Băilescu. Dar nu aicea.

– Altundeva?

– Să vedem.

Copiii mei vă las în pacea lui Dumnezeu. Lucrați și întâlnirea viitoare să mă bucure și pe mine și pe cei care sunt aicea.

ȘEDINȚA 53 DIN 26 MAI 1972

Binecuvântez pe cei ce s-au adunat aici, pentru bucuria pe care mi-au prezentat-o în urma cercetărilor pe care le-au însușit.

Frământatu-m-am îndelung când v-am insuflat miraculoasa înfățișare a problemei principale din viața voastră: miraculoasa *găsire a eului*. Grăim cuvinte noi pentru că în sfârșit trezitu-v-ați îndrumați de... (îmi dați mâinile)

Peste problema serioasă pe care se pune în fața sufletelor voastre de a merge pe cărarea pe care v-am trasat-o împreună cu prietenii voștri și prietenii mei care vă urmăresc de multă vreme și speram să ducem misiunea pe care v-am dat-o de a pătrunde mai adânc în sferele necunoscutului.

Sunt participant la zvârcolirile interioare pe care le observam zi de zi și pentru care suntem mulțumiți. De data aceasta s-a făcut pătrunderea adevărului în voi și credem și sperăm să vă îndepliniți promisiunile pe care mi le-ați făcut în minte când ați fost însărcinați de noi pentru a descifra mai atent tainele cerești.

Sunt profund emoționat de scăderile celor ce m-au părăsit prin purtările lor neserioase și prin pierderea energiei care trebuia folosită pentru găsirea adevărului ce zace în noi. Suntem de-acum maturi și sperăm să nu mă dezamăgiți nici pe mine, nici pe cei ce vă înfiază prin dragostea lor pe care v-o poartă și pe care speră să ne lege în veșnicie.

Ne place să credem că vom izbuti în misiunea pe care ne-am luat-o și doresc împreună cu prietenii noștri să ne bucurăm de foloasele pe care ni le veți prezenta. Bucuriile mele și bucuriile voastre.

Imi place să cred că cei pe care i-am ales de data aceasta vor fi mai sânguincioși, mai cinstiți, mai harnici și amintirile certurilor să rămână o amintire.

Plâns-am îndelungă vreme și sper că de-acum înainte să mă încânt de voi.

Venit-a cea pe care am chemat-o pentru a-i îndeplini dorința și pentru a se dezbăra de vechile probleme care au ținut-o îndelung lipită de Terra.

Prietenii mei zâmbesc! Să sperăm că vom fi de-acum înainte mereu împreună și cât mai multă îndemânare, atenție, răbdare și să fim cu toții în fericire. Poate că este prima întâlnire între noi când mă simt atât de mulțumit.

Vreau să știți că nimeni nu este uitat, nici pe cei care i-am îndepărtat, pentru că sper să se ridice din cădere. Ceilalți pe care i-am înfiat să se silească pentru propășire și fără legături periculoase pentru sufletul lor.

Înlăturați sugestiile negative pe care vi le dau alții mulți. Fiți bravi, fiți vulturi și ridicați-vă în înălțimi pentru bucuria noastră și pentru înălțarea voastră.

V-am crescut, v-am hrănit și vreau să creșteți înalți, cât se poate; sunteți copii crescuți de mine și dați-mi bucurii. Aceasta am vrut să vă spun.

Ce aveți de întrebat?

– Cici întreabă dacă numele celor morți, amintiți în cartea lui, le poate dăuna în vreun fel?

– Acum este un fel de examen după ce v-am crescut, voi ce credeți acum?

– Cici: Eu cred că nu.

– Nu! Da' este mai mult decât... nu găsesc cuvântul potrivit. Cei de dincolo au preocupările lor. Ce contează pomenirea unui nume!

– Dacă consumul de ceapă și usturoi dăunează în vreun fel spiritual sau fizic?

– La nivelul vostru, încă puteți mânca ceapă...

– Ce putem face cu ceilalți? Le putem spune?

Desigur, de ce să ascundeți? Să se revizuiască atitudinea și dacă între ei se va găsi vreunul care va încerca să muncească cu adevărat, el va fi primit cu aici. Altă soluție nu există. Erau greutăți care împiedicau pe ceilalți să înainteze.

– Chiar și Ortansei putem să-i spunem?

– Nu!

– Cum să nu spunem?

– Este periculos prin faptul că ele sunt în afară de circuitul în care ne aflăm noi. Vorbele inutile, flecărelile aduc neplăceri și e mai bine să nu le spuneți celor două surori.

– Florica Pătrașcu, lui Vali?

– Da. Se vor întâlni. Nu se putea merge în infinit. Nu vă fie teamă.

– Te rog să binecuvântezi icoanele lucrate pe care le prezint.

(Binecuvântează de trei ori)

– Maia cere binecuvântare pentru casa de la Zamora.

(Binecuvântează)

– Maia roagă să îi spui la ce să se oprească fiind dezorientată: la yoga, la Krishnamurti sau la rugăciunea inimii?

– Cum se simte în stare. Rugăciunea inimii, știe teoretic, n-are vreme. Ucenicie, ucenicie! Să pătrundă, să poate cunoaște și apoi să practice! N-are vreme! Se împrăștie. Să se silească.

Anii trec, vine scadența; vi s-a dat din pruncie – ca să spun așa. Răbdare și silință.

– Antal, nu mai avem întrebări, dar te rugăm, mai vorbește-ne, mai spune-ne.

– Nu sunteți prieteni buni. N-ați întrebat nimic despre ceilalți.

– De Dina, de Florica.

– De cine?

– De Dina, de Florica? De Jana, de Jeni?

– Ce este cu ele?

– Cici: mă străduiesc să le arăt calea!

– Și merge?

– Ele spun că merg.

– Nu merg, dar roadele? Roadele! Tu crezi că ducându-te la două săptămâni, la trei săptămâni poți vedea roadele? Ești permanent cu ele să vezi ce fac, cum se manifestă în ocazii? De unde știi că merg?

– Așa spun ele că merg.

– Nu merg, nu merg!

Aurel se cam îndoiește, dar acesta este drumul. Fiecare dintre voi v-ați îndoit o vreme. Acum sunteți convinși. Și ei se vor apropia încet, încet de mine; încă este influența celor care i-au condus până acum și de dâșii depinde dacă se pot alipi de mine sau dacă rămân mai departe în darul celorlalți prieteni de care sunt atașați și de care le este greu să se despartă. Dar în viață nu trebuie să te legi nici chiar de acei ce ți-au călăuzit pașii, pentru ca să mergi mai departe, nu te mai uiți înapoi; le porți în suflet dragoste, recunoștință și mergi mai departe cu ochii ațintiți la ideal.

Înainte! Mereu înainte!

Știu, poate gândiți că s-ar putea ca și mâine să preia conducerea altcineva și dacă ar fi acest lucru posibil și doresc să fie posibil, să nu vă uitați înapoi la mine. Înainte, așa este legea și sus cât mai sus. Și Antal vă va binecuvânta pe tot drumul spre înălțimi și va fi fericit că a putut să scoată din mîlul acestui pământ murdar câteva picături de rouă cristalină.

– Antal, asta înseamnă că ne părăsești?

– Nu vă temeți! Nu vă fie frică! Aș vrea totuși să vă părăsesc. Mai sus aș dori.

– Florica Băilescu?

– Florica Băilescu! Florica Băilescu să se acomodeze cu noi.

Este poate pentru prima oară când îmi manifest cu bucurie plăcerea, pentru că până acum v-am certat destul și ei nu sunt acomodați încă cu felul meu de a proceda; poate că vor să fie mângâiați – poate – poate nu. Tatonează. Și Sanda tatonează, nu se poate acomoda încă cu „asprul Antal”. Dar să vrea, nu pentru mine, pentru ea, pentru ele. Acești trei noi copii pe care vreau să-i înfiez.

Să caute să se desprindă. Încet. Aștept! Eu nu mă grăbesc. Să se convingă că dacă încă mai suntem noi după atâția ani împreună este spre binele vostru și spre binele meu – dacă pot să duc cu mine câțiva, măcar câțiva să-i ridic. Obstacole sunt multe, invidii sunt multe; pregătire insuficientă pentru drumul acesta. Tentații multe, dorințe de acaparare; ceea ce să zicem că la treapta care speram să o urcați, nu mai sunt permise pentru că lucrând serios asupra voastră acestea cad, așa cum cad penele toamna de pe păsări.

Sanda este epuizată fizic. Prea multe încercări cu lumea misterelor care slăbește organismul.

– Antal, medical, pot face ceva pentru ea?

– Vei face tot ce se poate doar dacă nu pune ea piedici. Ea trebuie să hotărască, să renunțe, dacă vrea, nu este obligată. Dar dacă vrea să facă ceva trebuie să rupă: oameni, sentimente, imaginație, legături. Nimeni nu poate să... eu nu pot s-o oblig. Îi arăt calea însănătoșirii fizice și psihice. Elan are, dar întotdeauna mâncând prea mult – să iau un exemplu mai puțin elegant – capeti indigestie. E un simplu sfat, ea e liberă să aleagă. Aurel s-o susțină.

– Pentru Dina și Lilica?

– ... Atitudine de extremă smerenie și fericire.

Am primit o vizită! Nu vă spun mai mult!

– Iartă-ne, cineva dintre copiii tăi, Antal?

– (Neagă) Am avut câteva momente de fericire supremă pe care să puteți și voi să le aveți. Este atâta frumusețe, atâta pace, atâta bucurie! Copiii mei, din toată inima vă doresc aceste bucurii pe care le-am trăit eu acum!

Sunteți curioși?!

– Nu.

– Fiți harnici și veți trăi și voi atâta fericire. Ei așa! Mai vrea cineva să întrebe ceva?

– De Lilica, ce putem face cu ea?

– Este prea legată de familie, de familie. Să caute să citească mai mult, dar... n-are vreme. Îmi pare rău de ea, de când a intrat între noi e multă vreme. Să citească mai mult, să caute să se dezlege. Viața nu este dată numai pentru petreceri. Dacă nu poate face mult, dar măcar acel puțin, căci i s-au dat posibilități să cunoască, să asculte, să vadă. De ce nu merge înainte? De ce se oprește?

– Pentru Dina?

– Să se silească.

– Ne îngădui să întrebăm încă ceva?

– Da.

– De Teodora – Dorina?

– Ce vreți să știți?

– Maia, pentru liniștea ei, vrea să știe în ce stare se află și dacă poate s-o ajute.

– Fiecare când trece dincolo, numai dacă ați avut o viață înaltă puteți fi bine. Cea mai mare parte trebuie să-și plătească datoriile, să-și ispășească greșelile și aceasta nu se poate decât prin suferință. O poate ajuta prin gânduri bune, să vorbești cu ea, așa cum ai vorbi de față, s-o încurajezi.

Este zbuciumată așa cum era și în viață. Fuge și se ascunde, nu vrea să înțeleagă că s-a sfârșit. E legată de pământ, de fete, se zbuciumă. Încurajați-o, sfătuiți-o să se ducă la locul ei, pentru că acolo e viața ei acum.

Ce bine pentru cei care cunosc lucrurile acestea de aici. Ea le cunoștea, dar nu putea să le asimileze, pentru că era prea mare dragostea de aici. Și așa ne zbuciumăm...

– Pot să fac ceva pentru Lia și Florinel?

– Ceea ce te îndeamnă sufletul să faci. Fii atentă la ce-ți spune sufletul!

Altceva ce mai vreți să știți?

– Și așa am îndrăznit prea mult.

– Ce beție de lumină! Nu-mi vine să plec, dar trebuie. Copiii mei, mă despart plin de speranțe... Muncii! Muncii!

Vasile! Tu ce faci? Ce faci?

– Mă strădui Antal, încerc să lucrez.

– Cam încet! Te-a acaparat lumea! Ai grijă! Fii mai activ pe drumul ăsta. Ai încetinit-o! Lasă lucrurile pământului, ocupă-te de

suflet! De multe ori ți-am spus. Ce faci? Aștept să-mi spui! Aștept să văd ce faci!

Și-acum sunt așa de bucuros! Acei ce mă însoțesc, să știți că sunt mulțumiți.

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

ȘEDINȚA 54 DIN 23 MARTIE 1973

La dosar nu am găsit decât următoarea listă de întrebări:

1. Ce alte sfaturi ne mai poți da în legătură cu drumul nostru!
2. Cum poate ajuta Cici pe Georgeta Croitoriu?
3. Dacă se realizează prezicerea făcută d-nei Z.?
4. Ce sfaturi ne dai în legătură cu casa de la Zamora, ca să nu mai greșim?
5. Putem să îndrumăm pe Florica direct spre Krisnamurthi sau dacă nu, cum putem să o îndrumăm spre drumul spiritual? Poate fi încurajată spre facultate? O încurajăm să rămână în București? Nu greșim în educația pe care i-o facem?
6. Cum să procedăm cu ferma, ca să nu creăm vrajbă în cazul unei vânzări?
7. Pentru Doina?
8. Pentru ceilalți: Aurel, Sandu, Florica și Lilica?
9. Cici – în legătură cu serviciul?
10. Dar Costică pentru Ricuța?
11. Ce putem spune celorlalți?

ȘEDINȚA 55 DIN 23 IULIE 1973

Printre mari greutăți venit-am astăzi în mijlocul vostru. Greutăți datorită intervenției anumitor entități negative. În sufletul vostru nu este liniște. Sunteți învăluiți de griji terestre multiple. Și pregătiți-v-ați puțin pentru ziua de astăzi.

Nu am putere să exprim din adânc ceea ce gândesc că trebuie să vă reamintesc. Cele expuse de mine în nenumărate rânduri înlăturate

prin felurite manifestări neplăcute și care mă îndreptătesc să cred că venirea mea între voi este un accesoriu la multiplele voastre distracții din lumea voastră materială.

Presupus-am că elanul pe care l-am avut în urma ultimei noastre întâlniri să vă fi îndreptățit să aveți mai mult elan să creșteți în spiritualitate; să vă detașați mai mult de cele lumești în interiorul vostru.

Și văd că, departe de speranțele mele... nu găsesc cuvântul... Înțelegeți! Vreau să știu câți dintre voi ați început ceea ce v-am dăruit cu atâta dragoste și cu atâta elan pentru propășirea voastră spirituală? Nu încerc să vă mustru, deși meritați, dar vreau să vă spun că încerc mari decepții când nu mă așteptam.

Influențe negative între voi, elan minim. Fiecare își vede de drumul lui pământesc, uitând că până la urmă dați față cu adevărate realitate dincolo. Și eu încerc să vedeți realitatea de aici pentru a deveni cu toții alții.

Lipsă de orizont! Vă limitați în lucruri meschine. Multă paradă de spiritualitate. Ciuguliți de pretutindeni impresii spectaculoase. Vă îndoiiți uneori de mine!

Acestea sunt concluziile pe care le trag, pe care le-am văzut, pe care nu le-am așteptat. Când veți deveni ceea ce vreau să fiți? Nu este între voi sudură și mă întristează. Fiecare merge cum crede el și mergeți fiecare pe drumul pe care vi-l doriți.

V-am îmbrățișat și v-am adus să facem o ceată de suflete viteze și încerc dezamăgire. Mergeți fiecare dintre voi așa cum urcă fiecare pe drumul pe care vrea să meargă de acum înainte.

Le las libertatea și Dumnezeu să vă ocrotească.

ȘEDINȚA 56 DIN 9 MAI 1976

Primit-am mesajul vostru din noianul de gânduri de pe terenurile virane ale sufletului vostru. Credința urmează dezastrului sufletesc pe care fiecare îl posedă în adâncul lui. Mirajul vă împrăstie viața. Speranțele înșală virtutea. Plânsul luminează întunecimea și locul adâncurilor prăpăstioase.

Voit-am de multe ori să vă vizitez, însă printre copiii mei se întâmplă lucruri urâte. Vi s-au dat sfaturile mele. Adânciți viața în

mizerii. Privit-am atitudinile luate de fiecare dintre voi și plâns-am și eu în mine.

Căutați mângâierea celor din jur, sfătuindu-i să dorească lumina și lumina întunecă zărilor sufletului vostru.

Frumusețea vieții constă în avântul inimii către lumină. Cerceți-vă cugetele! Mirajul există și întunecă spiritul. Venit-am cu plăcere să curăț întunecimile sufletului vostru. Bucurați-vă de viață, viața o aveți înaintea. Întunecimile doboară. Pretindeți încurajare și puțin lucrați.

Vreau să vă spun că ceea ce căutați este *departe de misiunea mea*. Eu vreau să vă aduc sufletele spre înălțimile luminoase ale vieții.

Progresati în virtute. Căutați experiențe în afară. Inconștientul vă întunecă viața

Deschideți ferestrele! Voi mai veni.

La ședință au luat parte: Dina, Ică, Cici, Vali, Doina și Florica.

ȘEDINȚA 56 BIS Din NOIEMBRIE 1976

Feriți-vă de dușmanul din sufletul vostru. Înaintați pe cărarea bătătorită de mulți pribegi ai drumurilor care lasă urme.

Dovada peregrinărilor voastre stă în mirajul în care vă petreceți viața. Sălbăticia omenirii întrece capacitatea voastră de înțelegere. Sărguiți-vă! Uitați plăcerile! Nu înțelegeți problemele care se pun în viața din lăuntrul vostru. Sunteți însetați de petreceri și pentru voi nu este permis.

Datu-v-am înțelegerea vieții, drumul pe care-l *parcurg mii de oameni singuri*. Îndrumatu-v-am ani mulți pentru fericire, pentru fericirea la care trebuie să ajungeți. Probleme serioase se pun înaintea voastră. Datu-v-am cheia și nu înaintați. Vă trage pământul. Binecuvântat să fie acela care înțelege și bătătorește drumul.

Spinii vă înțepă cărările, dar nu cedați!

Înaintea voastră este drum luminos, beatitudine, îndrăzneală chiar. Am înaintea mea câteva persoane care vor să vă viziteze.

– Mircea: Adina sunt îndurerat pentru că nu înțelegi să vii în întâmpinarea vieții. Rupe-te, îndoiește-te încet! Nu plânge!

– Cici: Teodor plânge! L-am văzut bine?

– Da. Fiecare dintre voi duce viața în două feluri, însă adâncimile nimeni nu le cunoaște.

Nu se mai poate vorbi, sunt gânduri care împiedică.

ȘEDINȚA 57 DIN 27 FEBRUARIE 1977

Binecuvântat să fie gândul și inimile voastre.

Întâmpinatu-v-am... Dorința voastră a fost împărtășită de sufletul meu și venit-am cu multă îndoială, pentru că v-ați rătăcit fiecare prin miasme neprielnice sufletelor voastre. Venit-ați unii cu gânduri... Lăsatu-v-am să mergeți fiecare pe drumul vostru, pe care vi l-am propovăduit de ani de zile și totuși se găsesc destule lacune, pe care nu vreți să le completați. Apăratu-v-am de atâtea ori calea și unii dintre voi uitat-au sfaturile mele și v-ați împotmolit în mâl. Pribegi au devenit unii prin păienjenışurile vieții. Dacă cei ce m-au urmat ani de zile au astfel de rezultate penibile, cum vor putea întâmpina viața cei a căror suflete sunt încă în îndoială? Exemplul care-l dați este negativ. Fiecare își vede de viața materială și învățătura, pe care am dat-o, a fost azvârlită. Ani de zile v-am certat, v-am mângâiat, v-am încurajat. Aceasta este pentru toți un strigăt de durere.

Lăsat-am mediul să se orienteze singur pentru mângâierea unor suflete care se clatină dacă într-adevăr crede că este nevoie de acest sprijin.

Întrebări:

– De ce nu anunți ca înainte venirea ta?

– Pentru că m-ați dezamăgit toți...

– Adina întreabă dacă plecarea lui Mircea a fost destin sau vina o poartă ea?

– N-a fost vina ei. Destinul. Dar această întâmplare – să zicem – nu este întâmplare, a fost pentru luminarea ei. Prin suferința îndurată trebuie să se trezească.

– Ce să facă Doina?

– Știe, a învățat 20 de ani viață cinstită, curată. Bălăceală! Copilul meu a fost. Ce a reținut? Egoism, goană după bunuri pământești.

- Dacă este mulțumit de Cici, dacă procedează bine în cercul lui Căciulă?
- *Să judece singur!*
- Cici: Cine sunt? (cei din cercul lui Căciulă)
- Venetici!
- Cici: Nu sunt cinstiți în ceea ce urmăresc?
- Mai multă modestie, lingușiri...
- Dacă ajută scrierile lui Cici?
- Nu la toți. Cei care au flacăra umblă după aer, pentru aceia, da. Curiozitatea este multă, apoi... valurile vieții. Câți dintre voi, câți ați fost, ați reușit? Măcar puțini... umilință... vanitate.
- Cici: Putem face ceva pentru cei care ne-au părăsit?
- Fiecare își alege drumul.
- Dacă pentru începători poeziile sunt aplicabile?
- Nu! Trebuie familiarizare cu această splendoare. Treptat, treptat, treptat...
- Nu mai pot...

ȘEDINȚA 58 DIN 9 MAI 1977

Venit-am și azi ca întotdeauna ca să vă pot certa. Întrebările dovedesc lipsă de maturitate, exceptând pe noua admisă. Dar pentru cei care m-au însoțit în peregrinările spiritelor, este inadmisibil după atâta vreme. Întrebările sunt puerile. Te interesează ceea ce a spus cutare sau cutare, când *munca voastră cere libertate de gândire, seriozitate*. Nu vă vorbesc ca unor copilași, sunteți maturi, cunoașteți lucruri înalte. Prefăcutu-s-au sufletele voastre, întunecându-se?

Pentru ce nu lucrați? De ce zgâriați pământul? Nu arați? De ce? De ce încrâncenatu-v-ați în materie, după îndelungata călătorie pe care am făcut-o împreună? Important pentru inima voastră este problema avortului? Interesatu-v-ați de ceea ce v-am învățat ani de zile? Unde mergeți?

De ce după atâta vreme să vă cert mereu? Așteptat-am roade și nu-mi dați nimic! Fremătați de bucurie, lumina clătitu-s-a în voi! Jeale pentru mine. Faptele voastre nu sunt ale unor oameni pe care i-am îndrumat atâția ani! Puțini răspuns-au sufletului meu. Freământul

lumii întunecă și nu este admisibil pentru cei ce m-au urmat și oare m-au urmat? Plâns-a sufletul meu de durere. Pentru ce aceste vizite când de fiecare dată nu culeg decât mărăcini?

Datu-v-am viață luminoasă și voi o murdărie. Superficialitate, lăcomie, lipsă de dragoste, fățarnicie, silnicie. Eu datu-v-am miresme îmbălsămate de viață.

Nu mai vin decât dacă munciți pentru viață, pentru scăparea, pentru eliberarea voastră din mocirla pământului.

Pentru cea nouă nu este nimic din ceea ce presupune ea; este legea vieții, să se bucure de restul vieții și să adune roade pentru viitorul ei; să nu plângă morții; morții sunt vii. Durerea lor este provocată de lamentările voastre. Să ia toiagul luminii, să îmbrățișeze lumea, să ardă de dorința de a se ridica. Să nu plângă morții, lacrimile lor ard sufletele plecate.

– Întrebare: Adina vrea să știe dacă Mircea o poate ierta pentru tot ceea ce a greșit față de el?

– Fapta greșită, greșeli nenumărate, pentru ce greșiți. Dar pentru a strica viața ce ți-a mai rămas, este întuneric. Să iasă la lumină să împrăstie ceata din jurul ei, să se sfătuiască cu cine trebuie, suflete luminate din preajma ei, să se adape de la izvoarele fericirii adevărate. Totul este fum! Școală, școală, școală.

– Adina vrea să știe cum se simte Mircea.

– Așa cum se simt toți când pleacă dincolo! Confuzie. Nu știe încă ce este cu el. Voi veghea.

– Ce este o entitate?

– În dicționar.

– Dacă căsătoria Doinei a fost destin refuzat?

– Da!

– Dacă abstenența este necesară pentru evoluție?

– Cine poate, este acumulare de energie.

– Dacă măsurile anticoncepționale sunt negative?

– Ce întrebări interesante, ce preocupări înalte! V-ați coborât...

– De ce nu vorbește Didi?

– Este răvășit, încă adormit.

– Dacă pot veni Margareta și Gh. Giurgea?

– Numai dacă muncesc în această direcție, Nu mai primesc leneși. Hotărârea mea este definitivă. Numai cine muncește. Distracții nu permit. Nu vorbesc cu copii. Nu primesc decât pe cine muncește;

cine dorește cu ardoare să se elibereze, să se mântuiască într-adevăr – ca să întrebuițez termenul bisericesc.

Am adunat din toate părțile suflete pentru a le lumina, a le aduce bucurii neîarmurite și am primit... Cine cu adevărat vrea să lucreze să vină în jurul meu, restul – afară! Nu mai primesc leneși. După atâta vreme doresc fapte.

Vă binecuvântează.

ȘEDINȚA 59 DIN 28 IULIE 1976

Îndureratu-s-a sufletul meu de dârzenia cu care s-a răspuns apelului meu. Lipsit-am îndelungă vreme, pentru refacerea sufletelor voastre ce zac în întineric încă. Pregătitu-m-am să întâmpin copiii care îndelung m-au răstignit. Mirajul, orgoliul întunecă facultățile omului și-l duc spre înșelare. Luatu-s-au după cărțile citite, iar legătura cu mine și-au desfăcut-o. Așteptam pentru transformarea sufletească și rezultatul așteptat a fost zădărnici. Dat-am problema vieții pentru urmărirea înălțării voastre și rezultatele sunt aproape nule. Cercat-am un exercițiu, pentru a vedea după lungă tăcere, reacțiunea voastră, în felul cum reacționați la faptul neinvitării voastre. Este lepădare de încredere.

Putut-am eu să las mediul în primejdie de a fi posedat de o entitate inferioară?

Ani îndelungați v-am pregătit pe fiecare și iată rezultatul. Unii dintre voi părăsit-au drumul, cochetând cu lumea. Fabrică de minciuni, orgolii, ispite dau năvală în spirite slabe, legate de bunuri mizere.

Cine sunteți să judecați?

Datu-v-am știința vieții, pe care ați înlăturat-o pentru lucruri efemere. Dorit-am de mult să vin, să vă împiedic rostogolirea în prăpastia pe care n-o vedeți, din cauza fumului ce vă înconjoară.

Nu bravați viața. Mondenism, mondenism, vanitate. Vă credeți pe culmi! Poate greșit-am eu!? Poate forțele voastre sunt slabe? Dar după atâta vreme cât sunt cu voi nu este permis să vă înșelați.

– Cici face bine că dă învățătura începătorilor?

– Eu v-am dat îndrumările necesare pentru că am vrut să vă ridic pe fiecare. Datu-v-am calea pentru reușita voastră și fiecare se întoarce la băltoaca în care se află. Cine arde? Nu vreți să vă descătușați!

Ilie nu face bine. Cine este învățător, trebuie să fie întâi elev.

Cine arde să cunoască. Cine vrea să caute fericirea omenirii trebuie să se adape din izvoarele Dumnezeirii.

Arătat-am calea!

Voi continua altădată.

(Grupul dizident a lansat ideea că mediul nu mai este în contact cu Antal, ci cu un spirit negativ)

ȘEDINȚA 60 DIN 21 IULIE 1977 (ORELE 19¹³ - 19⁴³)

Îmi pare rău că m-ați chemat pentru niște întâmplări care trebuiau uitate.

Este înfățișare de megalomanie. Este crâncenă împotmolire, pentru că după ani întregi de explorări făcute pentru ridicarea inimilor voastre să îmbrățișați mereu negativisme.

Sunt îndurerat pentru că cei mai buni copii ai mei părăsesc drumul trasat, pentru care v-am pregătit de zeci de ani. Dezbinarea face cuib în inimile voastre. V-am crescut împreună și astăzi ignorați învățătura predată. Iubirea, iubirea lipsește și dacă lipsește iubirea nu se poate nimic face. V-ați baricadat fiecare în spatele conceptelor învechite, pe care le înlătură cei ce vor să înainteze pe drumul fericirii voastre.

Nu pot să-mi manifest puterea pentru că între voi este dezbinare. Fiecare își are prietenii lor, fiecare aleargă după miresme îmbătătoare care nu duc nicăieri. Filantropia, pe care unii dintre voi o trâmbițează cu surle, n-are nici o valoare pentru că este izvorâtă din orgoliu.

Întâlnirile noastre credeam că vor da roade multe, credeam. Știam roadele după manifestările voastre în societate și între voi. Ani de zile lucrat-am împreună. Bucuria mea mi-ați răpit-o. Fiecare se supraestimează, fiecare sfidează pe alții în sine. Gândiți-vă singuri și vedeți singuri ce ați făcut de atâta vreme. Lumea geme...

Voit-am să adun o ceată în jurul meu, pentru a vă da lumina, pe care ați înlăturat-o. Nu vreți să lucrați, practic, adânc. Cititul înăbușe sufletul. Dacă citiți și ce citiți și ce credeți că simțiți că este adevăr.

trebuie aplicare. Nu lucrați practic. Degeaba mă străduiesc, degeaba. Calea voastră a fost lungă, dar fără progres. N-ați lucrat în voi.

M-ați chemat pentru lucruri neserioase. Noi nu facem anchetă și să dăm verdicte. Fiecare își știe greșelile lui, de vrea să repare este bine...

Și acum, întrebările:

– Dacă acuzațiile lui Cici față de Maia au fost adevărate?

Răspunsul l-am dat.

– Dacă Cici poate citi gândurile altuia?

– Nu.

– Dacă Cici s-a eliberat într-adevăr?

– Nu știți ce este eliberarea. Nu vă luați după texte. Nu știți ce este eliberarea. Cine spune că știe n-a realizat-o.

– Dacă renunțarea la manifestările bisericești ale lui Cici și Dinei sunt juste și pot fi difuzate oricui?

– Fiecare la locul lui. Nu se poate sări dintr-o dată. *Cine poate, bine, dacă înțelege că sunt de prisos și dacă simt că acolo este adevărul. Să caute adevărul.*

De multă vreme vă cresc și nu vreți să creșteți, stați pe loc, nu vă înălțați. Fiecare se crede.

Smerenie, smerenie. Nu știți că nimeni nu știe când pleacă? Ce faceți este înspăimântător. Să alergi după o bucată de... iluzie – să zicem – sunt iluzii multe. Ne înșelăm, ne înșelăm.

Sigur că nu vă așteptați la răspunsurile mele și dacă vă simțiți supărați, iertați-mă.

– Cum am putea reface cercul?

– Nu puteți din cauza zgurei din voi, de aceea nu puteți reface cercul.

Eu nu vă pot obliga. Fiecare face, e liber să facă, dar aceasta nu este libertate.

Dacă v-am supărat cu asprimea, vă rog să mă iertați, dar am avut un eșec. Eu vă binecuvântează!

– Cum se explică venirea lui Antal în împrejurări cu totul diferite de cele pe care le știam, când veneam pregătiți sub toate aspectele?

– În cercuri obișnuite de spiritism nu se poate face decât în anumite condiții, pe care le știți și voi dinainte. Dar, nu uitați că noi cei ce conducem un cerc sau mai multe, avem puterea să anulăm

influențele negative, dacă suntem susținuți de dragoste mare, ca să realizăm ceva.

Sunt suflete pribege, care vor și ele lumină, vor și nu poți să refuzi. Trebuie să ajuti. Ești dator să-i ajuti. Că ei merg sau nu, dar nu se pot refuza, chiar dacă ar fi un criminal.

Poate că nu vă este pe plac, dar acesta este adevărul în privința aceasta. Că unii dintre voi au fost fricoși, s-au înspăimântat, au crezut că nu pot veni dacă este o persoană numai. Nu, nu, pentru că avem putere. Și voi, așa cum vă cert, totuși aveți ceva în voi.

Acum, după atâta vreme, vă declar, dar stați pe loc. Vă uitați și colo și colo și colo... Nu e bine...

V-ați îndoit, nu-i nimic. Vă iert. Fiecare greșim, dar să ne trezim, să ne trezim spre binele nostru al tuturor.

ȘEDINȚA 61 DIN 28 APRILIE 1978

Binecuvântează.

Vă binecuvântează. Primit-am mesajele voastre și bucuratu-m-am pentru dorința voastră de a relua legăturile, pe care le-ați întrerupt prin mișcările rătăcirii voastre.

M-au zguduit certurile voastre pe care nu m-am așteptat să le privesc. Ani grei privitu-v-am prin încălcelile vieții și rezultatul este minim.

Elogii pentru cei ce adună cu râvnă economiile vieții din care se vor lecu.

Plâns-am pe cei ce îndepărtatu-s-au de drumul celor puțini, care se străduiesc să sape în adâncul lor.

Sunt câteva suflete lângă mine care doresc să intre în legătură – comunicare – cu cineva de aici: este Mircea.

– Mircea: Văzut-ai suferințele mele, văzut-am regretele pe care le ai și plâng pentru că nu înțelegi viața. Salvează-te! Mizerie, mizerie. Învață ce este viața. Nu mai pot!

Nu crede.

Îngemănatu-s-au sufletele. Ucenicia este grea. Durată pentru pătrundere. Proiecții de gânduri urâte.

Venit-am cu bucurie să-mi salut elevii, care împrăstie semințele primite. Gânduri negative.

Întrebări:

– Cici: Pentru că unii din grup au rețineri, rugăm precizări dacă drumul pe care merg Dina și Cici este cel adevărat sau rătăcire?

– Rătăcirea este a lor. Drumul este adevăr. Vi l-am propus pentru redresarea voastră. Cine nu-l merită să-l părăsească. Eu v-am îndrumat pas cu pas și mă doare când văd cu câtă greutate își însușesc credințele eronate, în loc să salveze spiritul de lăcomia tiranilor sufletelor voastre.

Agonisit-am durere, agonisit-am și bucurii pentru cei ce merg cu multă silință. V-am crescut, dar v-am pierdut, așa cum un părinte își pierde copiii.

Accasta spun pentru toți cei vechi. Pentru cei noi încep, dar drumul vostru este lung, fără rezultate. Aceasta o spun și pentru ceilalți. Nu vă duce la fericire dincolo. Chinurile prezentului sunt lumini, pentru cei ce știu să le vadă.

Adâncurile interioare trebuiesc cercetate cu osârdie. Mii de oameni gem în neputință, n-au lumină, dar voi, voi care ați umblat tinuți de mână, de ce rămâneți pe rând pe marginea drumului? Timpul este scurt.

– Cici întreabă dacă lucrarea depusă are șansa de a fi publicată?

– Are să vadă. De ce ghicitori?

– Vali întreabă dacă are ceva de spus despre Doina?

– Vrea s-o laud? De ce aceste întrebări pentru 20 de ani de drum? De ce nu se lasă nimeni în voia drumului pe care îl parcurg? De ce curiozitate? De ce? De ce rămâneți în loc în prag?

– Margareta întreabă despre Paul Petrescu.

– Ele au dreptul să întrebe. Ceilalți nu întreabă decât copilării. Presupun că ați crescut un pic. Presupun. Trebuie să vă decideți fiecare dacă vreți să mergeți pe acest drum. Cinstit, nu împrăstieri în alte doctrine, lucrat-am cu voi ani mulți. Cine vrea, să aleagă. După aceea, să nu hotărâți până nu vă măsurați puterile.

Ați fost mulți, au rămas puțini, poate să rămână și mai puțini, dar este mai cinstit. M-ați înșelat De ce veniți? Vreți să știți dacă se mărită Elena sau altcineva? Aceasta este problema voastră? Cine nu poate, nu poate.

– Pentru Dina dacă are ceva de spus?

– Ea nu întreabă, ea nu întreabă, ea muncește. Să nu se trufească. Nu... Nu.

– Ricuța întreabă de Costică.

– Cu ce se mângâie dacă nu spun? Ce face? Unde este elanul?

– Dacă răspunsurile lui Paul și Mariei pentru copiii lor sunt valabile?

– Vedeti întrebări? Sunt mahnit. Erau inutile întrebările după expunerea mea. Credeam... știam de fiecare, dar... Venisem cu gândul să fac un fel de seminar în viitor, dar sunt dezamăgit.

Paul Petrescu nu vine acum.

Spuneți-mi acum cine vrea să meargă cu mine și voi mai veni, pentru a vedea dacă vă păstrați hotărârea sau v-o schimbați. Dar fiți cinstiți. Spuneți adevărul acum, poate aveți elan, dar nimeni nu se schimbă. Analizați-vă și hotărâți!

– Cici: Este o neclaritate. Cine rătăcește?

– Fiecare merge pe alt drum. Am trasat un drum. După 30 ani de ucenicie...

– Cici: Despre vizita mea la centrul yoga?

– De ce mergi? Cine te-a delegat?

– Atunci nu mă mai duc?

– Liber arbitru. Cine ești.

– Nimic.

– De ce pierzi vremea? Cui ești de folos?

– Nu au folosit?

– Fiecare rămâne la punctul lui.

Câți urmează drumul Cunoașterii din toți elevii mei? Vorbesc de 30 de ani. Datoria mă face să mai vin. Spiritism sau spirit? Noi am făcut spiritism? Nu! Școală. Spiritism cum fac babele?

Nu arde focul în voi! S-au stins și ultimele scântei. Dar fost-au scântei oare? Nu, foc de paie. Înflăcărare... apoi, cenușă risipită în vânt. Bogății sufletești, elan... le respingeți pentru lut. Bucurii reale le îndepărtați. Folosiți mijloace empirice, gâlceavă urâtă.

Influențe nevăzute vă încercuiesc, făcându-vă să vă abateți de la munca adevărată, pentru eliberarea sufletului vostru plâpând. Izvoare de lumină pe care le acoperiți cu viața voastră meschină. Visuri de glorie, orgoliul înăbușe viața voastră, respirația vieții voastre.

Durerea mea este mare pentru că nu am reușit să vă dinamizez. Splendori înlăturate. Pacea inimii înăbușită, zvârcoliri de șarpe. Ce

păcat! N-am reușit, sunteți trândavi. Doriți glorie, doriți laude. Nu vă gândiți deloc la adevărul vieții. Nu vă străduiți să cunoașteți, îmbăcșiți de materie, să aveți. Adevărata viață! Admirați lumina vieții! Este inimaginabil. Este splendoare. Ce păcat! Ați avut și curând veți pierde și regretul va fi imens dincolo. Aici bucurie, ce bucurie! Ce bucurie! Bucuriile de dincolo să le aduceți aicea. Bucurii!

Ce păcat! N-am reușit. Voi anunța când voi mai veni. Mai încerc. Cine vrea să lupte, să lupte. Să vrea să se dezlege de legăturile care-l țin legat. Ce viață refuzați! Ce viață! Ce păcat!

Vă binecuvântează.

ȘEDINȚA 62 DIN 3 NOIEMBRIE 1978 (1825 - 1900)

Păstrând simbolul credinței voastre, pentru încurajarea sufletelor care se lasă încă adulmecate de zvonuri pribege.

Sunt întotdeauna îndurerat de poveștile voastre; fiecare le împărtășiați. Cei ce caută să vă îndepărteze de noul drum pe care vreau să-l urmați.

Păgubit-am persoane pentru râvna ce o au pentru lucruri mizere, care încercuiesc viețile voastre. Păgubit-am tăria voastră și nu găsesc putere care vă dă viață, pentru că vă împiedică anturajul, zgomotul lumii. *Bisericele credințelor eronate înăbușe sufletul.* Prescris-am legi – să zicem – pentru ridicarea voastră din mizeria pământului și întotdeauna găsesc viraje pentru depărtarea de ceea ce doresc să urmați. Frântu-s-au poverile pentru unii dintre voi și mă bucur, dar mâhnirea estompează această bucurie.

Mânjiți altarul ființei voastre cu murdăriile vieților. Înăbușiți lumina ce vă vine în suflete. Pribegit-am cu voi ani îndelungați în prăpăstii adânci și hăurile din ele răsună în infinit. Protestez pentru indolența din voi; vorbe fără fapte. Viața trece chiar pentru cei tineri. Goniți repede, nu stați înmănușați, privind la cer, ca găștele, cu un ochi la cer și cu unul în jos pe pământ!

Protestez! Nu vă alimentați cu mana divină care zace în sufletele voastre și nu vreți s-o descoperiți. Trăiți în plăceri și în mângâieri fără să vă dați seama unde alunecați, căci alunecați în hău. Zburdați pe câmpia păcatelor. Fiecare păcătuiește. Nici unul nu este mai bun.

Toți sunteți meschini. Violenți, urâți lumea, iubiți banul, strălucirea vă ametește orgoliul, pământul.

Priviți-vă și vă veți înspăimânta de ceea ce veți vedea în voi. Hăuri, urlete pe care nu le auziți, vă desfată ochii.

Petrecut-am împreună mult timp și așteptat-am roade! Lumea vă înghite. Fixatu-v-am ziua aceasta pentru mărturisiri.

Vasile!

– Ică: Antal, și eu – ca noi toți – mă zbucium ca să ne îmbunătățim. Fac eforturi, dar rezultatele sunt nule.

– Nu eforturi; nu sunt eforturi. Vă citesc în suflete la fiecare. Nu faceți eforturi.

Celălalt!

– Cici: Antal, încep să pun în practică ceea ce am scris, dar nu sunt deloc mulțumit. Cred că n-am să fiu niciodată mulțumit. Așa cum ai spus matale lumea are farmecul ei care ne atrage. Te rog să mă ierți. Te-am decepționat ani de zile. Sper să realizez data viitoare mai mult. M-ai ajutat mai mult ca pe ceilalți.

– Nu este o părere bună despre tine?

– Cici: Nu am nici o părere bună despre mine. Sunt nemulțumit de mine.

– Fii atent! Niciodată nimeni nu-și dă seama când se pravălește. Fiți atenți cu toți. Nici nu știți cum se infiltrează pe nesimțite mârșăvia lumii. Tuturora le cer modestie! Multă modestie pentru fiecare.

Altul!

– Ricuța: Am căutat să am mai mult elan, așa cum ai spus rândul trecut. Am căutat să fac ce-am putut, dar tu știi mai bine. Și dacă am făcut ceva bun, te rog să-mi spui.

– Detașează-te interior de oameni. Muncește mai mult cu tine. Iubirea nu este iubire, este se-că-tu-ire!

Altul!

– Vali: caut să mă resemnez la ceea ce mi se întâmplă și reușesc mai mult sau mai puțin și vreau să știu dacă fac bine sau greșesc mult.

– Pentru că ești nouă între noi nu te cert!

– Vali: Eu sunt Vali.

– Bine.

– Doina: Pur și simplu mă simt descurajată. Mă văd atât de oribilă. Nu-mi dau seama încotro s-o apuc. Dacă ai ști câtă durere este în sufletul meu! Nu știu de ce, parcă niciodată n-a fost așa.

- Știu! Durerea ta se poate transforma în bucurie.
- Doina: De ce mi-e așa frică?
- Limpezește-ți gândurile! Stăpânește-te. Mai puțină nervozitate. Luptă cu... Trăiește mult în interior. Vreau schimbarea ta.
- Doina: Am să încerc. Mă doare grozav și mi-e frică.
- De ce?
- Doina: Pentru că știi că aștept un copil. Mi-e frică. Parcă sunt și eu un copil. Am tahicardie și sănătatea mi-e în pericol. Sunt foarte derutată și descurajată.
- Totul va fi bine, liniștește-te! Mergi pe drum cinstit, curat. Fără violență vei reuși!
- Doina: Dar violența asupra mea? Ce fac cu copilul? De ce mi-e așa de frică? Mi-e așa de... mine. N-a fost nimeni să mă ajute decât tu și mama.
- Cunoasc problema. Nu mai plânge.
- Doina: Te rog să mă ierți. Eu credeam că nici nu ai să mă primești. Te rog să mă ierți. Tu știi că am vrut să fac bine. N-am reușit să fac bine în nici o direcție și pentru nimeni.
- Nu mai plânge, vei primi intuiții.
- Adina: Sunt răvășită, sfâșiată de durere, total nemulțumită de mine. Totul este fără rost și aș vrea să mor.
- O! Nu înțelegi viața. Caută s-o trăiești pentru ca s-o cunoști.
- Adina: Viața n-are nici un rost pentru mine acum. Sunt copleșită de toate greșelile pe care le-am făcut și pe care le fac în continuare.
- Nu! Nu e bine. Acela este trecutul. Viitorul poate fi înălțător dacă știi să alegi din viață ceea ce trebuie.
- Adina: Te rog să mă ajuți!
- Eu sunt întotdeauna cu voi.
- Adina: Ce pot eu să aleg din viață?
- În ce sens?
- Adina: Nu mă mai interesează nimic.
- Cu atât mai bine. Interesează-te de tine, de sufletul tău. Curăță-l. Ai venit aici pentru acest lucru. Înțelege, viața nu este aceea pe care voi o credeți. Viața e altceva: trăirea interioară. Sunteți condiționați toți. Altfel n-ați fi așa și aceasta este durerea noastră pentru că v-am crescut. Vorbesc despre ceilalți – de atâta vreme și

știți ce este. N-aveți răvnă. Viața este splendidă dacă o înțelegeți, dacă știți s-o trăiești, este minunată.

– Adina: Când ai o durere așa mare cum am eu, nu mai vezi nimic mai bun în viață.

– Dacă știți s-o trăiești este minunată. E splendoare. Încearcă. Nu știți să mergi. Nu știți să mergi. Învăță. E școală. V-am dat, vă dau mereu. Vă conduc. Ai o scuză că n-ai venit de mult aici, deși și ceilalți fii șchioapătă.

Voiam un buchet de flori înmiresmate. Sunteți ca niște cai împiedicați și nu puteți alerga. Curaj și încredere!

Mai este ceva?

– Dina?

– Ea doarme.

– Vali: Încerc să mă resemnez în încercările cu fata mea și cu cei de care sunt legată în viață. Mi-ai răspuns. Bine și te rog să mă ajuți să rezist pentru că sunt și eu slabă, uneori.

– Vei rezista. Nu faceți tragedie din nimic.

– Vali: Pentru ceilalți care au venit în cerc: Alice, Margareta, Aurora și Florica, dacă ai să le spui ceva. Au să mă întrebe.

– Dacă au dorință aprigă pentru viața lor, să vină. Dacă vin pentru curiozități sau anumite interese, atunci să nu vină. Dacă sunt sincere în cererea lor. Dacă vin pentru acest scop, nu altul, să vină. Florica este fricoasă. Îi e frică să nu păcătuiască. Când va simți nevoia este bine primită, ca să întrebuițez și eu un termen, o formă a uzanțelor voastre.

– Adina: Aș vrea să întreb. Mi-ai promis odată că ai să veghezi asupra lui Mircea.

– Să văd cum mergi! Pun și eu o condiție!

– Cici: D-na Ștefănescu voia să te întrebe dacă o primești.

– Ce dorește?

– Cici: Să fie alături de noi la cursurile noastre.

– Mă bucur că ați început ceva.

– Cici: S-o primim și pe ea?

– Dacă dorește cu adevărat acest lucru. Da! Dar dacă vine pentru că are o persoană cu care vrea să vorbească, atunci să mai aștepte.

Cine mai are întrebări?

- Doina: Despre Liana Achimescu, care mi-e foarte dragă. Ea merge bine, nu-i așa? Mă simt bine cu ea.
- (După așteptare) Nu vă atașați de oameni!
- Cici: Pentru Dina, vrei să spui ceva?
- Să facă în continuare exerciții interioare. Învăț pe pielea ei – cum s-ar spune.
- Cici: Te rugăm să vii mai des, pentru că atunci când vii... e o perioadă în care oarecum punem mai multă atenție pe noi, când știm că vii.
- Pentru mine o faceți?
- Cici: facem pentru noi, dar este un stimulent.
- Si când plec? Baltă tot...
- Cici: Slăbiciuni omenești.
- Dacă ar fi avut și alții poate, mai multă râvnă, dar n-au îndrumători și pentru că voi aveți, vă urniți greu.
- Cici: Și când vii Antal?
- Când veți merge bine.
- Închei cu același semn dintotdeauna.

ȘEDINȚA 63 DIN 17 NOIEMBRIE 1979

Astăzi este ziua despărțirii noastre.

Plecat-am pe drumuri înămolite de mizerii și de crâncene lupte. Plecat-am pe drumuri înșepenite de răutăți și astăzi recunosc că trebuie să se sfârșească acest drum, parcurs de noi de multă vreme, în scopul revelației divine, ce trebuia să se manifeste în voi, pe care condusu-v-am în greutăți și nevoi.

Dat-am din inima mea polen, pe care l-ați împrăștiat pe drumuri serbede. Nu vreau să vă privesc de bucuriile pământului, de care nu vă puteți desface.

Inutilă dragostea mea și munca celor ce au știut să prețuiască mai puțin. Mai rămâne un timp pe care să-l folosiți și pe care îl neglijați – din păcate.

V-am protejat, v-am desțelenit drumul, v-am dat miresme cerești uneori, și cei ce știu să prețuiască vor lupta și de acum înainte. Toți avem eșecuri, dar lupta este inegală.

Vrei să întrebați ceva de drum? Ultima oară. Ne despărțim.

- Cici: Calea pe care mergem. „Cunoașterea de sine”, este bună?

- Mersul este greu și obosiți. Timpul este scurt. Munca este slabă. Sunteți o mână de oameni pe care am vrut să-i aduc la lumină.

- Cici: Antal. intenția ta a fost bună. Am încercat să-i aduc pe toți aici, dar n-am reușit. Am încercat în urma celor întâmplare cu Maia.

- De ce tu? Păcatele voastre. N-ați fost înarmați. Ați fost dezarmați de pământ.

- Cici: Atitudinea și comportarea din ultima vreme?

- Analizați-vă fiecare și veți vedea ce ați făcut până acum. Nu sunteți smeriți.

- Cici: Așa este precum spui matale. Dar, totuși, schimbare nu s-a făcut în noi?

- Orgoliu la fiecare. Am fost delicat. Nu v-am lăsat. Și înțelegeți singuri. Fiecare în felul lui spune că lucrează.

- Cici: Bine Antal, matale ceri perfecțiunea. Dar noi suntem legați de pământ și greșim, dacă nu cu fapta, cu gândirea.

- Nu! Perfecțiunea nu se poate realiza aici, dar de prea multă vreme avem certuri... minciuni, megalomanie.

Acuzațiile nu mă lovesc, dar triste că acei pe care i-am crescut să-mi arunce epitețe – un eșec.

- Cici: Cum Antal este un eșec total, pentru toți?

- Care crezi tu.

- Cici: Dina știu că luptă cu ea.

Nici un răspuns

Aveți întrebări?

- Cici: Dacă vrei să primești și pe Geta?

- Unde?

- Cici: Te rog să spui ceva în legătură cu R.M. – un copil, care aduce multe neazuri familiei.

- Niciodată n-am spus cuiva să facă așa sau așa.

- Cici: Totuși te rog, spune ceva. Poate e un copil bolnav care ar trebui tratat medical

- Lipsa educației – alinare.

N-am roade. Nu văd nimic. Să văd schimbarea voastră, asta este. Aceeași oameni cu mici modificări. Mințiți, în general... leneviți

Vă trage materia inimile. Vorbesc în general. Fiecare se știe sau nu se știe, nu se cunoaște. Trebuie observat totul... problemele. Parecă ați trăi o mie de ani. Asta vreau.

– Cici: Am greșit cu ceva mutându-mă aici?

– Oarecum.

– Cici: Trebuia să rămân în vechea locuință?

– Nu. Însă plăcerea și clanul pentru prea mult.

Nu v-ați schimbat nimeni. Este în zadar venirea mea.

Nu am spus de epitetul dat, ca reproș. Numai cum de s-a putut în sufletul unui copil de al meu?! Pentru el este trist, nu pentru mine.

Acum acestea le spun ca o justificare a eșecului, că nu am putut să realizez.

– Cici: Suntem aicea trei care mergem convinși pe calea „Cunoașterii de sine”. Spune ceva pentru noi.

– Dacă credeți că puteți merge, mergeți înainte! Prezența mea nu vă ajută cu nimic. Vi s-a spus, știți, cunoașteți ce trebuie să faceți. Să vă duc eu de mână până la adânci bătrâneți?

Puneți mereu aceleași întrebări inutile.

Cine vrea, cine poate, merge mai departe. Trebuie mereu să fiți duși de mână ca să ne vedem și să întrebăm diverse lucruri copilărești... la infinit?

Studiați-vă atitudinea în fața vieții și veți înțelege într-o clipă ce sunteți.

-- Cici: Iată Aintal ne-ai spus un lucru extraordinar și pentru aceasta te rugăm să revii. Avem nevoie de asemenea învățătură. De ce să ne părăsești?

– Nu sunteți singuri niciodată. Atâția ani a mers greu. Poate fără mine va fi mai ușor.

Vocea interioară, aceea e Dumnezeuul vostru. Ascultați-o! Nu aveți nevoie de însoțirea mea, după ce ați ajuns la „Cunoașterea de sine”. Ascultați vocea! Vocea divină!

Cine va munci și va lăsa totul în urma sa, poate va realiza.

Prezența mea nu vă ajută acum cu nimic. V-am ajutat, am cules și bucurii, am cules și iluzii. Și, astăzi, a sosit ora plecării mele. Fie ca să putem să ne vedem dincolo!

Vedeți-vă fiecare de drum!

Lăsați sfaturile pentru alții! A trecut.

ÎNCHEIERE

REFLECȚII, CONCLUZII DEMNE DE REȚINUT

Dacă am citit cu atenția cuvenită introducerea la această lucrare și-apoi, cu aceeași sollicitudine am parcurs întregul conținut al activității Cercului Antal realizat – pe parcursul a peste trei decenii – între lumea noastră obișnuită din planul fizic și cea de dincolo, lumea astrală, nu avem altceva de făcut decât să încercăm noi înșine, ficcare în parte, descifrarea existenței Sublimului Adevăr.

Vom începe deci cu întrebarea esență – pe care și-a pus-o făptura umană de îndată ce a devenit ființă rațională – și anume: Dacă există sau nu există acea realitate fără început și fără sfârșit numită Dumnezeu?

Această Infinită Energie este, pur și simplu, negată de către aceia care susțin primordialitatea materiei asupra conștiinței. Așadar credința acestora are un caracter absolut ateist.

Alții, dimpotrivă, acceptă această realitate sub diverse nume, potrivit educației primite de la mediul în care s-au născut, dezvoltat și trăiesc. Marea majoritate a acestor credincioși socotesc Divinitatea ca ceva aparte, deosebită de ei. Adică de o parte Creatorul, iar de alta creatura neputincioasă și veșnic temătoare. De obicei această categorie de oameni își aduc aminte de Creator și apelează la ajutorul său numai atunci când se află într-un impas, o anumită încercare sau problema căreia nu-i află prin ei înșiși rezolvarea.

Mai există o altă categorie, a celor numiți bisericoci care, în existența lor cotidiană, se rezumă la un formalism sec, de suprafață, fără adâncime, manifest prin: îngenuncheri, cruci, agheasmă, tămâieri, rugăciuni etc. cu caracter ostentativ.

O altă categorie este a celor evlavioși care cu smerenie fac eforturi susținute și-și ajustează comportarea potrivit îndrumărilor și canoanelor religiei respective. Și în cazul acestora respectul și teama pentru Acel Ceva mai presus decât ei rămâne punct de sprijin și indemn urmărindu-și fiecare propria mântuire.

Toți acești credincioși consideră – conștient sau inconștient – că religia din care fac parte este superioară tuturor celorlalte existente

pe planetă și, ca atare, se autoapreciază ca fiind avantajați în ceea ce privește calea de urmat, oferită de Ființa Supremă.

Și, în sfârșit, există trăitorii veritabili, care nu aparțin nici unui crez religios, filozofic sau metodă educațională.

Acesta este omul universal care funcționează ca Unitate a trinității (corp, minte și Spirit) – în care Divinitatea – cu care se află în perfectă comuniune, îl conduce prin impulsuri intuitive. O asemenea fericită ipostază nu presupune nici voință, nici efort și nici imaginație.

Practicantul total independent ca „Stare de A Fi Acum și Aici”, drept Pură Conștiință, realizează spontan, deschiderea întregii sale ființe către Împărăția Absolutului prin simpla acceptare a uniunii cu Tatăl Ceresc.

În acest sens este cazul să subliniem că mesagerii trimiși – la diferite popoare și epoci diferite, de către Bunul Părinte, pentru a ajuta copiii să revină Acasă, la Sănul Său, au trăit și propovăduit despre această modalitate de existență – cale rapidă, directă și sigură de Eliberare sau Iluminare. Însă învățătura lor a fost pervertită de interese meschine omenești care au dat naștere diferitelor religii potrivit acestor viziuni subiective. Efectele acestor răstălmăciri cauzale ne stau față în față și ne grăiesc prin ele însele. Religiiile prin interpretări distincte ale Unicului Adevăr separă și chiar învrăjbesc pe oameni, iar uneori ajung chiar la confruntări sângeroase.

Pentru că ne aflăm în această țară de creștini, să vedem care a fost esența învățăturii lui Isus Cristos și cum se reflectă ca în religia creștină.

Divinul trăitor al Adevărului a încercat să ofere lumii religia iubirii realizată prin simplitatea coborârii practicantului în Împărăția Cerului existentă în interiorul fiecărei ființe umane. Aici în inima noastră are loc contopirea cu Dumnezeu. Noi fiind El și El fiind noi. Și măcară împlinire poate fi realizată de orice om – după cum am arătat deja prin practicarea „Cunoașterii”.

Trăind la acest nivel – de nețărnută simplitate – la început ca reale fulgerări ale împlinirii Întregului, practicarea însăși ne oferă desprinderi de falsul „eu” sau intelect care, cu vremea, își pierde autoritatea de sine conducător. Iar Eliberarea va veni ca surpriză – drept rezultat al perseverenței întâlnirii cu noi înșine fără scop anticipat, ci ca imperativ determinat de eterna mobilitate a Viului nou și proaspăt de la o clipă la alta.

În acest context, de fiecare dată, noi celule cerebrale intră în funcțiune și noi, cu ajutorul lor, putem cuprinde și înțelege continua noutate a Viului în veșnicul „Acum” – aflat în permanentă schimbare.

Eliberarea sau Iluminarea se referă la golirea completă a vasului conștiinței de reziduurile înregistrate din ignoranță sau cu bună știință ca atașări de plăcerile efemerului. O dată cu această operație nu vom mai coborî în mîzga pămîntului, nemaifiind atrași de plăcutul sau neplăcutul tentațiilor acestei planete. Astfel, copilul care a rătăcit milioane de ani în asociere cu materia densă revine la adevărata sa casă alături de Bunul Părinte Ceresc.

Despre această stare de „A Fi” amintesc în prima mea carte, cu ocazia unei dedublări în care am dorit să întîlnesc, pur și simplu pe Dumnezeu. Din corpul meu astral, aflat în curs vertical, s-au desprins încă două învelișuri, cu rămânând în final doar un punct luminos – perfect conștient – privind o boltă a Cerului pe care erau ici și colo câteva puncte la fel ca și mine. Acest experiment trăit în anul 1949 m-a urmărit pe tot parcursul vieții – înfăptuit la simpla mea dorință – aflat în corpul fizic, ca Unime a trinității în momentul „Aici și Acum”.

În anul 1971 s-a produs spargerea „ego”-ului și întîlnirea, de-acum ușor realizabilă a „eu”-lui primordial. După acest fenomen surpriză, s-a desprins de mine credința religioasă, cu practicarea rugăciunii inimii, ca și dedublările, fără să fac nici un fel de efort în acest sens, ele fiind socotite de-acum ca total lipsite de valoare intrinsecă. O dată cu noua viziune, realizată prin „Cunoașterea directă”, întîlnirea cu Natura Divină a ființei mele s-a impus de la sine, ca ceva firesc, natural.

În continuare, să revenim la ghidul Antal, bătrîn în veșnicie, după cum singur s-a recomandat în câteva rînduri. Informațiile, descoperirile și efectele acestora asupra pămîntenilor au o valoare mult mai mare decît aprecierile sale înregistrate în ședința de despărțire. Iată câteva din ele, privite și reconsiderate, dintr-un unghi diferit decît am făcut-o în prefața acestei lucrări.

Încă de la început el a adus în ședințe – din lumea astrală, un număr impresionant de martori: rude, cunoscuți și necunoscuți de către membrii asistenți. Toți aceștia afirmă prin dezvăluiri incontestabile continuitatea Vieții după așa-zisa moarte, despre care ei au o altă viziune. Moartea în lumea noastră terestră înseamnă, de fapt,

naștere într-o nouă dimensiune cu posibilități de înțelegere și deplasare, greu de înțeles pentru pământeanul obișnuit. Regretul, plângerea, văitările, zbuciumul celor din lumea noastră înseamnă pentru ei suferință, numai suferință și nimic altceva.

O parte dintre cei aduși și-au exprimat regretul pentru faptele lor reprobabile, săvârșite pe pământ, în asociere cu suportul fizic. În lumea în care se află ei s-au întâlnit cu efectele sau consecințele firești determinate cauzal prin propria lor comportare, confirmându-ne astfel Legea Universală a Cauzalității.

„Ateismul este urgie”, ne-a spus Antal într-una dintre ședințe. Faptul este confirmat în câteva rânduri prin martorii astrali aduși în acest scop, fiecare exprimându-și suferința în întinericul în care se află, neștiind ce anume se întâmplă cu ei.

Disponând de capacitatea de a ne citi, nu numai gândurile de moment, dar și întregul fond intelectual și psihologic, el folosea critica ascuțită prin expresii cât mai dure. Or, prin această metodă nu a făcut altceva decât să-și îndepărteze discipolii. La un moment dat chiar recunoaște oarecum această deficiență, mărturisind: „Poate eu am greșit! Poate că metoda mea nu a fost cea potrivită!”

În final, i-am pus întrebarea: „Suntem aici trei care mergem convinși pe calea „Cunoașterii de sine”. Spune ceva pentru noi”.

„Dacă credeți că puteți merge, mergeți înainte! Prezența mea nu vă ajută cu nimic”. Apoi, către sfârșit mai adaugă: „Vocă interioară, aceea e Dumnezeuul vostru. Ascultați-o!”

O asemenea rostire este a unui știutor și nu a unui veritabil trăitor. Această minunată îndrumare este esența „Cunoașterii directe”. Dacă Antal ar fi folosit această direcționare a discipolilor săi, rezultatul ar fi fost, fără nici o îndoială, cu totul diferit.

Prezența sa în mijlocul nostru, pe o perioadă atât de îndelungată, este realmente cea mai mare favoare oferită de către lumea astrală, nouă, celor încă legați de structura materiei dense a acestei planete.

Antal ne-a dezvăluit ceea ce a făcut el în ultima sa existență de pe Pământ, ca veritabil luptător condiționat de religia creștină, urmărind cu insistență idealul său religios prestabilit de către mintea știutoare, el a fost nevoit să lupte împotriva celui de-al doilea partener de drum al ființei sale, corpul fizic. Iar suferința și-a impus-o ca singura necesitate a mântuirii și evoluției sale. De multe ori ne-a

amintit că suferința este calea sigură a mântuirii și a împlinirilor veritabile.

După ce a trecut în a patra dimensiune el și-a continuat activitatea, urmând același ideal religios, de care nu s-a putut în nici un fel desprinde. Iar prin ceea ce a încercat să realizeze cu discipolii de aceeași credință, speră să evolueze în planurile superioare: mental cauzal.

Din ansamblul comportărilor sale, reiese în mod cu totul evident că Bătrânul Antal se află în Împărăția Relativității pe o anumită treaptă a evoluției sale spirituale, la nivelul dimensiunii astrale. El este totuși un nemulțumit în acest stadiu, având tot timpul viziunea ascensiunii spre o nouă treaptă, care să-l apropie de ceea ce religia numește „mântuire”.

Or, asemenea ascensiune anevoioasă necesită mii sau chiar zeci de mii de vieți – terestre și astrale – continuate în această Împărăție a Relativității.

Împărăția Absolutului este cu totul altceva. Acolo nu se pătrunde cu mintea cunoscătoare, credință religioasă, filozofie, rostiri de formule sau orice alte metode, prin natura lor cuprinse într-un ideal – drept proiecție mentală anticipată, dirijată spre un final prestabilit.

Cuvintele sunt și rămân neputincioase în a explica Sublima Realitate, care nu poate fi întâlnită și nici înțeleasă decât prin trăire de către fiecare ins în parte.

Eliberarea atât de mult trâmbițată de către teoreticieni se realizează numai în asocierea Spiritului nostru, cu mintea și trupul carnal. Nu putem scăpa deci de nenumăratele atașamente față de această lume efemeră, decât prin destrămarea lor cu ajutorul Atenției lucide atotcuprinzătoare și total dezinteresată.

Repetarea este făcută în mod intenționat, de ea având nevoie tot timpul, pentru a ne întâlni cu Viul în eterna Lui mobilitate și prospețime permanentă.

Înainte de a ne despărți să mai aducem încă un exemplu privitor la încătușarea ființei umane, determinată de către diverse practici convenționale.

În urmă cu 3-4 ani am fost vizitat de către un practicant al Rugăciunii Inimii care m-a solicitat să-i aduc un răspuns de la Antal în legătură cu această metodă de înduhovnicire. Aflat deci în lumea astrală am întâlnit un trimis al acestei călăuze care m-a luat de mână

și m-a condus în fața unei uși. Intră aici – mi-a zis el. Înăuntru am văzut una unei chilii de monah cu icoane pe pereți, un pat, un scaun etc. Mare mi-a fost surpriza să-l reîntâlnesc pe acest călugăr – sanctificat de către biserica creștină – stând pe scaun, făcându-și rugăciunea. El a părăsit lumea noastră în urmă cu 126 ani.

Această temă a fost detaliată sub titlul „Atașamentul – capcană” în volumul „Eternitatea clipei” (Ed. Herald, 2001).

Orice practică sau metodă folosită un timp mai îndelungat creează obișnuință, iar obișnuința devine posesie și posesia se transformă în obsesie.

Dominați de asemenea îndeletniciri fundamentate pe intelect, orice tendință de eliberare și revenire la Sursa Surselor – de unde cu toții provenim – devine doar un vis imposibil de realizat.